

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

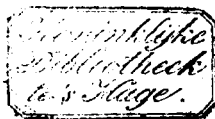
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I.

W A I O V

STATION 1042

A H I O

STATION 1042

STATION 1042

STATION 1042

STATION 1042

STATION 1042

STATION 1042

STATION 1042

STATION 1042

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπει-
δὲν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν,
οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἢν περ ἴδῃς Μένι-
ππον τὸν κύνα (εὖροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίν-
θῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶν-
τα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

DIO. O Pollux, mando tibi, simulatque ad
superos escenderis (tuum enim est,
opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Me-
nippum canem (inueneris autem illum Corin-
thi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes in-
ter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum,
Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
super

γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἡ παύση βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλις ἐπειδὴν ὄρῃς τὰς πλεσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους ἔτω ταπεινὰς καὶ ἀσήμερας, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγνωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πῆρην ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον I) κείμενον, ἢ ὦν ἐκ καθαρσίης, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint consecutura: hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles et ignauos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, et si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ouum lustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

I. Ἑκάτης δεῖπνον] Superstitio sacrificulorum fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγέλῳ ταῦτα, ὦ Διόγενης·
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιχα, ὅποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟ.

2. P O L. At ista renunciabo, Diogenes: ut
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?

A 2

DIO.

fraudibus incitata, ut ingentem rerum impurarum numerum excogitauit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inueniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labores depelli posset: lustramina vero siue purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem vllum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triuiis abijci τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-que loco sumisset, ille foedissimus atque auersabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Iam porro idemne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκᾶτης δειπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ μαθαρσίων, quorum usus scilicet

ΔΙΟ. γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέτρες Φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥάδιον εὗρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐντεῖλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ εἴδ' ἐτέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ἔλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ἔλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) Φύεσιν
ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multifore, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut definant nugari, de rebus vniuersis
xari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. *Hemst.*

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti; Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἀλλήλοισ, καὶ κροκοδείλῃς 3) ποιῶσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπορα ἐρωτῶν 4) διδάσκεισι τὸν νοῦν 5).
ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι
φῆσθαι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σὺ δὲ αἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῆ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πο-
λυδεύμιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί,
ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖ-

xari, cornua generare fibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.
POL. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. DIO. Tum tu plorare illos a me
iube. POL. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Diuitibus autem, suauissime
Pollucule, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custodiris? quid autem vosmet
A 3 ipsi

3. Κροκοδείλῃς]. Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inquebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondentem: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρωτῶν] De philosophorum mutuis in-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τὰς νέας scribe. Guetus.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόκας, καὶ
τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς συντιθέιντες, ἅς χρεὶ
ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνας. ΔΙΟ. ἀλ-
λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
λαιῷ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτονα, ἡ
ᾤμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
σίβ), κρανία γυμνὰ τῷ κάλλει. ΠΟΛ. οὐ
χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vſurarum, et
talenta super talentis componentes, quos oportet
vno obolo instructos huc venire paulo post?
P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
cantes oculos, nec florem in facie amplius
adesse, aut neruos intentos, humerosue vali-
dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
crania nuda pulcritudine. P O L. Ne ista
qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi sermo
fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
ba premantur, consideratius examinaris,
alia

DIALOGI MORTVORVM 7

χαλεπὸν ἐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε θαυμάζειν, μήτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, et grauitur ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

A 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbum communique usu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις; satis erat, κόνις πάντα. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνὰ τῶ κάλλεος, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendant. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vlllo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. *Lucianus* aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. *Hemst.*

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τὰς ἐκεῖ πλεσίχας ἔδὲν
ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς
ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων
ἐκλελῦσθαι αὐτὰς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγε-
νες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἐγὰρ ἀνέξομαί
γε· ἀ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἔφησθα, ἀπαγγελαῖ.
ΔΙΟ. ἐάσωμεν τὰς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ
οἷς προεῖπον ἀπένεγμα παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic ob-
tinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos
esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihi-
lo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si
videtur, meo nomine exprobra, dicitoque mo-
ribus solutis eos a pristina severitate descivisse.
POL. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis
quicquam dixeris; equidem non patiar: quae
vero ad alios mandasti, renuntiabo. DIO.
Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu,
quibus ante dixi, perfer mandata mea.

DIALOGI MORTVORVM 9

II.

ΠΛΈΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΝ.

ΚΡΟΙ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλέτων, Μένιππον
 τῆτονι τὸν κύνα παροικῶντα· ὥς
 ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετασκήσομεν
 εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίς ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ἐμόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ γένομεν, ἐκεῖνων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσι, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανά-
 παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 दा καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ
 καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. Non ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire coge; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLUT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscentes, quae supra
 adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et conuiciatur mancipia nos et purga-
 menta piacularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in sum-

ὅλως, λυπηρόδες. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα Φασίν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρεῖς ὄντας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαρὲν ἀνίων αὐτὰς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἔχρη· λυπῶνται γὰρ ἔμικρὼν σερβέμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὦν τοῖς τέτων σεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένη μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε,
ἀκολα-

ma, molestus est. PLVT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos, quippe ignavos et perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed et mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLVT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adiicias eorum suspiriis? PLVT. Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phrygum et Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
ritis,

DIALOGI MORTUORVM II

ἀκολυθῆσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ ὕβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ·
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἀ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσ-
κυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμώζετε, πάντων
ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὧ
θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν
ἐγὼ χρευσῶ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς, ΜΕ.
εὖ γε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ
τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλὰν συνείρων,
ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ritis, persequar aegre vobis faciens, occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ita institute: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, N O S C E T E I P S V M, fae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. Μενίπ-

III.

Μενίππς, Ἀμφιλόχης καὶ Τροφώνις.

MEN. **Σ**ὦ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἔκ οἱδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἔν ἡμεῖς αἰτιοί, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἔκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτεραπεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοισι. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔστος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ·

Menippi, Amphiloichi et Trophonii.

MEN. **V**os autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilocheus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego

DIALOGI MORTVORVM 13

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἥντις κατέλθοι παρ' ἐμὲ 8). σὺ δ' ἔοικας ἔκ ἐπιδεδημμένῳ Λεβαδείᾳ τοῦ παρὰ παν· ἃ γὰρ ἡπίστεις σὺ τέτοις.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ἐθόναϊς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῷ σόμῃ, ταπεινῶ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, ἔκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
ἐξ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis descenderit ad me; haud sane videris vnquam inuississe Lebadiam non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, ossam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude differam? Verum, per artem diuinandi, quid autem heros est? ignoro enim. TROPH.
Ex

8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ] vulgarissima sunt μαντεύσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίαν. Rarius inuenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον. Hemst.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῷ σύνθετον. MEN. ὁ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρων ἐστίν. νῦν ἔν περ σε τὸ θεῷ ἐκείνω ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρῆ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. ἂν οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ἔλος εἶνεκρός, ἀκριβῶς ὀρώ.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ERM. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. CH. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν,

Mercurii et Charontis.

MERC. Rationes ineamus, Portitor, si videatur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid

DIALOGI MORTVORVM 15

τῶν, καὶ ἀπραγμονέσας. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντε-
λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλῆ
λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
σάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
θει 9) πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
καὶ ἀνέστραν ὑπὲρ τῆ ἰσίχ· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τὰς προστίθει. ΕΡ.
καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σιαφιδίχ τὰ ἀνεω-
γότα, καὶ ἦλκας δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ἧ τὴν
ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
gno dicis. MERC. Per Plutonium ipsis quinque
drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
binos obolos. MERC. Et acum ad velum sar-
ciendum: quinque obolos omnino persolui.
CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
qua oblinantur nauigii patentes rimae, et cla-
vos itidem, et funem, unde hyperam con-
fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λο-
γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
saubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23.
p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennis ad
malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὧ Ἑρμῇ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόος τινὰς, ἐνέσαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθημῖα.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδῆμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῶντων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. ἐκ ἑστίν ἄλλως, ὧ Ἑρμῇ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὀρεῖς, ἀφικνεῖνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quidam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus euenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adueniunt nobis: est enim

pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Hemst.

II. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 17

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατεί-
 νοιτο ὑπὸ σῆ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, τραυμα-
 τία οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῃ τις ὑπὸ τῆ
 παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη·
 ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, ἐδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκα-
 σιν ἐπιβελεύοντες ἀλλήλοισι, ὥς εἰκόασι. ΧΑ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. ἐκὼν
 ἐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σῆ.

pax. MERC. Praestat ita se rem habere, et-
 iam si nobis prorendatur a te debitum. Veteres
 tamen illi, o Charon, nosti quales aduenirent,
 strenui omnes, sanguinis pleni et saucii pleri-
 que: nunc autem vel veneno quis a filio sub-
 latus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus
 ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et igna-
 vi, neque similes istis: eorum autem pluriimi
 propter opes veniunt infidiati sibi inuicem, ut
 quidem videntur. CHAR. Valde scilicet ex-
 petendae sunt. MERC. Proinde neque ego
 videri possim peccare, qui paulo acerbius flagi-
 tem debita a te.

V.

Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΟΥ. Τὸν γέροντα εἶδθα, τὸν πάνυ γεγη-
 ραιότα λέγω, τὸν πλάσιον Εὐκρά-
 την, ὃ παῖδες μὲν ἐκ εἰσίν, οἱ τὸν κληῖρον δὲ
 θηρεύοντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναί, τὸν Σι-
 κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκείνον μὲν, ὃ Ἑρ-
 μῇ, ζῆν ἔασσον ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ
 βεβίωκεν, ἐπιμστρήσας ἄλλα τσσαῦτα, εἴγε
 οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δέ γε κόλακας
 αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
 ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
 ἄτοπον ἂν δόξεις τὸ τοιῷτον. ΠΛ. ἔμεναι,
 ἄλλα

Plutonis et Mercurii.

PLVT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
 vectum aetate, diuitem Eucratem;
 cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
 qui veniuntur quinquaginta mille. MERC.
 Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
 tem? PLVT. Eum, Mercuri, vivere sine, ad
 nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
 dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
 iam. Verum adulatorum eius, Charinum iuue-
 nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
 nem omnes. MERC. Alienum plane vide-
 ri queat hoc tale. PLVT. Neutiquam;
 sed

ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες
 εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χημάτων
 ἀντιποιῶνται ἔδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων
 ἐς ἡμιώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι
 ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανερώ· καὶ νο-
 σῶντος, ἃ μὲν βλεῦνται, πᾶσι πρόδηλα·
 θύσειν δὲ ὁμῶς ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαίση· καὶ
 ὅλως, ποικίλη τις ἢ καλακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ
 ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτω-
 σαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

. ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῆργοι ὄντες· πολ-
 λὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβηκόλει αὐτὰς, καὶ
 ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐοικῶς ἔρρω-
 ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob cau-
 sam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
 dicandis inhiant nulla generis propinquitate
 coniuncti? Quod autem omnium est flagitio-
 sissimum, talia quum optent, tamen eum obser-
 vant in propatulo quidem; et quando aegrotat,
 quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta:
 neque tamen eo minus se hostia facturos esse
 pollicentur, si melius habuerit: et plane varia
 quaedam est et versuta hominum istorum adu-
 latio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi
 vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. ΜΕΡ. Ridicula patientur, male subdoli qui
 sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe
 vana lactat: imo etiam semper moribundo similis

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆ-
ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζωὴν
μακαρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἔκἂν ὁ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ ἰόλεως,
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπιδῶν, τὸν
ὄνειροποληθέντα πλῆτον ἀπολιπόντες, ἡκίστω-
σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
λησεν, ὦ Πλάτων· μετελεύσομαι γὰρ σοι ἡδὴ
αὐτὰς κατ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἴσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi
vero iam sorte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
bus relictis, detrusi iam veniant mali male
mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
vero iam sorte inter se diuisa pecudum ritu
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
rationibus suis adscribentes, ea τᾷ τιθέναι
potestate, quam ad Dialogum superiorem
exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
etiam vsurpari, sed saepe cum contemptu
quodam et contumelia, vt significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 21

ΠΛ. κατέσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
senex denuo primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῆτο, ὦ Πλέτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θέκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιοτάτον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμεοος ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέ-
λευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κληρον. ΤΕΡ. ἔ
γάρ ἐχρην γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι
τῷ πλέτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ,
παρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta, vt ego vita
discedam triginta natus annos, vbi,
qui nonaginta superauit, senex Thucritus viuit
adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion,
siquidem hic viuat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipsi, auide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ.
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita,
locum-

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκᾶν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἔχρην γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρβηρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἄδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? PLVT. Tu quidem, o Terpsion, nouae legis es auctor, ut is, qui amplius diuitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitem, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, seruulis quatuor corpore curuato innixum, qui pituita natum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suauē sentiat, animatum quoddam sepulchrum,

ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀποθνήσκει· δὲ καλλίσας, καὶ ἐρρώμενες ἄτας νεανίσκας· αἶω γὰρ ποταμῶν τῷτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκτος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίκας ἐδεράπευσον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμχξα τὸν βῆν πολ-
λάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνε-
τώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμῖς δὲ
τί παθόντες ἄλλοτρίοις ἐπιχθίνετε, καὶ τοῖς
ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐ-
τὰς 13); τοιγαρὲν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
ἐκεί-

chrum, ab adolescentibus derisum, dum inter ea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam obseruarent: nunc autem quod pro-
verbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLVT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhieris, et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν
Graecis est, adoptandum aliquem tradere
in gentem aliam ac familiam; quo pacto
sensu

ἐκείνων κητορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, vnde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτὸν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuuat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis*

πολλοῖς ἡδισον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἅπασιν ἡδὺ προκαποθανεῖν ὑμῶν αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἔρωτες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραςοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς

diffima accidit : nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, vetularum et senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se

B 5

fingunt,

nis inhieris, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio Φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae riuulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam vtaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *Hemst.*

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες 14)· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ Φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατῶσι πάντων. οἱ δὲ ὑποπρίξαι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγέντες 15).

TER.

singunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem et natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

4. TER.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabularum honorifice semper fuerant persecuti, et perpetuo quasi satellitio stipauerant. H.

15. Ἀποσφυγέντες] Antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi et propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripuens, fumoque se tantum prodit. His consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendunt interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controuerfiam optimo iure moueant.

Omitto

TER. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμᾶ γὰρ Θύκρι-
τος πόσα κατέφαγεν, αἰετὲς θνήξουσιν δοκῶν;
καί

4. TER. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumsit
semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
te alibi mihi obseruatum. Primum indoli
τῷ σμύχειν non ita videtur conuenire ἀπὸ,
vt in vnum vocabulum commode coalescat:
vtique scripsisset potius ὑποσφυγέστες cre-
berrimae consuetudinis auctoritate muni-
rum. Deinde cur non ὑποσφυγόμενοι;
aptius sane multoque magis ad hunc locum
appositum. Tandem magnum est corrupte-
lae latentis documentum interpretatio κα-
ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
cumque in *Luciano* reppererat, apposuit, hoc
quidem vulgatum ἀποσφυγέστες repperisse
nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
nodo conferre possit: blanditur enim uero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
nuit ἀποσφυγέστες. Quanquam nunc rarius
inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπο-
μύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. quod po-
sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
aliquem Comici locum, vbi miris praesti-
giis delusus senex auro emungebatur. Con-
gruit

καὶ ὁπότε ἰσίοιμι, ὁποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρώζων,
ὥς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβήσειν αὐ-
τὸν τῆς σοφῆς, ἐπαμπέν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερ-
βάλλοιν-

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iam iam
inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est *per do-
lum et astutis technis defraudare*. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέντες, ab eo, qui te-
stamento nequissimos vultures excluserat, de-
lusi atque emuncti. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad
suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέντες vel alia virtute, illudendi nimirum
subfannandique, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέντες. Nunc
si Scholiasten secutus probaueris ἐπιμυγέντες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδῖσον γίνεται, quorum plenis ca-
chinnis pessimi captatores excipiuntur : Hi
vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob-
destitutam haereditatis per insidias adpetitae
spem irrisi ac ludibrio habiti. Hemst-

βάλλοντό με οἱ ἀντρεασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἑκάστα, καὶ διατάττωι ταῦτα γέν μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσῶτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφεισῆκει θαπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θέκριτε, ζώης ἐπιμήκισον, πλατῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθανοίς, ἢ προπύμψεις πάντας τῆς κόλακας. ΤΕΡ. τῶτο μὲν, ὦ Πλάτων, καὶ ἐμοὶ ἤδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήσκειται Θανκρίτω. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis infomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: imo haec ipsa mihi mortis extitit causa, insomnia inquam, et eurae; hic vero, tanta mihi esca deglutita, adstabat, quum terrae mandarer pridie multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime, diuitiis simul abundans, et tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris profectus omnes istos adultores. ΤΕΡΡ. Id quidem, o Pluro, et mihi iam gratissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion; etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προβλεύσονται αὐτ᾽ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαυνῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θῦκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deducti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. *Hemst.*

VII.

ΖηνοΦάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον τ᾽ ἰκανῶ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

παρῆν, ὦ ΖηνοΦαντες. τὸ δ' ἐμὲν παράδοξόν
 τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πᾶ Πτοιοδωρον
 τὸν γέροντα. ZHN. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλά-
 σιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; ΚΑΛ.
 ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος
 ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα
 ἐς μή-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus
 quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu cre-
 do non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Or-
 bum istum, ac diuitem, quocum te plerumque
 noueram vna esse. CAL. Illum ipsum semper
 obseruabam promittentem, me relicto haere-
 de, se moriturum. Quum autem illa res in
 longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι]
 Berglerus quum ad Alciphr. I. Ep. 3. ubi est,
 καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset
 in similibus exemplis a se productis ἐπὶ non
 facile reddi aequiualente praepositione Latina,
 Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis et
 Callidemidae, ubi alter istorum, qui sentis cu-
 iusdam haereditatem ambierat, dicit, ἐκείνον
 αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ'
 ἐμοὶ τεθνήξασθαι i. e. illum ipsum senem
 semper colebam; id mihi pollicens fore,
 ut me viuo moriatur, siue superstitute me.
 Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφ-
 θῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed
 etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, super-
 stitibus filiis obire. Hemst.

ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐζή, ἐπίτομόν τινι ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῷτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί ἄν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λασάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐκ οἷδ', ὅπως, ἐμοὶ μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad haereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi serum a poculis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venena-

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῆτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ἂν εἶδει γὰρ ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗΝ. ἄρτι γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴτα συνείδω οἶμα, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γὰρ ὁ οἶνοχόος εἰργασαί. ΖΗΝ. πλην ἀλλ' ἄδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦγε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λειψόρου ἀσφαλέςερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere, ZEN. Quippe festium hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae serpens a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

V-III.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

ΚΝΗ. Τὸ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, 'Ο νε-
βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
θαί τεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πυνθάνη ὅ, τι
ἀγανάκτῃ; κληρονομὸν ἀκίστιος καταλέλοιπα
κατασφισθεῖς ὁ ἄθλιος, ἕς ἐβελόμην ἂν μά-
λιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπών. ΔΑΜ. πῶς τὸ
ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἐρμούλαον τὸν πάνυ πλῆστιον
ἀτεκνὸς ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κακεί-
νος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέτετο. ἔδοξε
δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. Hoc illud est, quod prouerbio dici-
tur, Hinnulus leonem. D A M.
Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid
indigner rogas? haerèdem inuitus reliqui, arte
circumuentus miser, iis, quos volebam maxi-
me mea possidere, praeteritis. D A M. Qui-
nam illud accidit? CNE. Hermolaum illum
valde diuitem colebam spe mortis: neque
ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
super

18. 'Ο νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo prouer-
bio inexpectati euentus atque ante non
promissi significatio. Hemst.

δή μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
 εἰς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ
 μὰ πάντα, ὡς καὶ κείνος ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξεις. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκείνος; ΚΝΗ,
 ὅ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτῷ διαθή-
 καις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
 τέλει μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰ μὰ, ὡς περ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιζερν
 τῷ δολέκτι συγκατασπασας. ΔΑΜ. ἔ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιεῦ· ὥς σοφίσμα
 κατὰ στυτῶ συντεθειμένος. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰ-
 μῶζω τοιγαρῶν.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haeredem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me aemulareretur, idemque face-
 ret. D A M. Quid igitur ille? C N E. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, tecto
 mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. D A M. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. C N E. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμίλῃ καὶ Πολυστράτῃ.

ΣΙΜ. **Η**κεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἔκπελὺ ἀπεδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἔκπελὺ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντα σὺ ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παραδοχὸν τὴντο δόξει. ΣΙΜ. παραδοχὸν, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

SIM. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suauissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. POL.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καὶ νῦν ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάντῃ Φειδόμενον ἡπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει 19) μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιπα. ΣΙΜ. ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίδας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐρασὰς οὐ τηλικῆτος

2. P.O.L. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, et mulieres tenerrimae, et vnguenta, et vinum fragrans, et mensae vel Siculis delicatesiores. S.I.M. Noua narras: equidem te valde parcum cognoueram. P.O.L. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo praestantissima. S.I.M. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? P.O.L. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. S.I.M. Ridere libet: amatores tu ea

C 3

aeta-

19. Ἐπέρρει] Dicitur ἐπιρρεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. du Soul.

λικῆτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
 νῆ Δία τὰς ἀρίστας γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέ-
 ροντά με, καὶ Φαλακρὸν, ὡς ἑρᾶς, ὄντα, καὶ
 λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
 θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αἰ:τῶν ὃν τινα
 ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ
 τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίχ διε-
 πόρθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίερασον;
 ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλὰ τοιᾶτος ὢν, περιπόθητος ἦν.
 ΣΙΜ. ἀνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως ἔτοσι
 πολὺς ὢν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνας καὶ πλεσίχας γέ-
 ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
 ὦ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? P O L. Ita me
 Iupiter amet, primarios quidem ciuitatis: illi
 me vetulum, set, vti vides, caluum, lippum
 praeterea, et senili moco fluentem mirifica vo-
 luptate colebant; isque eorum erat beatus,
 quemcumque solum adspicerem. S I M. Num
 et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
 transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
 iuuenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
 P O L. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
 siderabar. S I M. Aenigmata loqueris.

3. P O L. Atqui manifestus est amor hicce
 tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
 insidiatur. S I M. Nunc intelligo tuam illam,
 vir

ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσεῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, ἐν ὀλίγα τῶν ἐρασῶν ἀπολέσθαι κα, μονονυχί προσκυνέμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλῶντο, καὶ ἀλλήλας ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλστιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἔν πῶς ἐβελύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ Φαυερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασι Φράσας.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius adspernabar, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum haeredes me relicturum esse dictitabam: credebant scilicet, eo-que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἰ τελευταῖα τὸν κληρονόμον
 ἔσχόν; ἤπερ τινὰ τῶν ἀπὸ τῆ γένεος; ΠΟΛ.
 ἔ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινὰ τῶν μεριανίων
 τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη,
 ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.
 ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζε-
 το. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτε-
 ρος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρεβαρος ἦν, καὶ ὀλε-
 θρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύου-
 σιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν
 ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος
 μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem
 habuerunt? numquid aliquem genere propin-
 quum? POL. Nullo modo; sed recens emtum
 quendam adolescentulorum forma commenda-
 bilium Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter,
 Polystrate? POL. Annos admodum viginti
 natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille grati-
 ficaretur. POL. Vel sic tamen multum illis di-
 gnior, qui haereditatem cerneret, quantumvis
 barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates
 adfectantur. Is igitur haeres meus fuit, et
 nunc summo loco natis adnumeratur ille mento
 raso

20. Βάρεβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος] Vfurpari solet
 de perditissimo mancipiorum genere illud
 vocabulum, quales erant inprimis Phryges.
 Hemst.

μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρε δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεὺς
συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔμοι μέ-
λει, καὶ σφραττηγῶ τῆς Ἑλλάδος, εἰ δὲ οὐκ
ἐκείνοι δέ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

raſo delicatulus, et barbaramente loquens, qui tamen
Codro nobilior, Nireo formosior, Vlyxé pru-
dentior eſſe perhibetur. ΣΙΜ. Nihil hoc ad
me: vel Imperator ſit Graeciae, dummodo ne
iſti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφόρων.

ΧΑΡ. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuum diuerſorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philoſophus,
Rhetor.

CHAR. **Α**uſcultate, quo ſtatu noſtrae ſint res:
paruula vobis, vt videtis, eſt ſca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐσι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολ-
 λὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται πε-
 ρίτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσῶτοι ἅμα ἦκτε, πολλὰ
 ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν ἂν μετὰ τῶτων ἐμβῇ-
 τε, δέδια μὴ ὕπερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα
 ὅπόσοι νεῖν ἔκ ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἂν ποιή-
 σαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω.
 γυμνὰς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάν-
 τα ἐπὶ τῆς ἡόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ
 ἂν καὶ ἔτω δέξαίτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ
 δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τῶτα μηδένα πα-
 ραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ
 ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἐποβαλὼν. παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐσὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς,
 καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque
 crebris perfluit: si inclinaverit in alterutram
 parrem, pessum ibit eversa: vos autem tot simul
 aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum
 istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne
 postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare
 non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est,
 vt prospera nauigatione utamur? CHAΡ. Equi-
 dem dicam: nudos ingredi oportet, superuacuis
 istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic
 ceperit vos naucula haec vectoria. Tibi autem,
 Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum vt
 admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-
 ctilem, vt dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
 valem

καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

EP. εὖ λέγεις· καὶ ἔγω ποιήσωμεν.

Οὗτος τίς ὁ πρῶτός ἐστι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρέιφθων. τὸν τρίβωνα δὲ ἔδ' ἐκόμισα, εὖ ποίῳν. EP. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; XAR. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραςος· ἔ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν. EP. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sūnto abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur. MERC. At enim exue formam, et labia cum ipsis osculis, et comam

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέριμα ὅλον. ἔχει καλῶς,
εὐζωνός εἰ· ἐπὶβαίνει ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὁ βλοσυρός, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί
ἔν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄν-
δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
λα· ὥς ἐ ἀπόθῃ ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι ἐπὶ πλᾶ-
τος ἀπὲρ ἵπταί. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπὸρρί-
ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρῆ-
σει γὰρ τὸ πορφυρεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ.
ἐκῆν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
fidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredi.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re depone ista. LAMP. En tibi diuitiae sunt ab-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectionem aliorum: onerabunt enim
nauiculam, si tecum simul inciderint. LAMP.
At

DIALOGI MORTVORVM 45

ἐκὼν ἄλλὰ τὸ διάδημα ἑασὸν με ἔχειν, καὶ τὴν
ἐφεσρίδα. ΕΡ. ἔδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.
ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς
ὀρέσ. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ὕβριν,
καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ
σοι φίλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ.
Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα
γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδῶν. ΔΑΜ.
ναί, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παρὰδεξαί με γυμνὸν ὄντα.
ΕΡ. ἔ γυμνὸν, ὦ βέλτισε, τοσαύτας σάρκας
περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ
καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερ-
θῆς

At saltem diadema sine me retinere, amiculum-
que purpureum. MERC. Neutiquam: verum
et ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam;
vti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crude-
litatem, et amentiam, et contumeliam, et iram,
ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me
tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc
scapham.

5. Tu autem obesus, carnum mole grauis, qui
es? DAM. Damascias athleta. MERC. Ita sane
videris: noui enim, vt qui te saepe viderim in pa-
laestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe
nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir opti-
me, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas
exue, ceteroqui demersurus scapham vel alfero
tantum

Θεὶς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους τέττας ἀπόρ-
 ρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδὲ σοι γυ-
 μνός, ὡς ὄρῳς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος
 τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτῳς ἄμεινον ἂν βαρὴ
 εἶναι, ὥς ἐμβαίνει.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλῆστον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
 Φὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
 προγόνων ἀξιώματα· κατὰλιπε δὲ καὶ γένος,
 καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεικήρυξεν
 εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
 ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
 ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
 νεύς με-

tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas
 abiice, et praeconia. D A M. Ecce me tibi ve-
 re nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequa-
 lem pondere. M E R C. Sic praestat esse leuem:
 itaque nauculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et
 mollium insuper, ac luxuria, nec tecum por-
 ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
 tes: relinque vero et genus et gloriam, et si
 quando ciuitas publico te praeconio decorauit
 bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
 quod magnum monumentum tui honoris causa
 exaggerarint dicito; grauant enim ista vel com-
 memo-

νευόμενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρέψω δέ·
τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βέλει; ἢ
τί τὸ τρόπαιον τᾷτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνί-
κησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίευσσα, καὶ ἡ πόλις ἐτί-
μησέ με. ΕΡ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν
αἶθερ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδεν ὀπλῶν δεήσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπὸ γε τῆς σχήματος, καὶ
βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὁ Φεῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ
τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen: nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus
quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?
S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res
praedaras gessi, et praemiis me civitas honora-
vit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco
pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem,
fastumque praeferens, superciliis arreclis, in
medi-

21. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referen-
dum est hoc verbum, quae raro ab ipsis
veteribus vsurpata, quippe notae plebeiae,
recentioris aevi scriptores frequentius ex-
coluerunt. Facilius autem in βρενθύεσθαι
significandi vim exemplorum ope decla-
res, quam abstrusam originem aperias.
Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse vir-
tus tumoris et ὄγκου, quae quasi materies
subiecta

τῶν Φροντῖδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγε-
να καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὃν Ἐρ-
μῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεσὸς· ὥς
ἀπόδυσσον καὶ τῆτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατὰ-
φθ σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν,
καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
barbam demisit? ΜΕΝ. Philosophus aliquis,
Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
abscondita. ΜΕΡC. Depone tu habitum pri-
mum; tum ista omnia! Iupiter! quantam ina-
nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
stiones

subiecta se porrigit ad diuerfos significandi
ductus. Βρενθας certe apud Aiken, XIII.
p. 611. E. pro *fastu tumido* et *arrogantia*
contemptoria ponitur. Fuerit etiam lectum
alicubi ἢ βρενθὺς, nisi me fallit in *Hesychio*
corrigendo coniectura, Βρενθὺς, πυθμῆν,
τύμβος, καὶ ὄρεον, ἔ καὶ βρενθας. Hinc
prono alueo defluunt βρενθύεσθαι et βρεν-
θύνεσθαι; non secus atque a πληθύς exi-
stunt πληθύειν et πληθύνειν. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 49

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπο-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ
ὑβλῆς, καὶ μικρῶλογίαν· νῆ Δίῃ καὶ χρυσίον
γε τετὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυ-
τίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν·
ὃ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύ-
φον, καὶ τὸ εἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία
πειτηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquiliās, ac minutas disceptation-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupta-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollietatem;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quingenta remorum naui accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τῶτον ἀπο-
 θέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βελὺν τε ὄντη, καὶ λάσιον,
 ὡς ὁρᾷς· πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τῶν ἀλάχιστον.
 ER. εὖ λέγεις· ἀπόθε καὶ τῶτον. PHIL. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; ER. Μένιππος ἔτσος,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμε-
 νος 23). MEN. ἔκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά
 μοι

9. MEN. At barbam istam quoque depo-
 nat, Mercuri, grauem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili minimum pendunt.
 MERC. Recte mones; et istam remoue.
 PHIL. Quis autem erit, qui detondeat?
 MERC. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
 vali. MEN. Minime, Mercuri: verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικὴν· est illa loquendi forma propria
 fere Atticorum. Hemst.

23. Ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικο-
 πον pro ἐπικόπανον vsus est Lucianus. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in
 qua secabant in frusta carnes assandas, vel
 coquendas. Virumque veteres videntur
 vsurpasse ἐπικόπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
 men non verustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
 moediae

μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τᾷτο. ΕΡ. ὁ πέ-
 λευσιϊκανός. ΜΕΝ. εὖ γε. ἀνδρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀπεθήμενος αὐτῆ τὴν κινά-
 βρον. βῆλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ἐφύων;
 ΕΡ. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ἑτῶ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τᾷτο; καὶ δακρυεῖς, ὦ κάρταρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδεδιλιᾷς; ἐμβηθι δ' ἔν. ΜΕΝ.
 ἐν ἐτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 καὶ νῦν

mibi porrige: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. MERC. Securis est satis idonea. Euge;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hircinis. ΜΕΝ. Vinne paulum et-
 iam demam de superciliis? MERC. Omnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expau-
 scis? quin ocyus incende. ΜΕΝ. Vnum adhuc
 granissimum sub ala tener. MERC. Quidnam,
 Menippe? ΜΕΝ. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπικόπανον reperiri,
 Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue scala,
 qua in nauem altiore, aut tabula, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commodè
 possumus. Gracinus.

ἄκῃν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελαῖς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κἄφά γε καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλεον χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥς τε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰσίκον, εὗθυνε, ὦ πορθεμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce nauigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam adfluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enim uero, pono. MERC. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis sit.

11. Quid

Τί εἰμῶζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος· σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πόνονα δεδηωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἶοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δεῖπνα, μηδὲ πικτωρ ἐξίων, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατεilahσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἄλλ᾽

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba fuit euastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungerē. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum accipiet: haec vrunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinaui ad mortem citante nemine.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κραυγὴ τις ἀκέσται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναί, ὦ Μένιππε, ἢ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνδέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καθεῖναι ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίαις λόγους διεξίοντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ τάτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκύουσα ἐξάσχει τῆς θρήνης σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ εἰς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσθαι μόνος.

MEN.

12. Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MER C. Sane, Menippe, neque ab vna tantum regione: etenim hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: eiusque vxor comprehensa tenetur a mulieribus, et infantes teneri pariter et ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Cratonis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. MEN.

MEN. Οὐδαμῶς ; ἀλλ' ἀκρόσῃ τῶν κυνῶν μετ' ἐλίγον ἑυρομένων σικτίσον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ἐπὶ τ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. E P. γεινάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευῆκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθημεὺς ἄλλες μετελευσόμεθα. MEN. εὐπλεεῖτε, ὦ Ἑρμῇ, προϊώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἔτι καὶ μέλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς κατὰ δίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεσθαι δὲ ὁ ἐκάζου βίος.

13. MEN. Nequaquam ; sed audies canes iam iam miserabiliter vlulantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te praeostas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis nauigatio, Mercuri. Nus autem pedem promoueamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτιτος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. **Μ**οίριχον τὸν πλέσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλέσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς οὐλὰδας ἔχοντα; ἔ' ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλέσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνῳ εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἡ μ' ἀνάειρ", ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρῳ ἔνεκα ἐκείνου, ἡλικιωτάμ ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἐαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristetas, et ipse dives, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristetea Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristetas, si an-

θοί αὐτῶν. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεὶ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποιεῖ μὲν ἐπὶ τέτον, κῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἐρρέπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν πάρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῶσα γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνῶσιν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύκλῆα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἀδελφώποτε προμαντευομένους ἔτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν.

si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin et ipse Pythius modo Aristaeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; haereditates autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinatum pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divinantes haec ita fore: Moerichus enim et Aristaeas quum Siccyone traicerent

ραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπέσόν-
τες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, εὐδέντοι-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πώποτε εὐ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆ (εἶχεν δὲ πάνυ κχε-
τεράν ἐν κοτίνῃ ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαι, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆ-
ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. ΚΡΑ. εὐδὲν
γάρ μοι τῶντων ἔδει· ἀλλ' εὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγετες.
ἀ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλὰ μείζω καὶ σεμνό-
τερα

Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIO G.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis inuicem: neque vn-
quam optavi Antisthenem emori, vt haeredita-
tem nancisceretur eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse confe-
cerat. Neque tu, puro, Crates, cupiebas haeres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es haereditatem, ego a té, multo maiorem
grauio-

τερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα
Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆ Δία, μέμνη-
μαι τῆτον διαδεδάμενος τὸν πλάττον παρ' Ἀν-
τισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἡμέλει τῶν τοιούτων
κτῆμάτων, καὶ εὐδείς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κτήρο-
νομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἔ γάρ εἶχον,
ἐνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεργύη-
κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium.
DIOG. Quae tu bona dicis? C R A T. Sapien-
tiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem,
loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG.
Memini profecto eas me opes accepisse ab An-
tisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. C R A T. At ceteri non curabant eiusmodi
possessiones, nemoque nos adfectabatur talis
haereditatis spe; siquidem auro omnes inhia-
rent. DIOG. Quippe; neque enim habebant,
vbi recondere accepta a nobis talia bona, dif-
fluere.

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non
hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel
ὀρᾶν est affectare, petere, cupere, adiuncta
praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquan-
do omissa. Iensus:

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν
 βελαντίων. ὥς ἐ εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς
 αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέ-
 πιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος σέ-
 γειν ἔδυναμένῃ· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῷ Δα-
 ναῷ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετρυπημένον πί-
 θον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ
 ὀνυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ.
 ἔκῃν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλῆτον·
 οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες· καὶ τῷτον ἄχρι
 τῷ πορθμέως.

fluentes prae luxu, veluti rupta vetustate mar-
 fupia. Proinde si quis vel immitteret in eos si-
 ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
 ritatem, excidebat protenus et diffuebat, quum
 fundus ingesta continere nequiret, quale quid-
 dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
 ratum dolium haustam aquam infundunt: au-
 rum vero dentibus, unguibusque et omni ma-
 china custodiebant. C. R. A. T. Propterea nos
 quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
 hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
 ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σκίπιονος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκηρῖσθαι σε, ὦ Λίβυ·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμενεν,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔκῃν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνας δ' ἐσέ; ΑΛ. ἔτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόnius· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππᾶ. ΜΙΝ.
ὦ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὕμιν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ
ἔτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμᾶ. ἐγὼ δὲ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ΑΛΕΞ. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. ΑΝ. Neutiquam;
verum me. ΑΛΕΧ. Ergo Minos causam dis-
cepter. ΜΙΝ. Quinam estis? ΑΛΕΧ. Hic
Annibal Carthaginientis: ego Alexander Phi-
lippi filius. ΜΙΝ. Profecto clari utriusque: sed
qua de re orta vobis lis est? ΑΛΕΧ. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem extitisse Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi solum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμᾶ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκ᾽ ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς τε καὶ ταύτῃ πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό με, Φημί δὲ τέτρε μάλισα ἐπαίνε ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεὶς· καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iuvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habitis. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πέδινην Ἰταλίαν ἐχειρῶσάμην,
 καὶ μέχρι τῶν προαλείων τῆς πρᾶχέσης πό-
 λεως ἦλθον· καὶ τοσάττε ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρήσαι, καὶ τὰς ποταμὰς γεφυρῶσαι νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ὑνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς
 μαχι-

occidentales deuici, superatisque magnis mon-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae vrbs perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modiis sim mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valer, tanquam parentem
 componi, et cum alio congregari; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺς τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπειὶ ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἤξισ, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμικαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliavit vsus secundo fortunae impetu, at postquam vicit illum nullius prerii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Ergo

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολυμίων
 μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπέκρινε, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ
 ἔτε Ὀμηρον, ὥσπερ ἔτος, ῥαψῳδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγὼ

atque vbi me domum arcessebat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praehui: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 ac sola vsus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. vt ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. Bos.

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης: si teneas ἐπιπλευσάντων, vt sane
 retinendum est, omnino refingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. Hemst.

ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίων ἔτοςί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν
διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά·
ἐ μὴν διὰ τῶν ἀμείνων δόξειεν ἂν ψευδαίκα καὶ
εὐρατῆγιν ἀνδρὸς, τῇ γυνάμῃ πλέου ἥτερ τῇ
τύχῃ πεχημένε. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἰρηκέναι ἀγέ-
νῃ τὸν λόγον, εἰ δ' ὡς Λίβυν εἰκὸς εἶναι, ὑπὲρ αὐ-
τῶ. σὺ δέ, ὦ Ἀλεξάνδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀν-
δρα ἔτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ ἡ Φῆμη διδάξαι
σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔτος ληστὴς
ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διή-
γεγκα· ὅς γ' ἔσος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero: ille autem si
pulchrior est, quia diademate caput habet reuin-
ctum, apud Macedonas ista forte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praeferendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an paruo intervallo illum superarim, qui
iunenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταρκαμένην κατέσχεον,
καὶ τὰς Φονέας τῷ πατρὸς μετῆλθον, κατα-
φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ,
στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίω-
σα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν
ἄρχειν ὁπίσσω ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶ-
σαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος;
εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγας ἄγων ἐσέ-
βαλον εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκρά-
τησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβοῦν;
καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ἔλως τὰ ἐν πο-
σὶν αἰὲ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἴσσον, ἔνθα
Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continui, et per-
cussos parentis supplicio sum ultus: tum per-
cussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum
suffragiis lectus indignum existimaui, si soli
Macedonum regno incubans contentus essem
imperio a patre mihi relicto: sed vniuersum
mente terrarum orbem complexus, intoleran-
dumque putans, nisi omnium forem dominus,
paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam;
ad Granicum magno praelio fui superior; Ly-
diaque capta, Ionia et Phrygia, in summa pro-
xima quaeque subiiciens perueni ad Ißum, vbi
Darius expectabat cum immensa copiarum mul-
titudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴσα ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπειρα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε
 τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπληξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ὁδὸς
 ἐπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἑξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μὴ
 δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἄρον ἐποιη-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρυσάμην· καὶ Σκύθας δὲ,
 ἂν εὐκαταφρονήτες ἄνδρας, ὑπερβάς τὸν Τά-
 ναιν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor
 quidem adfirmat, non fuisse ipsis tunc cym-
 bam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peri-
 culis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Ar-
 belis enarrem, ad Indos usque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna: ami-
 cis benefeci, inimicos vitus sum. Quod si
 Deus

δὲ καὶ θεὸς ἐδόκην τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιῶν τι πισεύσαντες περὶ ἐμῶ.

Τὸ δ' ἐν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλευὼν
ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανεργότα-
τον, καὶ ὠριότατον ἔντα· ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ
πονηρίᾳ, καὶ ἀπισίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δέ,
ἢ προφανές· εἶδεν. ἔπει δέ μοι ὠνείδισε τὴν
τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἐταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superavit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfid-
ia et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Καθηδυπαθῶν] Est elegans loquendi
formu-

ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ
τὴν ἑω μᾶλλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα,
Ἰταλίαν ἀνχιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδεύρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιομαχα
ἔδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπτήσαντα ἤδη, καὶ δε-
σπότην ὁμολογᾶντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως,
δίναζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀκέσσης.

ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτις; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὃ καθ-
ελὼν

Ego autem nisi parvifacilis orbis occidui rebus
in Orientem irruissem, quid grande praestitif-
sem, Italia incruente capta, Libyaque, et cun-
ctis ad Gades vsque subactis? at illae partes bel-
lo mihi dignae non videbantur, ut quae ultro
iam metu iugum subirent, ac dominum fateren-
tur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa
de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quo-
que audiueris. MIN. At quis tu, viro-
rum optime, aut vnde domo dicturus eris?

SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi
Car-

formula τὰς τῆ πολέμῃ καὶ τῆς κατ' ἡδονὰς
θεῖν, *luxu et voluptatibus auocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere* :
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositio κατὰ. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 71

ελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά-
λαις μάχαις. MIN. τί ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ.
Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἡττων εἶναι, τᾷ δ' Ἀννίβου
ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικησας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν
καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἐν ἐκ ἀναίσχυν-
τος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρον ἀμιλλᾶται, ὃς
ἔδδ' Σκηπίων ἐγὼ, ὃ νενικηκώς αὐτὸν, παρὰ
βάλλεσθαι ἀξιώ; MIN. νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς,
ὃ Σκηπίων· ὥς πρῶτος μὲν κενρίσθω Ἀλέ-
ξανδρος, μετ' αὐτὸν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ,
τρίτος Ἀννίβας, ἔδδ' ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Carthaginem, Afrosque deuici magnis praeliis.
MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP.
Alexandro quidem me concedere, verum An-
nibalem anteire, vt qui victum illum pepuli,
fugamque turpem capeßlere coëgi: quomodo
non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro
contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum
superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me
Iupiter amet, aequum loquere, Scipio: quare
primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi
secundus esto: postea, si videtur, Annibal, ne
ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε; καὶ σὺ τέθνη-
 κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὅρα, ὦ Διόγενες· ἡ παράδοξον δὲ, εἰ ἀνθρω-
 πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. ἄκῃν ὁ Ἀμμων ἐψύ-
 δετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἷόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῃ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῃ δηλαδὴ· ἡ γὰρ
 ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. ΔΙΟΓ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοίᾳ ἐλέγοντο, δρᾶ-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἶτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φιλίππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 καὶ γὰρ

Diogenis et Alexandri.

ΔΙΟΓ. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. ΔΙΟΓ. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. ΔΙΟΓ. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.
 Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι
 ἔδεν υἱὸς ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ἔλθον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἀχρηστῶν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν
 θεὸν εἶναι σε νομίζοντες.

Ἄτάρ εἶπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κα-
 ταέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγενης· ἐγὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἡ τᾶτο μό-
 νον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελάς, ὦ Διόγενης;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ
 στρατη-

Ergo non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam morerer mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid rides,
 Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam reuocaui, qualia faceret Graecia, te
 suscepto iam modo imperio adulati, praefectumi-

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
 δωδεκα θεοῖς προσιδέοντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέ-
 μενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἄλλ' εἰπέ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
 ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην
 ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπι-
 σῆς, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων
 τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
 ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
 ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν
 αἵδε ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνέβιν,
 ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ
 θειότατε, μὴ ἐλπίσης· ἔ γάρ θεμίς ἀνελθεῖν
 τίνα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
 ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
 templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
 tis filio.

3. At quaeso, ubi te Macedones sepeliuerunt?
 A L E X. Etiamnum Babylone iaceo tertium
 istum diem: promittit autem Ptolemaeus satel-
 les, si quando orium agat a turbis, quae nunc
 virgunt, se in Aegyptum me delatum humatu-
 rum ibi, ut vnus fiam Aegyptiorum Deorum.
 D I O G. Non ego rideam, Alexander, quam
 te video in Orco quoque desipientem, sperantem-
 que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
 men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
 sursum

την τῶν ἁπᾶς διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῆς σομίας παρελθόντων· ἔγὰρ ἀμυγλῆς ὁ Αἰακὸς, ἔδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ, πῶς φέρεις, ὅπως ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σώματοφύλακας, καὶ ὑπασπίδας, καὶ σατράπας, καὶ χρυσέντο-
σῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διδεδεγμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· ἔλυπεί ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;
ἔδ᾽

sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percentes, quanta felicitate in terra relicta huc adueneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse curra vedum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte?

καὶ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν
μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν, ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστο-
τέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾗτησε παρ' ἐμῆς, οἷα δὲ
ἐπέξελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτο με τῇ περὶ παι-
δείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρος ὃν τὰ γα-
θῆ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλάτον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς
μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ
Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλ-
λὰ τῆτό γε ἀπολέλαυκα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe 'fortunae dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quae spectant scire, quam multa petierit a me,
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambizioso studio, dum blande assen-
tatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore deterritus oblatas a me opes accipe-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγέστοις ἀγαθοῖς ἐμείνοις, ἀκατηριθμήτῳ μικρῷ γε ἐμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσεται· ἐπεὶ ἐνταῦθά ἦς ἐκίσθορος ἐφύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὐθις πῖς, καὶ πολλάκις. ἔγω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀρεστέλῃς ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλειτὸν ἐμείνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσθαι τὸ, καὶ ἀμύναιτό σε, ὧν ἑδρασας αὐτὰς. ὥς τε τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, ut doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo antè.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore parulo ductam bibe, iterumque bibe et saepius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum et Clitum illum video, et Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque vlciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, et bibe saepius, ut dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρῳ καὶ Φιλίππῳ.

ΦΙΛ. **Ν**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἑξαρκος
 γέναιο, μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
 γὰρ αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὦν. ΑΛ. εἰδ'
 αὐτὸς ἠγνόων, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππῳ τῷ Ἀμύν-
 τῳ υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
 χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
 ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
 εἶναι σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προ-
 φητῶν;

Alexandri, et Philippi.

PHIL. **N**unc sane, Alexander, inficias haud
 iuveris te filium esse meum; nequa-
 quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
 esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
 Philippi Amyntae nati filium esse; sed interpreta-
 bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
 tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
 cible tibi videbatur praebere temet decipiendum
 a pro-

29. [Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
 supernacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
 denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
 μωτάτων. Verum sciendum est, eum sae-
 pe locum tenere particulam ὡς, quem si-
 ne orationis detrimento facile relinquere
 queat. Hemst.

Φητῶν; ΑΛ. ἔ τῷτο· ἀλλ' οἱ βάρεβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ ἔδεις ἔτι ἀνθίσατο, οἰόμε-
νοι θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶον ἐκράτεν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀν-
δρῶν, ὃς δειλοῖς αἰεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γέρεα οἰσύναι προβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀργιάδων ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλείων
ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἡ
Θρᾷκας, ἡ Ἰλλυριᾶς, ἡ καὶ Παίονας χειρώσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed bar-
bari stupore perculsi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrati cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu denicisti bello vinci
dignos viros, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiciunt? Graecos su-
perare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athe-
nienſes: tum Arcades grauis armaturae, Theſſa-
lum equitatum, Eleorum iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos auro nitentes
homi-

πων καὶ ἄβρων, ἐκ οἷσθα, ὡς πρὸ σᾶ μύραι
μετὰ Κλεάρχου ἀναλθόντες ἐκράτησαν, εἰς
χειρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρένητόν τι ἔργον.
καὶ ὅμως εἰ διαθήσας αὐτὰς, εἰς προδοσίαις
ὠνέμενος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· εἰς ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψεύσαμην, ἢ
ἄπισον ἔπραξα τι τῶν νικῶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θη-
βαίης δὲ ἴσως ἀνέεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephantum haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non factione mota divisos, nec emta proditio-
ne victoria, superavi tamen: neque peieravi um-
quam, promissamue fidem sefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudivisti quibus suppliciiis sum persecutus.
PHIL. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
vic

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῶντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατα-
βαλὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιά-
ραν ὀρθὴν ἐπέθες, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἤξεις· καὶ, τὸ
πάντων γελοϊότατον, ἐμιμῶ τὰ τῶν νενικημέ-
νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέξοι
συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
μας τοιότους γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα ὑπεραγα-
πῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκῆσας, ὅτι ἀπέσχε
τῆς τῷ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, vt aiunt, in candyn Perficam
habitu, et tiaram rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum; aemulabare mores deuictorum; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Heph aestio-
nem ultra modum diligis: id vnicum laudaui tan-
tummodo relatum, abstinuisse te a Darii vxore
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμε-
λήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπαι-
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃς πρῶτον καθ' ἁλα-
σθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχεος, καὶ τὰ αὐτὰ λα-
βεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ
Ἀλέξανδρε· ἐκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τι-
τρωσθῆναι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυ-
νεῦν τῆς κρατῆ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιῆτο ἦκιστα
συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δεσπῶν, εἴ ποτε τρω-
θείης, καὶ βλέποιέν σε Φοράδην τῆς πολέμου ἐκ-
κομιζόμενον, αἵματι ῥέομενον, αἰμώζοντα ἐπὶ
τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι·
καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἡλέγχε-
το,

formosa, eiusque matre, et natarum curam ha-
buisse: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda prom-
tum animum, pater, non laudas, nec quod in
Oxydracis primus desiluerim intra murum, tot-
que acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Ale-
xander; non quod pulcrum esse non putem etiam
vulnerari aliquando regem, et pro exercitu peri-
cula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
me conducebat: deus enim quum videbare, si
quando vulnerareris, viderentque te portatum
praelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem
vulnere, haec utique ridendi materies erat futura
spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates
argue-

το, καὶ οἱ προφῆται κύλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λεπτοψυχῶντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ οἷοι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσκοίησιν ἐκείνην ἐπικερτομῶντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν πᾶ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ εἶπες, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμάτων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδοεὶς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῆν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἀνθρώποι περὶ ἐμῆ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐν ἀμύμοντι·
 θεῶσι

arguebatur; prophetae vero adulescentes. Et quis non risisset, si videret Iouis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quali eam ob causam facili victoria potiretis, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho compa-

θέασί με. καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκεῖνην, ἣθ' ἔτε-
ρε ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην.
ΦΙΛ. ὅρῳς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις,
ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβαίλλεις σεαυτὸν;
καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰς τὸν τύφον
ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἦ-
δη νεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam au-
ibus rupem, quam neuter illorum ceperit, ego
solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam
Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
aequiparas te ipsam: nonne te pudet, Alexan-
der, nec factum dedisces, teque ipse cognosces,
et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα πρῶην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
δυσσεά σοι εἴρηται περὶ τῆς θανά-
του· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμ-
φοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡρωώμην γάρ,
ὅποτε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlysssem
a te sunt dicta de morte, quam
humilis animi minimeque digna virisque prae-
ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
enim

ὅποτε εἴφης βέλεισθαι ἐπάρκους ὢν θητεύειν
παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίος πολὺς
εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
ταῦτα μὲν ἐν ἀγεννῇ τινα φρύγα δειλὸν, καὶ
πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος φιλόζωνον ἰσως ἐχρῆν
λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν Φιλοκινδυνό-
τατον ἡρώων πάντων, ταπεινὰ ἔτω περὶ αὐ-
τῆ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιό-
της πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξ ὅν
ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
ἐκὼν προεῖλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
νατον.

· ΑΧ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπει-
ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
νων

enim, quando discitabas malle te in terrā vitam
degentem mercenariam operam praestare cuiquam
inopum, cui victus copia non abundet, quam
omnibus imperare mortuis: ista abiectum ali-
quem ignaumque Phrygem, ultra quam deco-
rum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
Pelei filium, heroum omnium promptissime se pe-
riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
dendum plane, et multimodis discrepans a rebus
in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in
Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro
praetulisti coniunctam cum pukra laude mortem.

2. A C H. Nestoris fili, tunc equidem in-
expertus rerum inferarum, ignarusque virum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηναν ἐκεῖνο δο-
ξάριον προετίμων τῷ βίῃ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
ὥς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
ἄνω ῥαψωδῶσσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ἐμοτιμία·
καὶ ἔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ
ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ καί μεθ' ἅπαντες ὑπὸ τῷ
αὐτῷ ζῳφῶ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐδὲν ἀλλήλων δια-
φέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρῳάων νεκροὶ δεδία-
σί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θραπτεύουσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κα-
κός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾶ, καὶ ἄχ-
θουμαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθαι, ὦ Ἀχιλ-
λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀπο-
θνήσκουσιν

ex duobus praeferret, miseram istam gloriolam
anteponere vitae: nunc vero iam tandem in-
telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
superigarriant, inter mortuos autem aequalia ho-
noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
que Achiuorum obseruant: verum aequalitas
iuris exacta, mortuique similes, ignaui fuerint
an fortes. Ista me torquent, et grauiter fero,
qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
hoc enim ita visum fuit naturae, vt omnino mo-
riantur

θνήσκειν ἅπαντας. ὥς ἐχρήν ἐμμένειν τῷ νόμῳ,
καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως
τε ὄρῳ, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν οἶδα·
μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται παν-
τως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῆ
πραγμάτων, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι.
ὄρῳ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελεάγρον, καὶ ἄλ-
λῃς θαυμαστὰς ἀνδρας, αἱ ἐκ αὐτῶν, οἶμαι, δεξαίν-
το 30) ἀνελθόντων, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃσι θη-
τεύσοντας ἀηλίοις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἐτχιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐπεὶ δὲ
οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον
ἀνιά.

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperan-
dum est, neque oportet grauari iussa: atque et-
iam vides, sodalium quot circa te simus; Vlyf-
ses autem iam iam aderit omnino: adfert quip-
pe solatium societas rei malae, et quod eam
non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et
Meleagrū, aliosque viros admirandos, quā
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si
quis eos emiserit mercedem merituos apud in-
opes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est haec admo-
nitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] Qui non velint, non cupiant:
quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam
conditionem non accipiant. Hemst.

ἐνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμεῖν ἔκασον· εἰ δὲ καὶ ὁμα-
 λογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἑστέ, καὶ ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάσχοντες. ANT. ἔκ, ἀλλ' ἀμείνας, ὦ
 Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ' εἰ λέγειν ὀρώμεν.
 σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέ-
 δοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ
 σύ, ταιαῦτα εὐχόμεναι.

per vitam actarum angit; ni fallor, et vestrum
 vnumquemque: quod si minus farestini, tanto
 peiores estis, qui taciti eodem dolore adficia-
 mini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles:
 nullum enim esse praefoquendi fructum videmus:
 filere igitur, et ferre ac tolerare casum consti-
 tutum est nobis, ne risum insuper debeamus,
 quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἄτός ἐστιν; ἔμενεν ἄλ-
 λος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον,
 τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρα-
 κλῆς

Diogenis et Herculis.

DIOG. Non Hercules est hicce? haud sane
 alius, me Hercule: arcus, clava,
 leonina pellis, statura; plane ipse Hercules
 est.

κλῆς ἔστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔδυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἕρανῳ τοῖς θεοῖς σύνησι, καὶ ἔχει 31) καλλίσφυρον ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμὶ αὐτῷ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωλον τῷ θεῷ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. γὰρ ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄντανδρὸν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἄνθ' ἑαυτοῦ καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνῃ

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui fit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice
F 5 mor-

31. "Ἐχειν] Sicuti Latinis habere. Hesych.
"Ἐχων, ὑπεργαμήσει. Hensfl.

ἐκείνῃ νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιῦτό τι ΔΙΟ. πῶς
 ἔν' ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰακὸς ἐκ' ἐγὼ σε μὴ ὄντα
 ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέρξατο ὑποβοηκμαῖδ' Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι εἴωκεν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον εἶναι· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλεν γεγάμηκε τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λῶκος· καὶ εἰ μὴ παύ-
 σῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἰσὴ αὐτίμα, οἷός σε εἰ-
 δῶλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὰν, καὶ
 προχειρὸν· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἐτι φοβοίμην σε, ἄ-
 παξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τῷ σὲ Ἡρα-
 κλῆς.

mortuus es. HERC. Sic fere se res habet.
 DIOG. Qui ergo factum, ut, quantumvis di-
 ligentissimam curam adhibear, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse illum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? HERC.
 Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. HERC. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem ex-
 promissus, et ad manum: sed ego quid te metuum
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

DIALOGI MORTVORVM 21

κλέες, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν εἰς θεὰς ἀπ-
έτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, αἰς ἄδ' ἀφ' ἧς πάρε; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρί-
νασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῆντα· ἄμως δ' ἔν καὶ τῷτ' ἀκασον· ὅποσον μὲν Ἀμφιτρυώ-
κος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διὶ ἐν ἔρανῳ σύν-
εσι ταῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μαρτάνω· δύο γάρ, Φῆς, ἔσκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διὶ· ὥς ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομή-
τρισι.

Herculem, quum is viuebat, ailerasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vi-
ta; postquam vero mortem obiistis segregati, il-
le ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat,
huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respon-
dere quidem oportebat homini de industria lu-
dos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Am-
phitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque
omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coc-
lo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue: quip-
pe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre
proгна-

τριοι. ΗΡΑ. ἔκ, ὦ μάταις· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 Φω ἤμην. ΔΙΟ. ἔκ' ἐσι μαθεῖν τᾷτο ῥ' ἰδίον,
 συνθέτας δὲ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσ-
 περ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκό-
 τες, ἀνθρώπος καὶ θεός. ΗΡΑ. ἔ γὰρ καὶ
 πάντες ἔτω σοι δοκᾷσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν,
 ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ τὴν
 μὲν ψυχὴν ἐν ἔρηνῳ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ
 δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἄλλ', ὦ βέλτις· Ἀμφιτρυονιάδη,
 καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
 ἀσώματον εἰδῶλον εἶ· ὥς κινδυνεύεις τριπλᾶν
 ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
 πλᾶν;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
 ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
 ad intelligendam facile, duos esse Hercules eos-
 que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
 centaurus aliquis eratis, in vnum coaliri homo
 et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
 dentur componi ex binis anima et corpore?
 quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
 lis, quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
 pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
 per ista commode dixisses, si corpus fores:
 nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
 periculum sit, ne triplicem iam conficias
 Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?

D I O G.

πλὴν; ΔΙΟ. ὦδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
ρανῳ, ὁ ἐξ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦ-
τα γίνεται. καὶ σκέπει, ὅν τινα δὴ πατέρα
τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασυς
τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις;
ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς
δὲ ἔμα' Δια μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρῳ, καὶ τῆς
πρωΐτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIO G. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
saris, illius simulacrum, tum corpus in Ceta-
iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
audacem et sophistam: quis tandem es? DIO G.
Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
profecto inter Deos immortales, sed cum ma-
nium praestantissimis versor, Homerum tamque
frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππε καὶ Ταντάλῳ.

MEN. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; TAN. ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δέψους. MEN. ἔτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; TAN. ἔδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρυσώμοι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, ἔ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρέυν ἐκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τεράσιον

Menippi et Tantali.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale? quidue temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, siue magis etiam hauriendo caua manu? TAN. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque haufero, orique ad mouero, simul ac rigani extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum

DIALOGI MORTVORVM 95

ἦνόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γάρ καὶ δέῃ τῷ πιεῖν; εἰ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκαῖνο μὲν ἐν Λυδία πρὸ τέθραπτα, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἡ πίνοις; ΤΑΝ. τῆτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μετὰ τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἔγωγε πισεύσομεν, ἐπεὶ φησὶ τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἐστίν; ἡ δέδιας, μὴ ἐνδεία τῷ ποτῆ ἀποθανῆς; εἰχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῆτον ἄδην, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τῆτο δ' ἔν μέρος τῆς
κατα-

toſum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui et eſuriendi et ſitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi poenam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὥς ἀληθῶς
 ποτ᾽ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτα γὰρ ἐλεβόρεα νῆ
 Δία, ἕως τ᾽ ἀναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. TAN. ἔδὲ τὸν ἐλ-
 λέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοι-
 τό μοι μόνον. MEN. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὥς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καί τοι καὶ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐν
 καταδίκῃ διψῶσι, καὶ ὕδατος αὐτὰς ἔχ ὑπο-
 μένοντος.

poenae, vt desiderem bibere nullius potus in-
 digus. MEN. Inepris, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. TAN.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.

MEN. Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. ἔσχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλήν κατ' ἐμῆνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ἷκκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρως, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα καὶ ἅπαντα.

MEN. ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλὰ. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. MEN. ὅμως

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Quum mihi non est, Menippe; attamen e respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles; et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, verustae formae omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur, ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris. MEN. G. Attamen

ὁμως τὴν Ἑλένην μοι δείξον· ἔ γὰρ ἂν διαγνοίην
ἔγωγε. E P M. τὰτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τῶτο ἐ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ πο-
σῆτοι ἔπεσον Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ το-
σαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; E P M.
ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα·
ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι. Τοιγδ'
ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνδρῶν ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀπο-
βεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐ-
τῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignauerim. M E R C. Istud cra-
nium est Helena.

2. MEN. Et mille nauium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et barbari, urbiūque tantus nu-
merus interneccione periit? M E R C. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἴτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis
atque elegantia praesertim scriptoribus Ar-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in et. Hemst.

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι μύθῃ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, καλλιγὰ ἐστίν. MEN. ἐκὼν τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτιωσ ὀλιγοχρονίᾳ, καὶ ῥαδίως ἀπανθάντος πονῶντες. EPM. ἔσχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελεύσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ρίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, vt ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se profligant, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu grauibque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: aut si quis durior cultu et vitae genere commode corpus componere non curet. Recte vero κείσο hoc enim umbris *Noster* tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἀπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαϊς, Μενελαΐς
καὶ Παρίδῳ.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῇ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπών, χήραν τὲ τὴν νεόγαμον γυναῖ-
κα. ΑΙΑ. αὐτιῷ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅσις
ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκείνον μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ.
ἂν ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πα-
ριδον, ὃς ἐμᾶ τῇ ξένῃ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
σῶ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

AEAC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
vxore. AEAC. Incusa igitur Menelaum, qui
vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
MEN. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM 101

σὲ μόνη, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ
 βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσάντοις θανάτῃ
 αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ
 τοιγαρὲν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ
 τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτε-
 σίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικ-
 ος γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατ-
 ἐσχημαί· οἶσθα δὲ, ὥς ἀνάσιόν τί ἐσι, καί τις
 ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύ-
 νατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἐρωτὰ
 ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι
 καὶ περὶ τῷ Ἐρωτος ἀποκρινέμαι τὰ δίκαια.
 Φήσει γὰρ αὐτός μὲν τῷ ἔρῳ τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris di-
 gnus est strangulari, ut qui tot hominibus mor-
 tis extiterit causa. PROT. Ita quidem praes-
 tat; atque adeo te, inominate Pari, non dimit-
 tam unquam e manibus. PAR. Iniusta feceris,
 Protefilæ, idque in eum, qui artem eandem
 ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab
 eodemque Deo occupatus: scis autem inuolun-
 tarium esse quiddam, Deumque aliquem nos
 agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi
 Amorem hic comprehendere detur! AEAC.
 At ego apud te causam Amoris etiam agam:
 dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-
 tituisse

γεγενῆσθαι αἴτιος, τῷ θανάτῳ δέ σοι ἔδεναι
 ἄλλον, ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθ-
 μενος τῆς νεογάμῃ γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρε-
 σθα τῇ Τρώαδι, ἔτω Φιλεκινδύνως καὶ ἀπονε-
 νοημένως προσπῆδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
 νες. ΠΡΩ. ἄκέν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ σοι, ὢ Αἰα-
 κέ, ἀποκρινέμαι δικαιότερα· ἔ γάρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί ἐν
 τέτῳ αἴτιῳ;

titisse causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Protefilæ, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 vae nuptae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios ex-
 filuisti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in escensu occubuisti. PROT. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego istorum causa, sed fatum, fata-
 lisque flaminis ab initio vitam hominum tem-
 perantis necessitas. AEAC. Recte: quid igi-
 tur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΊΠΠΕ καὶ Αἰακῶ.

MEN. Πρὸς τῷ Πλάτωνος, ὦ Αἰακῶ, περιήγη-
 σάί μοι 34) τὰ ἐν ᾧδε πάντα. ΑΙΑΚ.
 ἔρᾳδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοῖς
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔτι οἱ μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθημέα τῷτον, ὅς
 σε

Menippi et Aiaci.

MEN. Per Plutonem, Acace, quaeso co-
 mes mihi monstra, quae in Orco
 sunt, omnia. AEAC. Haud proum est, Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua summationi percurri possunt, disce: hunc
 esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησάι μοι] significat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que visu digna sunt, monstrandi atque enar-
 randi. Inde περιηγηταί, qui per vrbes
 Graeciae, plerasque priscarum historiarum
 monumentis claras, se peregrinis comites ap-
 plicabant, et ostendendi singula narraudique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singu-
 las rei gestae partes narrando prosequi. Hemst.

σε διαπέρχασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
Φλεγέθοντα ἤδη εἰώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τὰς δ' ἀνδρώπας
μοι τὰς πάλας δειξόν, καὶ μάλιστα τὰς ἐπισή-
μας αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἔτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἔ-
τος δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβλί, Ὅμηρε, οἷός σοι τῶν ῥαψωδιῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνώστα, καὶ
ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμε-
νηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος δέ, ὦ Αἰανέ,
τίς ἐσι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
σος,

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
mihi veteres illis ostende; atque in primis eo-
rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus:
tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
mia carminum tuorum decorahumi iacent abie-
cta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
magnae, imbecilla vere capita. Hicce autem, Aea-
ce, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
sus;

DIALOGI MORTVORVM 105

τος; καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὃ δ' ὑπὲρ
 τῆς Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἶπα
 σέ, ὦ κάθαμα, ἢ Ἑλλάς ἐφείττε ζευγνύντα
 μὲν τὸν Ἑλλάσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρεων πλεῖν
 ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
 Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰάκῃ, πατάξαι μοι κα-
 τὰ κόρης ἐπίτρεψον. ΑἰΑΚ. μηδαμῶς· δια-
 θύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὢν.
 ΜΕΝ. ἔκῃν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως
 ἀνδρογύνῳ ὄντι 35).

ΑΙΑΚ.

lus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
 istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
 purgamentum hominis, horrescebat Graecia
 iungentem Hellespontum, perque montes na-
 vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
 est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
 put impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
 quam: diffringes enim cranium ipsius molle ac
 muliebne. ΜΕΝ. Enimvero conspuam omni-
 no effeminatum istum.

G 5

3. ΑΕΑC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄν-
 τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
 σασθαι vel προσπτύξασθαι ex ingentio lin-
 guae Graecae recte Dativio coniungi: ge-
 nuinam structurae rationem dabit Noster
 p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κε-
 ρὸν ἔκλεψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νύκτι· nunquam aliter Homerus, Euripides
 ceteri-

ΑΙΑΚ. Βάλεῖ σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς ποφύρας;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτος σοι
 ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἂν ἔτι χρυσῆς ὁ
 μηρός ἐστὶ σοι; ΠΥΘ. ἔ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμεις,
 ὦ γὰρ

3. ΑΕΑC. Vin tibi demonstrem etiam sa-
 pientes? ΜΕΝ. Ita per Iouem. ΑΕΑC. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. ΜΕΝ. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. ΠΥΘ. Sane tu quoque
 Menippe. ΜΕΝ. Non tibi aureum femur am-
 plius est? ΠΥΘ. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

ΜΕΝ.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione proclui προσ-
 πτύσομαι, vel, προσπτύσω μὲν γε πάντως
 ἀνδρῶν ὄντι. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 rorumque populorum moribus προσπτύειν
 τινι, os alicui conspuere. Hinc προσπτύειν
 τινι πράγματι, quancumque rem abominari,
 despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, consputare. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Hemist.

ὦ γὰρ θεῶν ὥς ἐ τῷτοί σοι ἐδωδῖμον. ΠΥΘ.
δὸς μόνον· ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δέγματα. ἔμα-
θον γάρ, ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι
τοκῶν ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκςίδε, καὶ
Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτὰς, Πιττακὸς καὶ
οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁραῖς. ΜΕΝ.
ἄλυποι ἔσται, ὦ Αἰακέ, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδὲ πλέως, ὥσπερ ἐγχευφίας
ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηνθηκώς,
τῆς

MEN. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
bi non sunt. PΥTH. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. AEAC. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, vti vides. MEN.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. Ὁ ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταίνου
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
cli non minus, quam subcineritio pani con-
ueniret. Hemst.

τίς ἐσιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίθεος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκὸς βέλτισε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. εἰ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξίη, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυς· ταῦτά σε ἀπὴν θράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἔδεν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰάκε, πᾶς ποτε ἄρα ἐσιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕΝ. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐσίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλαγκόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλαγκοὶ εἰσιν· ὥς πάντων ἂν εἴη τῶ-
το

est? AEAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc aduenit. MEN. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? EMP. Attra quaedam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis laud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuat; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, ubi tandem est? AEAC. Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. AEAC. Viden istum caluam? MEN. Omnes vtique sunt calui: idque adeo omnium fuerit indi-

το τὸ γινώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω.
ΜΕΝ. καὶ τῷδ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μᾶλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι Φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μᾶλα πολλὰς εἶωρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἰώ-
ρακας, οἶμαι, οἷος ἦνε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπτέων μύρᾳ· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐκμαθών.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῶ δὲ τί φρονέουσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἐν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indiciū. ΑΕΑC. At simum istum dico. ΜΕΝ.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? ΜΕΝ.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? ΜΕΝ. Multi iunenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. ΜΕΝ. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille vnguentum spirans; hic colere Siculos tyrā-
nos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt?
ΜΕΝ. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum

σθαί, καὶ πάντα ἐγνωκέαι, καὶ ταῦτα (δαί
 γάρ, οἶμαι, τάληθές λέγειν) ἐδὲν εἰδότα.
 ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτάς·
 οἱ δὲ εἰρωνεύαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἄτοί εἰσιν εἰ περὶ σέ; ΣΩΚ.
 Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τ᾽
 Κλινίης. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ
 ταῦθα μέτει τὴν σαυτᾷ τέχνην 37), καὶ οὐκ
 ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάνει-
 σο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον
 γὰρ,

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim,
 ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR.
 Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi
 meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR.
 Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniae-
 que filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut
 qui et hicce colas artem tuam, neque despicias
 pulcros. SOCR. Nam quid aliud iucundius
 agam? Verum prope nos recumbe, si vide-
 tur. MEN. Nequaquam: ad Croesum
 enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
 ρασίαν siue puerorum formosorum amorem;
 quod crimen admirabili viro saepe quidem,
 sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οὐσί-
στων αὐτῶν. εἶκα γέν ἔν ὀλίγα γελάσασθαι,
εἰμωζόντων ἀκῶν. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών.
τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις ὕψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ.
ἔπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακῆ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habi-
taturus: videor equidem non parum risurus
plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego
abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat:
plura in posterum vises, Menippe. M E N.
Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

Μενίππυ καὶ Κερβέρῳ.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι,
κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς
τῆς Στυγὸς, εἴς τις ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κα-
τῆει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλα-
κτεῖν

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. C Cerbere, nam cognatus sum tibi, quip-
pe canis et ipse, dic mihi per Sty-
gem, qualis esset Socrates, quando descende-
bat ad vos: par est te Deum scilicet non la-
trare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθόγγεσθαι, ὅπῃ ἐθέλοις. ΚΕΡ. πρὸρῶθεν μὲν, ὦ Μενίππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐπ' αὐτὸν δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τῆτ' ἐμφῆναι τῆς ἑξέως τῆ συμίας ἐξῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκubην εἰς τὴν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμείλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τὴν ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ αὐτῶν παιδία ὠδύρετό, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐκ ἂν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκάζον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν ἐκ αἰῶν πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C E R. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deslebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec reuera contemnebat mortem? C E R. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non inuitus subitu-

DIALOGI MORTVORVM 113

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅπως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς συμίας τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι. τὰ δ' ἐνδοθεν, ἑλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθὲν ἔδοξα; KER. μόνος, ὦ Μένιππε, ἀζήως τὰ γένεας, καὶ Διογένης πρὸ σῆ. ὅτι μὴ ἀναγκασόμενοι ἐσθίετε, μὴδ' ὠθόμενοι, ἀλλ' ἐθελεσίοι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγχεῖλαντες ἀπασιν. subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te, quia non coacti intrabatis, neque impulsu, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **A** πόδος, ὦ κατάρτε, τὰ πορθμῖα.
MEN. βόα, εἰ τῷτό σοι ἡδον, ὦ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, αἰθ' ὧν σε δια-
πορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοις παρὰ τῷ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οὔδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε ἢ τὸν Πλά-
τωνα, ὃ μιὰς, ἢ μὴ ἀποδοῖς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξυλῶ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἐν ἔσῃ πεπλευκῶς τοσούτον πλῆν. ΜΕΝ.
ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι ἀποδοίτω, ὅς με παρ-
έθωκέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερ-
εκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσῆσομαι
σε. ΜΕΝ. τάτε γε ἐνεκα νεωλκήσας τὸ πορθ-
μεῖον

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acciperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolus non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me vero, non habeo. CHAR.
Enimuero, fauces tibi praecludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percutsum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iouem, belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adtinet, vel subducto nauigio adfi-
duus

μείον παράμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; CHAR. σὺ δ' ἐν ἡδεῖς ὡς κομίζεις
 δέον; MEN. ἡδεῖν μὲν, ἐν εἶχον δέ. τί ἐν;
 ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; CHAR. μόνος
 ἐν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευμέναι; MEN. οὐ
 προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἡντλητα, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐν ἐκλαίον μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν. CHAR. ἐδὲν ταῦτα πρὸς τὴ
 πορθυμία· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· εἰ γὰρ
 θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκ ἐν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὴν
 βίον. CHAR. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ τέτῳ παρὰ τῷ Αἰακῷ προσλάβω. MEN.
 μὴ ἐνόχλει οὐκ. CHAR. δεῖξον τί ἐν τῇ πύρρῃ
 ἔχεις.

duus esto flagitator: attamen quod non habeo,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obo-
 lum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter-
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim antliam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolue-
 re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμης, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόσον τέτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ε. Ρ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἄθενός αὐτῷ μέλει 38). ἔτος ἐστὶν ὁ Μενίππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτισε· δὶς δὲ ἂν λάβοις.

ra geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet, et Hecatae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? et qualia fabulabatur inter nauigandum, vectores omnes deridens, et iocis incessens, solus cantans iis gementibus. ΜΕΡC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem curret. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

38. Κἄθενός αὐτῷ μέλει] Οὐδενός pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænaabant. *Hemst.*

XXIII.

Πλούτωνος καὶ Πρωτεσίλαος.

ΠΡΩΤ. Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
τερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυ-
γατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικὴν. ΠΛΟΥΤ.
σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχά-
νεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου,
Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφε-
θεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιώναί πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
τον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νε-
κροὶ ἐρώσι· πλὴν εἰδείς ἂν αὐτῶν τύχην. ΠΡ.
ἀλλ' ἔτ' ἐξ ἤν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυ-
ναικός

Plutonis et Protefilai.

PROT. O Domine, et rex, nosterque Iupi-
ter, et tu Cereris nata, ne spreue-
ritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid ti-
bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
PROT. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phyla-
cius, commilito Achiuorum, quique primus
eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
autem ut accepto in breue tempus commeatu,
in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum
amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
tamen eorum nemo potatur. PROT. Equi-
dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
H 3 vxoris,

ναϊκός δέ, ἦν νεόγαμος ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχόμεν ἀποπλέων· εἴτα ὁ νακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἑκτορός· ὁ ἔν ἔρωι τῆς γυναικὸς ἔ' μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βέλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον ὀφθαίς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

Π Α. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Π Ρ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν 39). Π Α. ἔκῃν περιμένον·

ἀφί-

vxoris, quam nouam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque naui me proripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manū cecidi. Exinde amor vxoris non mediocriter me contabefacit, domitve: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. P L V T. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes aquam? P R O T. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat. P L V T. Quin ergo mane atque expecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκα dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormen habent, atque immoderata sunt: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se conuertunt, eandem vocem poni, sic tamen, vt in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM IIQ

ἀφίξεσθαι γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ εἰδέν σε ἀνελ-
θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἔφ' ἔρω τὴν διατριβὴν,
ὦ Πλάτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἷ-
σθα οἶον τὰ ἐργᾶν ἔσιν. ΠΛ. εἴτα τί σε οἰήσει
μῖαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ἀδουρέμεγον; ΠΡΩΤ. αἶμα πείσειν καὶ κείνην
ἀκλεαθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥς ἂν ἐνός δυο νεκρὰς
λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥΤ. ἔθέμις γενέσθαι
ταῦτα, ἔδ' ἐγένετο πῶποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὅρφεϊ
γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίην
παρῆδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μὲν Ἀλκίσιον παρε-
πέμφατε Ἡρακλεῖ χαρίζομενοι. ΠΛ. θελήσεις
δὲ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad
superos euadas, necesse habebis. PROT. At
non fero moram, Pluto: amore nimirum et tu
ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
re. PLVT. Et quid te iutabit vnum diem re-
uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut
comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
vno duos mortuos recipies brevi. PLVT. Ista
fieri fas non est; neque facta fuerunt vnquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto:
nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
cen tradidistis, et consanguineae meae Alcesti
commeatum dedistis Herculi gratificati. PLVT.

δὲ ἔγω κραινόν γυμνὸν ὦν καὶ ἀμορφον τῇ κα-
λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη
προσῆσεται σε, ἥδε διαγνῶναι δυναμένη; Φο-
βῆσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε καὶ
μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ.
ἔκῃν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῆτ' ἴσσαι, καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἦδῃ ὁ Πρω-
τέσιλαος ἦ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40),
νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος
ἦν

Tunc voles cranium ita nudum et forma desti-
tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
nire? quomodo autem admitteat te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
que fugiet; et frustra tam longam ad superos
viam, relegeris. P. R. O. S. Quin tu, mari-
te, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, vt, postquam luci redditus
erit Protefilaus, eum potenti virga conta-
ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
erat

40. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
ab optimorum scriptorum usu alienum fe-
cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
non tantum quando ablatius instrumenti,
sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
non raro fit, vt in eodem orationis contex-
tu additum omissumque reperiatur. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM

ἦν ἐν τῷ πατρὶ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη
συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τὸν αὖθις ποιήσον σύμ-
φρον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLUT. Quoniam
hoc Proserpinæ quoque placet; dūc illum ad
superos iterum, Mercuri; et redde sponsum.
Tu, Protesilæ, memineris, vnius diei acce-
pisse te com meatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μῦθῳ φρονεῖς, καὶ
πάντων ἡμῶν πρότιμάσθαι ἀξιόεις;

ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σινωπεῦ,
ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
Λυδῶν ἐνίων, καὶ νῆσος δὲ τινὰς ὑπηγαγόμενῃ,
καὶ ἄχρὶ Μιλήτης ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰο-
νίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.

Diogenis et Mausoli.

DIOG. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
omnibusque nobis præferri postu-
las? MAVS. Primum ob regnum; Sinopensis;
vt qui rex fuerim Cariae vniuersae, imperauerim
etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
gerim, et Miletum vsque progressus pleraque Io-
niae debellarim. Deinde quia pulcher eram et ma-

καὶ ἐν πολέμῳ καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
ἐν Ἀλικαρνασσῷ μνήμα παμμένεθες ἔχω ἐπι-
κείμενον, ἡλίκον ἐκ ἄλλου νεκρός, ἀλλ' ἔδὲ ἄτως
ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
σφριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τῇ καλλίστῃ, οἷον
ἔδὲ νεῶν εὖρη τις, ἂν ἐφθίως. ἔδοκ' αὖ σοι δι-
κᾶτως ἐπὶ τέτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλ-
λει, καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; ΜΑΤ. νῆ Δί-
ἐπὶ τέτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μάυσωλε,
ἔτε ἢ ἰσχύς ἐτι σοι ἐκείνη, ἔτε ἢ μορφή πάρ-
εστιν. εἰ γὰρ τινα θεοίμεθα δίκασθ' ἐν μορφῇ
πέρη, ἔκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
νίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maxi-
mum est, quia Halicarnassi monumentum ingens
habeo mihi impositum, quantum mortuus alius
nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam
expolitum, equis virisque exactissime adsimila-
tis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum
quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor
iure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, et formam,
et pondus sepulcri? ΜΑΥΣ. Omnino ob
ista. DIOG. Sed, formosὴ Μάυsole, ne-
que robur illud amplius, nec forma tibi ad-
est. Quare si capiamus iudicem de pulcritu-
dine, dicere nequeas, cur tuum cranium
antepo-

νίον προτιμηθεῖν ἂν τῷ ἐμῷ· Φαλακρά γάρ ἄμ-
 Φω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προ-
 φαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμεθα, καὶ
 τὰς ῥίνας ἀποσσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ
 οἱ πελυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι
 μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι
 πρὸς τὰς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὀρῶ ὅ, τι ἀπο-
 λαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὅτι μάλ-
 λεν ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικέτοις λίθοις
 πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ
 ἰσότημος ἔσμαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ.
 ἔκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· ἔγάρ. Μαύσω-
 λος

anteponendum sit meo : vtraque calua et nuda ;
 dentes perinde nobis prominent ; oculis sumus
 spoliati , naresque simas gerimus. De sepulcro
 autem , pretiosisque istis lapidibus , Halicarnas-
 sensibus forte conducant ad ostentandum , et
 ambitiosius ad peregrinos iactandum , ingens ali-
 quod aedificium esse scilicet penes se. Tu au-
 tem , vir optime , non video quo tibi monu-
 mentum profit ; nisi hoc dixeris , te maius quam
 nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Infructuosa igitur ista mihi fue-
 rint omnia , — et pari honore aequabitur Mau-
 solus ac Diogenes ? ΔΙΟΓ. Non pari ,
 vir praestantissime : haudquaquam. Mausolus
 etenim

λος μὲν γὰρ οἰκώζεσθαι, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγελάσεται αὐτῶ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλι-
 καρνασσῷ ἐρεῖ· αὐτῶ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυ-
 ναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τῶ μὲν σώματος εἰ καὶ τίνα τάφον
 ἔχει, οὐκ οἶδεν· ἅδὲ γὰρ ἐμὲν αὐτῷ τέτα-
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῶ καταλέλοιπεν,
 ἀνδρὸς βίον βασιωκῶς ὑψηλότερον, ὡς Καρῶν
 ἀνδραποδωδέξατε, τῶ σὲ μνήματος, καὶ ἐν
 βεβαιότερῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

erenim lamentabitur, recordatus eorum, quae
 in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia vxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 pusculi sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτῃ καὶ Μενίππῃ.

NIR. Ἰδὲ δὴ Μενίππος ἄτοσι δικάσει, πότε-
 ρος εὐμορφότερός ἐστιν. εἶπέ, ὦ Μέ-
 νιππε, καὶ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ
 καὶ ἐσὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τῷτο εἰδέ-
 ναι. NIR. Νιρέως, καὶ Θερσίτης. MEN. πότε-
 ρος ἔν ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; ἀ-
 δέπω γὰρ τῷτο ὀήλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἤδη τῷτ'
 ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ ἄδεν τηλικῆτον
 διαφέρεις, ἤλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς
 ἐπῆνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπων·
 ἀλλ' ὁ Φοῦρος ἐγὼ, καὶ ψεδνός, καὶ ἄδεν χείρων ἐφα-
 νην

Nirei, Therstiae, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit,
 vter sit formosior. Dic, Menippe,
 non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis?
 nam prius, opinor, illud scire commodum est.
 NIR. Nireus et Therstites. MEN. Vter ergo
 Nireus, vter Therstites: nondum enim hoc mani-
 festum. THER. Iam vnum hoc in rem meam te-
 neo, quod similis sim tibi, et nihil tanto ope-
 re praecellas, quantum te Homerus iste caecus
 laudavit, omnium formosissimum appellans:
 sed ille ego, cui caput in acutum desinens,
 et rari crines, nihilo inferior visus sum iu-
 dici.

νην τῷ δικασῇ. ἔρα σὺ δὲ, ᾧ Μένιππε, ὄντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὅς κἀλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἰλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' ἐχί καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι,
κἀλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ
κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆς
Θερσίτης κρανίης, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλα-
παδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχσεις. NIP.
καὶ μὴν ἔρα Ὅμηρον, ὁποῖός ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνειράτα μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχσεις· ἐκεῖνα
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. εἰδὲν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ᾧ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaiae
et Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium
veni.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcerrimus venisti; sed ossa similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Therstiae
cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chiinos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; ista,
qui tunc vixerunt, nouerint. NIP. Non ego hic-
ce sum formosior aliis, Menippe? MEN. Nec
tu,

σύ, ἔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν αἵδε,
καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τὸτο
ἐκάνον.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure
in Orco versantur, et similes omnes. THER.
Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

Μενίππης καὶ Χείρωνος.

MEN. **Η**καστα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπὶ
δυμήσεια ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ.
ἀληθῆ ταῦτ' ἤκαστας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκας,
ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶδαι δυνάμενος. MEN.
τίς δέ σέ ἔρωσ τὲ θανάτῳ ἔσχεν, ἀνδράσδε τοῖς
πολλοῖς χρημάτων; ΧΕΙΡ. ἔρω πρὸς σέ οὐκ
ἀσύνητον ἄντα. εἴη ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς
ἀθανα-

Menippi et Chironis.

MEN. **A**udiui, Chiron, te, quamvis Deus fo-
res, cupiuisse mori. CHIR. Audi-
visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, obii,
quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,
cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non
amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud
insipientem: non erat amplius iucundum frui
im mor-

ἀθανασίας. ΜΕΝ. εἴχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν
 τὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. εἴκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
 ἡδὺ ἐγώ γε ποικιλὸν τι καὶ εἴχ' ἀπλὲν ἡγέμα
 εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
 ὁμοίων, ἡλίκ, Φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ
 αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον,
 ὥσπερ ἀκολαθῆντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλή-
 σθην γὰρ αὐτῶν. εἰ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
 ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἴδε
 δὲ

immortalitate. ΜΕΝ. Non iucundum erat vi-
 vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
 etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
 quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
 per viuerem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
 ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
 et quae fierent cuncta per seriem singula velut
 alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
 sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
 sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
 ptas. ΜΕΝ. Vere, Chiron. At quo animo hunc
 rerum

41. 'Εγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ] Est in hac oratione ἀ-
 νακόλαθον· dicturus erat, 'Εγὼ δὲ --- τρο-
 φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
 terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
 guntur: quamobrem γούν idem, quod saepe,
 munus habet, vt priorem structuram
 repeti patefaciat. Hemst.

δε πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ
ἦναι;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-
τιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν
ἔχει τὸ διαφορὸν, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ·
ἀλλῶς τε εἰδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, ἔτε πενήν
δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδεῖς τῶν πάντων εἰσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυ-
τῷ 42), καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ.

ΧΕΙΡ. πῶς τᾶτο φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν
τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo
iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim
aequus et par inter omnes honoris gradus res val-
de popularis, nihilque tanto opere differt, in lucē
verferis, an in tenebris: porro nec fitire, quem
admodum supra, nec esurire necesse est; sed ista-
rum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide
tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et
in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid
ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quae
in xi.

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ]. Est περιπίπτειν
ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis et pro-
bationibus utitur, quibus in se conuersis
facile refutetur, eoque pacto in semet ipse
incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius
est, qui aduerso capite pugnantia locutus
sibi contradicit. Hemst.

τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι
 προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῇ
 ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεῖσει μεταβολὴν γε ζη-
 τεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶ-
 μαί ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἐν ἂν πάθοι τις,
 ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἶμαι καὶ Φαῦτι, συν-
 ετὸν ὄντα ἀρέσκεισθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

in vita sunt, par semper et idem status satiera-
 tem tibi pepererit, hic etiam, quantum sit similis
 rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
 que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in
 aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR.
 Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Sci-
 licet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit pru-
 dens, acceptis fruatur contentusque sit praesenti-
 bus, nihilque eorum tale existimet, quod tole-
 rari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος.
 ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
 μεν ὥς τί ἐκ ἡμῶν εὐδὺ τῆς
 καὶ θε-

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

DIOG. Antisthenes et Crates, ocium agimus:
 A quare quid vetat, quominus abea-
 mus

DIALOGI MORTVORVM 131

καθ' ὅδ' περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τὰς κατιόν-
τας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενης. καὶ γὰρ ἂν τὸ
θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρυύοντας αὐτῶν
ὄρῳ, τὰς δὲ ἰκετεύοντας ἀφ' ἐθ' ἵνα· ἐνίς δὲ
μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθ' ἄντος
τῷ Ἐριῷ ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπὸ τῆς ἀν-
τρεΐδοντας, ἐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
διηγῆσθαι ὑμῖν ἂ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ
τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰ-
κας γὰρ τινὰ παγγέλοια εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ τυγκατέβαι-
νον ἡμῶν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδαρος
τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
surique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?

ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectacul-
um fuerit iucundum hos eorum lacrimantes vi-
dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
dam aegre descendentes, et quamvis in caput
proturbet Mercurius, tamen resistentes, et su-
pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe.

ΚΡΑΤ. Ego enim vero persequar vobis, quae
vidi, quum descenderem, per viam. ΔΙΟΓ.
Narra quae so, Crates: nam videre quaedam
perridicula dicturus.

2. ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi vna nobis-
cum descendebant, et in iis insignes Ismenodo-

τε ὁ πλάσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μη-
θίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
ἐν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσῖνα, οἶμαι. βα-
δίζων, ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν
εἶχε· καὶ τὰ παῖδιά τὰ νεογνά, ἃ κατεκελοί-
πει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμύφετο τῆς
τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρὰ πανέρημα ὄντα ὑπὸ
τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνος οἰκέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς,
καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δι'
ἐκ ἄσημνος τὴν ἔψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το,

rus ille diues noster, et Arsaces Medizæ præ-
fectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Ci-
thæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens)
gемebat, vulnusque in manibus habebat; tum
infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat,
suamque ipsius inculabat audaciam, qui, ubi
Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca
proxima bellis prorsus euasata transeunda, bi-
nos tantum feruos secum duxerit; idque quum
phialas quinque aureas et cymbia quatuor se-
cum haberet.

3. Arsaces autem iam ætate prouecta, et sane
non illiberali facie, barbaricum in morem indi-
gnaba-

το, καὶ ἡγανάκτει περὶ τὸς βαδίζων, καὶ ἤξιε τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρω διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρέπτορμησας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπαδύς, ἀποσειέται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθαίς τὴν σφαιρίσαν αὐτόν τε διακίρρει, καὶ τὸν ἵππον.

ΑΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τότο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu vterque caderent perfolli a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluuium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios prouectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ΑΝΤ. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? ΚΡΑΤ. Facillime, Antisthenes; hic enim itruerat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πέλτῃ ἀπεκράσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ αἰκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σῆρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάνης ἐς τὸν βελῶνα διαμπαῖξ ἄχρις
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷοντι ἐγένετο; ἔ τ' ἄν-
 δρὸς, ἀλλὰ τ' ἵππεα μᾶλλον τὸ ἔργον. ἤγα-
 νάνκει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἤξι' ἵππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ εἰς ἐσάναι χαμαὶ, εἴχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥς-
 περ

demonuit istum, sic ut cuspis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarissa praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, cursusque vehementia semet ipse in te-
 lum induebat: eadem Arfaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes autem privatae fortunae homo,
 pedibusque debilis admodum ne stare quidem
 humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

παρ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκινθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
δητὶ μάλιστα βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβὰν
ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἑδεμιά μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀγόμενος αὐτὸν ἐκά-
μισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλω.

ΑΝΤ. Καὶγὼ δέ, ὅτε κατῆιν, εἰδ' ἀνέμιξα
ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβεν χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδεύωις πλεῦσαιμι.
παρὰ πᾶν πλὴν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐστεργόμεν ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες,
τοιούτων ἐτύχαστε ξυνοδοιπόρων· ἐμεῖ δὲ Βλε-
ψίας τε ὁ δακρυῆς, ὁ ἐν Πειραιῶς, καὶ Λάμπης
ὁ Ἀναρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,
optimus Mercurius in humeros sublatum portauit
vsque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ΑΝΤ. At ego, quum descenderem, ne
immiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupavi locum, quo commode nauigare:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde obletabor iis.

7. ΔΙΟΓ. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: me-
cum Blepsias danista ex Pirææo, Lampis

ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλάσιθς ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμακίων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμπρις, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληνέναι 43), καὶ ἐδήλα ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ἐν τρέπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δαμιδί αἰτιωμένῳ τὸν υἱὲν, ἐκ ἁδίκᾳ μέντοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Damis ille diues Corintho vna descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus: Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisset; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non iniusta passus es, inquam, ab

43. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληνέναι] Ὁ ἄθλιος scribendum est, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλίως· alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληνέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. Hemst.

ὕπ' αὐτῆ, ὅς τάλαντα ἔχων ὁμᾶ 44) χιλία,
καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ἐκτω-
καιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὸς παρεῖ-
χες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔσενε γὰρ κοῤικεῖνος,
καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἄ; ὅς τες μὲν πολεμίς καὶ δὲ πῶ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φίλοκινδύνως ἡγωνίσξαι πρὸ
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆ τυχόντος παιδισκαρίξ,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ σεναγμῶν ἑάλως
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῆ
κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι
χρη-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim et
iste, dirisque Myrtium prosequabatur) quid in-
simulas amorem, non temet ipsum? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
lium inibas ante alios, a vulgari meretrice,
lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam
fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum
accusabat primus multae dementiae, quod

I 5

opes

44. Ὅμᾶ] Frequens apud Atticos ὁμᾶ nu-
meris adiunctum, et significans *circa*, *ad-*
modum. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τοπικόν est Atticis, siue aduerbium
locale; neque minus, ut solet hoc genus,
χρόνος δηλωτικόν. Hemst.

χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκησι κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἐμοίγε εἰ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν παρέσχεν, τότε ζήνοντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σεμνῷ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπιῶν. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίης;

Τῆτον ἔν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις, τηλικῆτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὃ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haeredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enim vero non vulgarem delectationem praebuerunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et prospectare e longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis procectissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis morruus? quid indignaris, optime: idque senex quum

ἀφίγμενος; ἦπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδα-
μῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. ἔδὲ τῷ-
το. ΔΙΟ. ἄρα ἔν ἐπλάτεις, εἴτα ἀνιῶ σε τὸ
πρὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι. ΠΤΩ.
ἔδὲν τοιᾶτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγέγονειν ἀμφὶ τὰ
ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἀπορον ἀπὸ καλὰμυ καὶ
ὀρμιαῖς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκ-
νός τε, καὶ προσέτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
πων. ΔΙΟ. εἴτα τοιᾶτος ὢν ζῆν ἠθέλες;
ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
νάναι δεινόν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις,
ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ
ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τῷ πορθεμένῳ. τί ἔν ἄν
τις

quum huc adueneris? an forte rex eras?
MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe
satrapa. MEND. Neque istud. DIOG. Num
ergo diuitiis adfluebas? idque adeo dolorem
tibi creat, quod multo luxu relicto mortem ob-
ieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem
attigi propemodum nonaginta: vitam vero in-
opem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-
signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetisque visu. DIOG. Tum tu talis
vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: iu-
cunda quippe erat lux; mori contra graue ac
fugiendum. DIOG. Deliras, senex, et iuue-
niliter atque inepte fato, aduersaris, quum ra-
men annis ipsum Charontem aequas. Quid iam
dicat

τις ἔτι λόγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικαῖοι Φιλόζωοι εἰσὶν; ἔς ἔχρην διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρῳ κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπώμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῶται ὡς ἀπόδρασιν βελεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ φόβον εἰλαμένους.

dicat aliquis de iuuenibus, ubi id aetatis homines vitam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos inspectos habeat fugae cognatae, dum videt circa hoc ostium obuerfantes.

XXVIII.

Μενίππυ καὶ Τειρεσίᾳ. •

ΜΕΝ. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, ἔκτετι διαγνῶναι ῥαδίον· ἅπαντες γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὀφθαλμοὺς κενὰ· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔκτετ' ἀνείπειν ἔχοις, τίς

Menippi et Tiresiae.

ΜΕΝ. Tiresia, caecusne sis, non amplius dignoscere facile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum restant oculorum causa leta. Ceterum dicere nequeat, vter

τίς ὁ Φινεύς ἔην, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι
μάρτις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένεα μένος,
ἄνῃ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκέρως οἶδα. πρὸς
τῶν θεῶν τοιγαρὶν εἶπέ μοι, ὅποτέρω ἐπειρά-
θης ἡδίονος τῶν βίων, ὅποτε ἄνῃ ἦσθα, ἢ ὁ
γυναικεῖος; T. E. I. R. ἀμείνων ἦν παραπλὺ, ὦ
Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέσσερος γάρ.
καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἄτε
πελεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἐπαλξιν
ἐσάναι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἔτ' ἐν
δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

M. E. N. Οὐ γάρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς
Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν σιντείρεσθαι τὸ γυ-
ναικεῖον, ὡς ἀθλίας ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα
τὸν

uter Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse,
et utrumque te solum, marem et feminam, ex
poëtis audivisse memini. Per Deos itaque te ob-
testor, expone mihi, utrum expertus fueris sua-
vius vitae genus, quum mas foret, an femina?
T. I. R. Potior erat magno intervallo, Menippe,
vita feminini sexus, quippe magis negotiorum
expers: tum dominantur in viros mulieres, ne-
que eas bello vacare necesse est, neque ad mu-
riorum pinuas stantes excubare, neque in con-
cionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. M. E. N. Non tu audivisti, Tirefia, Euri-
pidæ Medeam, qualia dixerit deplorans mu-
liebre secus tanquam miseram, atque intoleran-
dum

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφιστάμενας; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἱαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ σείρα καὶ ἄγονος διετελέσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. ἄδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκρίναί, εἴ σοι ῥάδιον. TEIP. ἔ σείρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. MEN. ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναί. TEIP. εἶχον δηλαδὴ. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. ἔχ' ὁρῶ,

dum ex puerperiis dolorem fastinentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis et partus expers degisti in illo vitae statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si tibi promptum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperī. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebri obstructa fuit, mammae emarcuerunt, et virile membrum succreuit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus enasisti? TIR. Non video,

ὁρῶ, τί σοι βέλεται τὸ ἐρώτημα· δόκεις δ' ἐν
μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' ἔτως ἐγένετο. ΜΕΝ.
ἔχρη γὰρ ἀπισεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιαύτοις·
ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάνα μὴ ἐξετάζοντα, εἴ-
τε δυνατὰ ἐσιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἐν ἐδὲ τὰλλα πισεύεις ἔτω γενέ-
σθαι, ὅπότε' ἂν ἀκρόσης ὄρνεια ἐκ γυναικῶν ὅτι
ἐγένοντό τινες, ἢ δειδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀἰδο-
να, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῷ Λυκάονος θυγα-
τέρα; ΜΕΝ. ἦν περικαίμαιαις ἐντύχω, εἴσο-
μαι ὅ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτισε, ὅποτε
γυνὴ ᾗσθα, καὶ ἐμαντεύε τότῃ, ὥσπερ καὶ ὕσε-
ρον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμάδες εἶναι; ΤΕΙΡ.
ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ
διέλυ-

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.
ΜΕΝ. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere
talibus sed velut insulsum, re non explorata
fierine possint nec ne, probare.

3. ΤΙΡ. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse
facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse,
aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen,
aut Lycæonis filiam. ΜΕΝ. Illis si quando for-
te obuiam venero, cognoscam quid dicant: tu
autem, vir optime, quum mulier eras, tunc
etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an
simul vir et vates esse didicisti? ΤΙΡ. Ecce
enim ignoras, quae ad me spectant omnia, me
scilicet

διέλυσά τ' ἔτι τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπὶ ἥρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τει-
ρεσίᾳ, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
τεις τέτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
λεγεῖν.

scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum
ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
tigauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam ΜΕΝ. Adhuc tu, Tirefia, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemni va-
tum more facis: soletis enim vates nihil sapi et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐΦό-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἅπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet
ipse interemisti, nosque omnes desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitiuus
illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae
loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

DIALOGI MORTUORVM 145

ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεύα καὶ πρώην
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅπότε ἔκε μαντεύσο-
 μενος, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτιῶς μεγάλα βαί-
 νων παρήλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον,
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξέτασθεις ἐπὶ τοῖς ὄπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίας
 δὲ ἀνκνταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἁπάντων; ΑΙΑΣ. καὶ, τά γε τοιαῦτα· οἰκεία
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ἀνείψιδ' γε ἔσχα. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντας, ἀπέπασσες
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχώρησατέ μοι τῶν ἄδλων.
 ὁ δὲ Λάερτις, ὃν ἐγὼ πολλὰ κίς ἔσωσα κινδύ-
 νου, καὶ τὸν ἄλλοις, καὶ τῷ ἑαυτοῦ κινδύνῳ, κινδυνεύοντα

destinaras, quid inculas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in arma-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullum, et sine pulvere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores detrectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam movistis. Ve-
 rum Laertae filius, quem ego saepe servavi in peri-
 culo

γεύοντα κατακεκρόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξιε εἶναι, καὶ ἐπιτηδείότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρῶν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεπονήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδρωπος ὢν, ὠρέχθῃ δόξης, ἡδίστα πράγματός, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δαμασαῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκησεν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεύα μὴ

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetis, quae, quum oporteret haereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudicibus. AIAX. Equidem scio, quatenam me condemnauerit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

DIALOGI MORTVORVM 147

μή ἐχὶ μισεῖν ἐκ αὐτῆς δυνάμειν, ὣς Ἀγάμεμνον·
 ἐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τᾶτο ἐπιτάττοι.

verò ut non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecripat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωσράτης.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔτος Σώσερατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὃδ'
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὃ
 δὲ τύραννος, ὣς Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τίτυον ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τά-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων
 νῆας κατοικεῖτε, ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκυσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praecordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocies ad Elysium campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκέσω αὐθις; ἂ γὰρ ἐξελήλεγμαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τὰς αἰτίας ἀπεκτονῶς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ἔρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙΝ. καὶ πάλιν, εἴγε ἀποκτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκρίναί μοι. ἢ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. ΜΙΝ. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἔδῃ.

ΣΩΣ. Ὅπῃσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότε-
ρα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς
Μοίρας; ΜΙΝ. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.
ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦ-
τες,

videar dicere. ΜΙΝ. Nunc audiam iterum?
nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficiū
totque homicidiorum? ΣΟΣΤ. Sum sane con-
victus: considera tamen, an iuste supplicio sim
adficiendus. ΜΙΝ. Omnino; siquidem dare
meritas poenas iustum est. ΣΟΣΤ. Quin ergo
responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare
te volo. ΜΙΝ. Loquere, dum ne proluxa, ut
et de aliis iudicium iam reddamus.

2. ΣΟΣΤ. Quaecumque egi in vita, vtrum
sponte mea egi, an fatali itamine destinata
mihi fuerant a Parca? ΜΙΝ. A Parca vi-
delicet. ΣΟΣΤ. Nempe igitur probi omnes,
malique qui videmur nos, illi ministrantes.
haec

τες, ταῦτα δοῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ,
 ἢ ἐκάσω ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
 εἰ ἔν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλ' ὀφεινῶν τι-
 νὰ, ἔ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
 εἶεν δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πει-
 σθῆις, ὁ δὲ τυράννῳ; τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνου;
 MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον·
 ἐπεὶ ἔδ' τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
 ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρα-
 σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
 ὅτι καὶ ἐπιδαφιεύῃ 46) τῷ παραδείγματι.
 ἢν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
 pe, quae unicuique nato iniunxit, quae facien-
 da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
 necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
 potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
 les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
 quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
 cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
 ipsum enssem; is enim administer est, utpote
 instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
 caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
 vberius illustres et cumulatus exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαφιεύῃ] Δαφίλης, δαφίλεια, δα-
 φιλεύειν copiam et abundantiam significant,
 at talem praecipue, quae proluxa largitate
 ad utilitates aliorum et commoda distunda-
 tur.

ἤν δέ τις, ἀποσεύλαντος τῷ δεσπότῃ, ἤκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ saepius est con-
traria. Δαψιλεύσθαι non tantum *adstue-*
re, abundare, sed et *passive*. Pecora solent,
si in vbertate pabuli largissima versentur,
ἐνδαψιλεύσασθαι. Indidem hocce nostrum
ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit
per varios veluti riuulos diuergentis: nam
primum actiuae formae neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, vt forma me-
dia hunc in vsum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
munifice largiri; quod extra Grammaticos
vix reperiās. Deinde forma verbi ἐπιδα-
ψιλεύσθαι media virtute sibi propria gau-
det, *luculentum ac copiosum siue liberaliter*
largiendo, siue quodlibet aliud faciendo se
praebeere. Tum porro solemni more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiuam
adipiscitur, structurae tamen ductu varie
disparatam; *suis ex copiis et facultatibus lar-*
giter aliquid erogare, atque aliis tribuere.
Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae
luculenter in aliorum vtilitatem praestan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitium,
sed hoc in casu accusatiuo parem, adiunxit
Xenophon. K. Π. II. p. 28. ἡμῖν δὲ πάντως,
ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς Φίλοις τέττα τῷ ὀλί-
γῃ ἀξίᾳ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· vbi pro
libera-

DIALOGI MORTVORVM 151

τὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν
 ἰσέειν, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον; MIN.
 τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατα· διάκονος γὰρ ὁ
 κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὀρεῖς, πῶς ἀδίκῃ ποιεῖς κολά-
 ζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσ-
 ἔταπτε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae ha-
 bendae, beneficiumque acceptum erit feren-
 dum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe mi-
 nister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam in-
 iusta facias, qui nos ad supplicium condemnes
 ministros eorum, quae Clotho imperabat,
 K 4 illos

*liberaliter et copiose fundes eum vsurpasse, bene
 notat Budaeus, atque adeo tantumdem esse,
 ac si diceret, praelarge nobis ridendi mate-
 riam praebebis. Hic ergo loquendi modus
 quam fuerit, praesertim recentioribus, fa-
 miliaris, satis constat: verum rariùs occur-
 rit, quem noster vsurpat, additus huic ver-
 bo casus tertius. Ex his intelligi satis pot-
 est, siue sententiam Luciani, seu phrasin
 spectes, parum omnino interesse, vtrum
 accipias, Bene vero factum, Minos, quod ex-
 emplo producto largius aliquid adcumules atque
 admetiaris; an, quod in exemplo proposita
 uberius illustrando impensius etiam, atque ipse
 fecerim, verseris. Hemst.*

ἐτάττε, καὶ τέτρε τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι-
 τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ
 Σώφρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔ κατὰ λό-
 γον γινόμενά, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλήρ' ἄλλα
 σὺ τῷτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ
 ληθῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυτον αὐτόν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὄρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν
 τὰ ὅμοια διδᾶξῃς.

illos contra praemiis et honore adficias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enim uero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. MIN.
 Softrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum feres, ut
 non latro solum, sed et sophista videre. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐσίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος. Ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἄλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; προσίτεόν δέ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον εἰ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et unde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in vihe.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότῃ πύλας
Λιπῶν, ἵν' αἶδης χωρὶς ὤκισαι θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανῶν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνευ. αἶδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξῃ ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θρόνος τῷ νῦν πλεόν.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἐτώσί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων I).

τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit novae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuventus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, ubi descenderis a iambis,
quis

I. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω παρείας ἐδέξην;
ἄλλως γὰρ ἐκ ἡδεῖά τις, εἰ δὲ ἀσπασίος ἡ ἐδος.

MEN. ὦ Φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίικ Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· εἰ γὰρ ἄν
ἔτως ἐμμέτρως ἐρράψῃς πρὸς ἄνδρας Φίλους.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad infe-
ros suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin
haud iucunda, neque expetenda via. MEN.
Amicorum suauissime, negotium me necessa-
rium deduxit ad Orci domos, umbram ut con-
fulerem Thebani Tiresiae. P H I L. At tu
plane deliras: aliter, enim non ita modula-
tos versus occentares hominibus amicis. MEN.
Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripi-
dem

que adeo tanquam pedibus incedentem fa-
miliari more colloqui: versus autem quali
vehiculum aliquod orationis spectari obser-
uauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. 'Αλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque
est Edd. seruat, sensus erit oratione dire-
cta, *At tu profecto deliras*: verum si cum
Iuntina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogatio-
nem dabit, *Heus tu, num deliras?* Hemst.

ριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, ἔκ σιδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καίνον οὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάζουσιν, ἐπιορκῶσι, το-
κογλυφῶσιν, ὀβολοσατῶσιν. ΜΕΝ. Ἀθλίαι,
καὶ κακοδαίμονες· ἔ γὰρ ἴσασιν οἷα ἑναγχος κε-
κρύπτει παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτό-
νηται τὰ ψυφίσματα κατὰ τῶν πλασίων, ἀ,
μὰ τὸν Κέρβερον, ἐδεμῖα μηχανὴ τῆς διαφυγεῖν
αὐτὰς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον
τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νῆ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, sordide foenerantur, vsuras exten-
dunt. MEN. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum sancita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. MEN Per Iouem
sane

καὶ πολλὰ· ἀλλ' ὃ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
 ἅπαντας, ὃδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
 Ῥαδάμανθυος. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
 πρὸς τῷ Διὶ, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
 λω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδὸτα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ'
 ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλσπὶν
 μὲν ἐπιτάττεις τὰ πύταγμα, καὶ ὃ πάντα ἀσφα-
 λές· πλὴν ἄλλα σῶγε ἐνεκὰ τολμητέον. ἔδοξε
 δὴ τὰς πλασίας τέτας, καὶ πελυχερμάτους,
 καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλειςον, ὥσπερ τὴν Δανάην,
 φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰρ θῆ,
 τὰ

facere multa: verum fas non est illa efferre ad
 omnes, neque arcana enulgare, ne quis etiam
 nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
 tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iovem
 ullo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
 co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
 eaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem
 mandas mandatum: neque usque quaque tu-
 tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
 sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
 qui aurum obocclusum, tanquam Danaën,
 seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
 quae

3. Μὴ Φθονήσης.] Saepe de sermone liben-
 ter atque amice communicando solet poni:
 Dio Chryf. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ
 καὶ μὴ Φθονήσης. Heonst.

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐνεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα
 ἂν ἠδέως ἀκῆσαιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς κα-
 θόδε ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν
 εἶθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἠκσας παρ' αὐτοῖς.
 εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν
 ἀξίων θεῶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπεργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο;
 καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν,
 καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ
 γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶν Ὀμήρεα καὶ
 Ἡσιόδου πολέμους, καὶ ζῆσεις διηγυμένων ἔμo-
 νον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν,
 ἔτε

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus,
 quae libentissime audiuerim ex te; quae causa
 tibi descensus constiterit, quisque fuerit itine-
 ris dux? tum deinde quae visu, quaeque audi-
 tu acceperis apud eos: quippe credibile est te
 hominem elegantem nihil eorum, quae videri
 audiriue merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est:
 quid enim aliquis faciat, quando blande vir
 amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo
 consilium meum, et vnde impetum descenden-
 di ad inferos cepexim. Equidem dum adhuc in
 pueris eram, audiebamque Homerum et Hesio-
 dum bella et factiones narrantes non solum
 semideorum, sed ipsorum etiam Deorum,
 praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρ-
παγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξέλασεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγάμην εἶναι
καλὰ, καὶ ἔ παρέργωγς ἐκινέμην πρὸς αὐτά.
ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐν-
ταῦθα ἤκχον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιη-
ταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασι-
άζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἐν καθεύδειν
ἀμφιβολίᾳ, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ
ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγάμην μοιχεύσαι
καὶ σασιάζσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ κα-
λῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας
τάναντία τέτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν
ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

praetereaue eorum adulteria, vim, raptus,
iudicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias,
cuncta illa ducebam esse honesta, nec medio-
criter ad ea commouebam. Vbi vero virilem
aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges
audiebam, quae pugnancia poetarum praece-
ptis iuebant, non moechari, neque seditio-
nes excitare, nec rapere. In magna igitur ver-
sabar haesitatione, ignarus quid me facerem:
neque enim Deos vnquam arbitrabar moecha-
tos fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi
has res honestas esse iudicassent; nec rursus le-
gislatores his contraria praecipere, nisi ea con-
ducere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρου, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 πᾶς καλεμένους τέτας Φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθαι μοι
 ὅ,τι βέλουσιν, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βήκην ὑποδείξαι τῷ βίῃ. ταῦτά μὲν δὴ Φρε-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἕς
 αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι
 τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν ἔτσιτόντων ἰδρωτῶν
 βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδουσαί,
 καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τῷτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον· ὁ δὲ τις ἑμπαλιν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, infici-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
 νγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
 σι δυσαρεσῆντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπι-
 ραψιδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῷ Ἡσίοδε περὶ
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
 τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημά-
 των παρεκλείετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
 κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
 ναι καὶ τὸν πλεῖτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
 μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὥς γε
 ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἄτόμους, καὶ κενὰ,
 καὶ τοιῆτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ'
 αὐτῶν ἀκῶν ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
 ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
 ἔκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
 sordidum et squalentem, cunctis offensum et
 conuicia ingentem, dum continuo inculcat illa
 peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
 que, et in summum verticem adscensum: alius
 despiciere opes adhortabatur, et indifferentem
 putare possessionem earum: at alius iterum
 in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
 de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
 as, incorporea, indiuidua, spatia vacua ta-
 lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
 dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
 omnium illud absurdissimum, quod de rebus
 plane contrariis quum unusquisque eorum
 L dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νεκῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥςτε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς ἂν ἄν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρέτῳ. ἀτεχνῶς ἔν ἐπασχον τοῖς νυζάζουσι τέτοις ὁμοίῳ, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπροσθεν.

Ἔτι δὲ πολλῶ τέτο ἐκείνων ἀτοπώτερον: τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηδῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, εἰρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ
τόκων

diceret; valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adiuverem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituerē: eos itaque qui conremnere praecipiant opes, animaduvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli
non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας 4).
τάς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἀ-
παντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρητημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μάλ-
λον ἐδυσχέλαινον, ἡρέμα παρκαμυθόμενος ἑμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de vlturis litigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic soli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et

L 2

veri

4. Πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo prauis
artibus libidinem explere possint. *Hemst.*

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert
Thomas Mag. in Διαβεβήτας, quum docuif-
set διαβεβήτων, et διαβεβοῦσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τᾷληθές ἐτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καί μοι ποτὲ διαχρυπνῶντι τέτων ἕνεκα ἔδοξεν
εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἤκηον δ' αὐτὰς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τῷ ἄδω τὰς πύλας, καὶ κκτάγειν,
ὃν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῆς
ἀνκπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρά τι-
νος τέτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίην τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
παρ' αὐτῷ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῷ, τίς ἐστιν
ὁ ἄρι-

veri haftenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
te ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriore partem vsurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in vtramque partem dici. Hemst.

ὁ ἄριστος βίος, καὶ ἐν ᾧ τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀνκπηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
θὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν
Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχ-
νην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθειμένῳ· τῆνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exsiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem :
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem : eum multis precibus
obtestatus vix exoravi, vt, qua veller, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio facto, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam :

γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
 τροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἄλλ'
 εἶκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἂν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον
 ἀποπτύσας, ἐπανήκει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῶν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos inuocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset, redibam rursus neminem obui-
 orum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nuces:

6. Ἐπανήκει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit errata, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήγειν· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri-
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντας, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodavit. Hemst.

τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίηρατον
καὶ τὸ τῷ Χοάσπῃ ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος
ἐπὶ τῆς πύας. ἐπεὶ δὲ ἄλλῃς εἶχε τῆς παραδιαι-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τὴν με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐκωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν 7), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ τοιοῦτόν αὐμφὶ πλεονεῖχόμεν.

Αὐτὸς

nuces: potus lac, mulfum et Choaspis aqua;
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterfit-
que; et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, ut eram, retrocedentem: tum
porro navigationi parandae intenti eram.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Ut ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, vi-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέχεσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιεγεγασῖν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγιγὴν τιν' ἔδου σολήν, τὰ
πολλὰ εἰκουῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοισι Φέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις
ἔρηται με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τέτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ συνίημι τὴν
αἰτίαν ἔτε τῷ σχήματος, ἔτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τέτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς αἶδα κατεκληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπει-
κάζουσιν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῷ Αἰαντὶ Φρε-
ρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἄτε
συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, persimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum vt ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nominum. MEN.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec pror-
sus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
vini ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilaffet, fore vt facile custodiam Aea-
ci fallerem, et sine impedimento transirem, vt
pote

συνηθέζερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
ὑπὸ τῷ σχήματος.

Ἦδη δ' ἐν ὑπέφαινον ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγίγνόμε-
θα· παρεσκευάσο δ' αὐτῷ καὶ σκῆφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίσσατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἐν ἅπαντα τὰ
παρασκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν
ἄχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ
μέχρι μέντινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ β)·

εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluvium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimae, et mulsu, et quaecumque alia ad sacri-
rationem conducebant. Ergo impositis in navim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

8. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
cundo flumine deferebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρουσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuulus aliquis eo permearit.
Hemst.

εἶτα δ' ἐσπλεύσαμεν εἰς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφανένμεθα εἰς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· εἰς δ' ἀποβάντες (ἤγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δῶδῳ καιομένην ἔχων ἐκ' ἐτ' ἡρεμαίᾳ τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμᾶ πάντας ἐπεβοᾷτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν, παραμυγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ἰνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, sylvestrem et sole carentem: quo ubi escesum est (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus, oves mactauimus, et sanguinem circa scrobem adpersum libauimus. Magus interea redam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum.

IO. Sta.

Εὐθύς ἔν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπωδῆς τῷ δαΦος ἀνερέγγυντο, καὶ ἡ ὕλα-
κὴ τῷ Κερβέρῳ πέρρωθεν ἠκέστο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπεριάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. "Ἐδδει-
σεν δ' ὑπένεθρεν ἀναξ ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. κατε-
φαίνεται γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ ΠύριΦλεγέθων, καὶ τῷ Πλάτωνος τὰ βασί-
λεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῷ χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶτα μικρῷ
δεῖν ὑπὸ τῷ δέξας· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρῆσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλεις.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν
ἄδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πληρὴς τὸ πορθ-
μεῖον,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
pertimuit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum inuenimus mortuum propemodum
prae meru; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commouit, verum me
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta porti-
toris

μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ἔν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰή-
θεῖς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβάσει διεση-
μαίνε τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆι μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχό-
μενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνέ-
μεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἐνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰ-
σικαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμε-
θα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput ille, ista aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transuexit, atque etiam egressis demonstrauit semitam.

II. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo confitum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessi.

θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῷ καθήμενος· παρῆσαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑρινύες. ἐπέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβασκοί, καὶ τελῶναί, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιῶτος ὁμιλος τῶν πάντα κυκλόντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλάσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσήσαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro diuites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra Noster c. 2. iunxit ὀβολοσατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσατην et τοκογλύφον Philo Iud. p. 454. C. Genus hominum Athenis et vbique inuisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem vsus ipsa compositione produunt, quippe ab eo vsque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et litteras in tabulis sculpere. Hemst.

σαν, ἄχροι, καὶ προγάστορες, καὶ πόδαχροι,
κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα 10) διτάλαν-

τον

ventre proiecto, podagra capti, hoiam singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρακα] Mihi quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, ut parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constat, κέ-
ρακος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra cornuorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui Homero κορώνη, posterioribus
ρόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρέκος τῆς θύρας,
vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commode iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κόρακας vlturpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρα-
κα vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum τὸ κόρακος
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνιξ, quae Hesychio πῆδη, et, Χοῖνις,
καὶ βαθεῖαι πῆδαι, quas utrasque copulauit

Ari-

τον ἐπικείμενος. ἐφεσῶτες ἄν-ἡμεῖς ἐωρῶμέν
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡχόμεν τῶν ἀπολογη-
μένων. κατηγόρεον δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ
παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔσται, πρὸς
Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἷσθ' ἂν πε ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λαμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iouem? illud enim quoque ne di-
cere refugias. M E N. Nostin illas ad so-
lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
doquidem χεῖναις tum plurali numero ple-
rumque soleant effici, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα de-
latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
mum. Quomodo Latini *canem* et *canulum*,
ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum ap-
pellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδη-
ρῶν exponit *Poll.* X, 167. prolaris Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt κλωὺς,
κλοιὸς et ἀλυσίς. Iam si legeris in *Lucia-*
no, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα,
vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemst.*

λαμμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάν-
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐταί τείνουν, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγοροῦσίν τε καὶ καταμαρτυροῦσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ἅτε αἰεὶ συνέσαι, καὶ μηδέποτε ἀφισάμε-
 ναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην
 ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλέτοις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονεχὶ καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritas pro facinoribus patratis. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflati, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et fastum dete-

παττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμνήνητο θνητοί τε
ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκό-
τες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα
πάντα, πλῆττες λέγω, καὶ γένη, καὶ δυνασείας,
γυμνοί, κάτω νενευκότες παρειαίηκεισαν, ὥς-
πέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ'
ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥς ἐγώ γε ταῦτ' ὀρώων ὑπερέ-
χαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιών
ἂν ἡσυχῇ πῶς, ὑπεμύμνηττον οἶος ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἥνικα πολ-
λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειαίηκει-
σαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠ-
δούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se
mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem,
exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam,
genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu
adstabant, quasi somnium aliquod secum retra-
ctantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.
Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam,
et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens
commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quan-
tos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vesti-
bulis adstabant egressum eius expectantes, impul-
si exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-

ortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges
suos parasiti atque adulatores appellabant. H.

αὐτοῖς πορφύρας τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μαπαρίζας ἀποφαίνειν τὰς προτειπόντας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκείνο μὲν ἔν θνιῶντο ἀκρόντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μίᾳ τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόστια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρᾷ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀγύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum infimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀποσάντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολασήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῶσαι τε, καὶ ἰδεῖν
μαζίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκχeto, καὶ εἰμω-
γῇ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σφέβλαι,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπρί-
κτε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζον-
τό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σατρά-
παι, πένητες, πλέσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
λε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνθὲς δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
χος τέτελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκκλύπτοντο,
καὶ ἀπεσφρόνοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μά-
λα δειλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦ-
τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enimvero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum fonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rotæ: Chimæra discerpebat,
Cerberus laniando vorabat: vna autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapæ, pauperes, di-
uites, mendici; cunctosque poenitebat pàtrato-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque
auertebant: quod si forte respicerent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatorie, illi ipsi,

τα, πῶς οἶει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπτοι πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολά-
ζοντο. καὶ μὴν καὶ κείνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν·
Ἡράκλεις ὅσος! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.

Διελθόντες δὲ καὶ τὰς, εἰς τὸ πεδίον ἐσβαλ-
λομεν τὸ Ἀχερῆσιν· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον
ὁμίλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
μέντας· τὰς μὲν παλαιὰς τινάς, καὶ εὐρωτιῶν-
τας, καὶ, ὥς φησιν Ὀμηρος, ἀμειννέας· τὰς δὲ
νεαλεῖς,

qui fuerant quam putas graues, et superbi alio-
rum contemtores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte malorum immunitas erat conce-
ssa: et quum interquieuissent, denuo poenis
adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispersitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque mucio-
dos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεαλαῖς, καὶ συνεσηκώτας· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκῆς τῆς ταριχείας.
 τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἔπ' ἅντι τι ἦν ἑα-
 διον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλην μόγισ
 καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
 μεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
 καὶ διάκενον δεδορκάτων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόν-
 τας προφαινόντων, ἠπόρεν πρὸς ἑμαυτὸν, ὥ
 τινι διακρίναίμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῆ καλῆ Νι-
 ρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρρον ἀπὸ τοῦ Φαία-
 κων

alios recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem vnumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplati eos nosci-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 tique, et nihil eorum, quæ apud nos pulcra vide-
 bantur, seruantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbes in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 hæsitabam, quo signo discernerem Therfiten a
 formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phæa-

κων βασιλείῳ, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· ἔδεν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἔδοκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος. πομπῇ τινὶ μακρᾷ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἑκαστα ἢ Τύχῃ, διάφορα καὶ ποικίλα ταῖς πομπεύουσι σχήματα προσάπτειν· τὸν μὲν γὰρ λαβῆσα ἢ Τύχῃ βασιλικῶς διασκεύασε (12), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ.

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed confimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu instruxit, tiara imposita, satelli-

12 Δυσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod mirerur:

καὶ δορυφόρος παραδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σέ-
ψατο τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
ριέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε·
τὸν δὲ ἀμορφον καὶ γελαῖαν παρσκευάσας· παν-
τοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν.
πολλὰ κίς δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε,
τὰ ἐνίων σχήματα, ἕκαστα εἰς τέλος διαπρα-
πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῷ οἰκέτῃ καὶ
αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαριάν-
δεμον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri servilem schemam circumdedit: alium
quendam formae decore ornauit: illum defor-
mem ac ridiculam finxit: ex omnigenis enim, pu-
to, formis decet componi hoc spectaculum. Saepè
vero per mediam pompam immutare solet non-
nullorum habitus, haud sinens ad finem vsque
pompae interesse quo collocati fuerant ordine:
atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git serui captiuique ornatum suscipere; Maean-

M 4

drio

remur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. extat, σκεύασσε
probauerim. Iam tiaram et diadema, siue
regium insigne candidae fasciae ob tiaram
circumvolutae, vt saepe solet, distinxit No-
ster, qua de re monuit Barn. Briffon. de
R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, τῶς ἐν τοῖς οἰκίσταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴ δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικαὐτα ἑκαστος ἀποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γήνεται, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κῆσμον ἐπισᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχουσιν πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμαι

drio contra, qui haecenus in pompa feruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, graniter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumserant.

Opinor

13. Ἐπὶ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Ἐπὶ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἷμα δ' αὖτε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις
 ἐσφαμέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τέττας, πρὸς
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας,
 ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας
 καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι, μίκρον ἔμπροσθεν μά-
 λα σεμνῶς τὸ τῷ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθεῶς σχῆ-
 μα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προῆλ-
 θεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκλευσμένος. ἤδη δὲ πέρας
 ἔχοντας τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος ἑκά-
 στος αὐτῶν τὴν χρυσόπασον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ
 τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται,
 ἔκ' ἐτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρεΐδης, ἔδ' Κρέων ὁ Με-
 νοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς Σανιεὺς ὀνομα-
 ζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena,
 saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 ut usus fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paulo ante valde magnifice
 Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim seruus prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que auro sparsam illam vestem, personam po-
 fuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed
 Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus,

ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογίτωνος Μαραθώνιος.
τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐσιν,
ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πο-
λυτέλεις τέχας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες
ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμ-
ματα, ἔδεν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
ιδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἄνθρωπε. εἰ
γὰρ ἐθελᾷς τὸν Μυρσώκον αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν
Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα
ὅτι ἐκ ἂν ἐπαύσω χελῶν· ἄτω ταπεινῶς ἔρρι-
πτο ἐν παραβύσῳ περ 14), λανθάνων ἐν τῷ
λοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde
arque ista hominum res sunt, ut mihi tum vi-
denti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui
sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta ha-
bent in terris, columnas, imagines, atque inscri-
ptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam
plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si
conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico,
cuius ex monumento late fama circumfertur, id
quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ri-
dendo; tam humiliter abiectus erat in angulo
quodam remoto, latens in reliqua mortuo-
rum

14. Ἐν παραβύσῳ περ] Παραβύειν, in an-
gulum aliquem insulcire, ut a conspectu
et

λοιπῷ δὴ μὲν τῶν κεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τασσάτον
ἀπολαύων τῷ μνήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
πληκῆτον ἄχθος ἐπικείμενος, ἐπειδὴν γάρ, ὡς
ἔταίρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐλάσσει τὸν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον καὶ πλεον ποδῶν) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατακλίσσασθαι πρὸς τὸ μέτρον συν-
ταλμένον. πάλῳ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασθαι
εἰ ἐδεύσω τὲς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχέοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταρι-
χοπωλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντις ὑβρι-
ζομένους.

rum gente, tantum; opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauebatur tantum
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Aeacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pede) eo ne-
cesse est contentos decumbere corpore ad mo-
dulum spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
salsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-
lias,

et oculis amoveas: hinc ἐν παραθύρῃ,
clam, occulte: quod plerumque in deterio-
rem partem accipitur de iis rebus adioni-
busque, quae conscientiam et lucem alio-
rum refugiunt. Hemst.

ζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παύομένους, ὥσπερ
τῶν ἀνδραπύδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γὰρ
τὸν Μακεδόνᾶ ἐγὼ θεασάμενος ἔδε κρατεῖν ἐμαυ-
τῷ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίᾳ τινὶ
μισθῷ ἀκείμενος τὰ σαφρὰ τῶν ὑποδημάτων.
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις
μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ
Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀποπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων,
καὶ μικρῷ δεῖν ἄπισα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σο-
φῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κλίνει περιέρ-
χεται διελέγχων ἅπαντας· συνέεισι δ' αὐτῷ
Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἰ

lias, et alapas in caput impatiens patiuntur, per-
inde ac mancipiorum vilissima. Philippum er-
go Macedonem quando contemplabar, plane
me continere non poteram: scilicet monstraba-
tur mihi in angulo quodam mercede refarciens
adtritos calceos. Multos praeterea alios videre
licebat in triviis stipem petentes, Xerxas in-
quam, Darios et Polycrates.

18. P H I L. Absurda narras de regibus,
et parum abest quin incredibilia. Quid au-
tem Socrates agebat et Diogenes, et si quis
alius sapientum? M E N. Socrates ibi quo-
que obambulat redarguens omnes: adsunt
autem ipsi Palamedes, Vlysses, Nestor, et si
quae

εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύ-
σητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐν τῆς Φαρμακοπο-
σίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδῳ
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
αἰχῶν δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ᾄδει μάλα
τραχεῖα καὶ ἀπῆνεί τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἀνιάσθαι τὰς ἀνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἔ φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλκ-

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero
inflata illi erant, atque extumuerant e veneni
potu crura. Optimus autem Diogenes habitat
iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quum audit plorantes, pristinamque fortunam
animo remetientes ridet ac delectatur; tum plu-
rimum supinus recumbens cantat, valde aspera
ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi adeo moleste patiuntur, ut consilia voluant
migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat il-
lad plebiscitum, quod initio dicebas perlatum
esse

πλυσίων; MEN. Εὐγε ὑπέμνησας· εἴ γὰρ εἶδ' ὅπως, περὶ τῆς λέγειν προθέμενος, πάμπαν ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντος γὰρ με καὶ αὐτοῖς, πρῶθ' ἔσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν (15) περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθεόντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐ-
θὺς

esse aduersus diuites: MEN. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, quum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus vmbriis statim vnus eram illorum, quibus in concionem

15. Πρῶθ' ἔσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ἧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τὰς νόμας p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. p. 466. Β. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Hemst.

Θύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν· διωκή-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν πλεσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψήφισμα

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλεῖστοι δεῖ-
σι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι,
καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονέον-
τες, Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·
τὰς

nem veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad diuites spe-
ctabat negotium. Itaque, quum criminum ac-
cusati essent multorum et grauium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

P s e p h i s m a.

20. Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui haben-
do, visum est Senatui Populoque, vt,
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τάς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄνκας, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιαύτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἰκοσίν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνώμενοι, καὶ ἀχθοφορᾶντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τᾶντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τότε ἀναγνωσθέντος τῆ ψήφισματος ἐπέψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐγὼ δὲ, ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
 ἰμέτευον

animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, vsque dum in tali statu transegerint bis centum et quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysienis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata, quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii,
 eum-

ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰ-
πεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον
βίον. — ὁ δὲ γελάσας (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερών-
τιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφρωνον) ὦ τέκνον,
Φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γίγνω-
σκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἐθέμις λῶγειν πρὸς σέ·
ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ῥαδαμάνθου. μηδα-
μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲς, καὶ μὴ
παρεῖδης με σὲ τυφλώτερον περιιόντα, ἐν τῷ
βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
λων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκύνσας πρὸς τὸ ἔς
Φησιν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
σαφρο-

eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
poneret mihi, qualem tandem ducat optimam vi-
tam. Tum ille risu sublato (est autem captus
oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
fili, inquit, causam novi tuae fluctuatibus a sa-
pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
enim a Rhadamantho. Nullo pacto; inquam,
suavissime pater, quin eloquere, neque me
asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque
ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatus verumque non*
N *iniuria*

σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυτάμενος
 τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμε-
 νος, τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὸν

dentissima. Quare tu, posita dementia riman-
 di coelestia, et fines ac principia rerum inspi-
 ciendi, despues solertes illos syllogismos, et
 haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus
 vnum modo venabere, vt eo, quod in mani-
 bus

iniuria dissentit *Fabricius* B. G. IV. c. 16.
 p. 498. *Quod vero Tiresias*, inquit, *Me-
 nippo in aurem susurrat, optimam vitam esse*
τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita pri-
 vatorum, sed illiteratorum, qui philosophis
a Luciano opponuntur, difficiles iugas magno
cum fastu tractantibus. Sane nihil est fre-
 quentius, quam *Φιλοσόφας* et *ιδιώτας* in-
 ter se opponi. Nec philosophis solum, sed
 et philologis contrarii sunt *οἱ ιδιώται* at-
 que adeo cuiuscumque artis rudes *ιδιώται*
 sunt, si ad artifices comparentur. Nolim
 tamen hic priuatam vitae conditionem, quae
 procul a philosophorum rixis remota quie-
 tem sectatur, et res, quae usu quotidie ve-
 niant, commode atque eleganter dispen-
 sat, penitus excludi: haec enim *ἀπραγμο-
 σύνη*, quae longè recedit ab operosis phi-
 losophorum inanibusque concertationibus,
 saepe laudatur. *Hemst.*

παρὸν εὖ θέμενος 17.), παραδράμης γελῶν τὰ
πολλὰ

bus est, sapienter vsus praetercurras ridendo

N 2

plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatem proverbiū veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Plazo in Gorg. p. 340. E. vtrum-
vis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud quidem lon-
ge rarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus
non explore cognitis, mire fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo proverbio continetur,
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res
praesentes, et quodcumque fueris oblatum lucro
approuere, inque rem suam conuertere. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτῷ οἶκον κα-
λῶς διοικῆσαι. Sic Thucyd. VIII, 84. τὸν πό-
λεμον εὖ θέσθαι et, quod rarius est, omisso
εὖ I, 26. ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν.
Dplex fere potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-
ma, quod in manibus est, solerter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus utendo commodis suis consulere: altera, si
quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistra industria subleuare. Hemst.

πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπαρακίως. ὥς εἰπὼν
 πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφodelὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὄψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
 Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἔκ
 ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν Ῥίον; ὃ δὲ πρὸς ταῦτα,
 θάρρει, φηαὶν, ὦ Μένιππε· τασχεῖαν γὰρ σοι
 καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
 γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πύργῳθεν ἀμαυρὸν τι καὶ
 λεπτόν ὥσπερ διὰ κλειθεῖας ἐσφέν Φῶς, Ἐκεῖ-
 νο, εἶφ, ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Τροφωνίᾳ, καὶ κείθεν
 κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἔν ἀνι-
 θι, καὶ εὐθὺς ἐσθ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθίς
 δὲ

pleraque, nec quicquam serio studio confecte-
 ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo-
 confitum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, age
 vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
 ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
 haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
 breuem equidem tibi et minime molestum, osten-
 dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
 locum reliquis caliginosiore, ostendensque ma-
 nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
 per fenestram influens lumen, illud, ait, est
 Trophonii sanum, atque inde descendunt Boeo-
 ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.

Ego

ὁ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τῆς σομίας ἀνερπύ-
σας, καὶ αἰδ' ὅπως ἐν Λεβιδείᾳ γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago,
quum difficulter admodum per angustum ostium
ereptissem, nescio quomodo in Lebedia adsam.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπεῖντες.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Τί γελαῖς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθ-
μεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
εἰς τὴν παρεῖσαν ἡμέραν καὶ πάνυ εἰσθραῖς ἐπιχω-
ριάσεις τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐσι τὰ ἐν τῷ
βίῳ,

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
naucula derelicta huc euasisti,
ad praesentem usque diem non valde solitus
frequenter res superas? CHA R. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
verfan-

βίῳ, καὶ ἃ πράττεσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ,
 ἢ τίνων σφερέμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες
 παρ' ἡρώδους· ἔδεις γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ δίσπλευ-
 σεν. αἰτήσάμενος ἐν παρὰ τῇ Ἄδῃ καὶ αὐτὸς,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λειπόντως 1) γενέσθαι, ἀνεληλυθα ἐς
 τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς θεὸν ἐντετυχηκέναι
 σοί· ξαναγῆσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινο-
 ςῶν, καὶ δεῖξεις ἔκστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθημεῦ· ἀπέρχο-
 μαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀν-
 θρωπι-

versantur in vita, quaeque ibi agant homines :
 deinde quibus priuati omnes plorent, ubi deor-
 sum venerint ad nos : nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Orco, non
 secus ac Thestalus ille iuuenis, ad vnum diem
 linguendae nauis venia, escendi in lucem ;
 mihiq[ue] videor in te peropportune incidisse :
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monstan-
 doque, vt qui noris omnia. MERC. Non
 sane vacat, Portitor ! etenim propero cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni ;

I. Λειπόντως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeatu : alioqui crimen erat
 λειπόντως γίνεσθαι, quod actione λειπο-
 ναυτίς persequabantur. Hemst.

θραπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τε ἐστὶ, καὶ δέδια
μὴ βραχύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἔσση εἶναι,
παράδῃ τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον
πρώην ἐποίησε, εἴψῃ καὶ με τέταγώς τε ποδὸς
ἀπὸ τῆ θασπεσίᾳ βηλῇ, ὡς ὑποσκάζων γέλω-
τα παρέχαιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
ριόψει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ἑμπλῆς, καὶ συνδιάκτο-
ρος 2) ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας,
ἐκεί-

mi: hicca vero, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat
traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nu-
perrime fecit, me quoque proiciat pede cor-
reptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
su risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, te-
cumque simul nauigem et umbras transueham.
Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eo-
rum
N 4

2. Συνδιάκτορος] Mercurium Homerus, He-
siodusque διάκτορον Ἀργεϊφόντην vocarunt:
ratio nominis utriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explore constat, aliis aliam
originem adsignantibus. Duplex sententia
potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fon-
te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tens: prima, quam probandam existimo,
διάκτορον interpretatur nuncium mandata
perfe-

ἐκείνων γὰρ σε μνησθῆναι, ὅτι μηδεπώποτε σε
ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ
καὶ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασφύματος ἐκταθείς,
ὡμὰς ἄτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ τινα λαλοῦν νε-
κρὸν εὖρεις, ἐκείνω παρ' ὅλον τὸν πλὴν διαλέ-
γῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτερος ὢν, τὴν δικωπίαν ἐλ-
κων,

rum quidem ut meminisses, quod nunquam te
antliam ducere iussi, nec remis admoxi: quin
stertis in transtris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inueneris, quacum per totam corium
confabuleris: ego interea vetulus binos remos
agens

perferentem ἀπὸ τῷ διάγειν τὰς ἀγγελίας.
Altera *transuectorem animarum*, propterea
quod Mercurius ψυχοπομπὸς vmbas de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
ret. *Διάγειν* vero, quod est traicere, trans-
uehere, de Charonte posuit *Aristoph. Ran.*
v. 140. et commode *Schol. Aeschyl. ad 'E.*
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον θεωρίδα, quo-
modo cymbulam inferni peritoris Tragi-
cus appellauerat, exponit τὴν διάγισσαν
τὰς νεκρὰς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, ut Mercurium iure Charonem non
tantum ξυμπλῆν, sed etiam ξυνδιακτορον
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbis communem ex-
ercebat. *Hemst.*

κων, ἐρέτω μάνος· ἀλλὰ πρὸς τὸ πατέρα, ὃ
 Φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιή-
 γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπανέλθαιμι· ὡς ἦν με σὺ εἰσέφης, εἰδὲν τῶν
 τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλ-
 ονται διεκισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὴ
 καὶ γὰρ σοὶ πάλιν 3) ἀμβλυώτω πρὸς τὸ Φῶς
 ἀλλὰ δὲς, εἰ Κυλλήνιέ, μοι ἐτάσι μεμνησομένη
 τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τετί τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 παρήσεται μοι· ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς
 περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suavissime Mercuriole, ne me destituas: imò
 age per partes, in hominum vita quae sint,
 omnia mihi demonstra, vt fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam, Quod si tu me de-
 ferueris, nihil inter me et coecos intererit:
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem heberata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit: iamque video mercedem praestiti

N 5

officii

3. Πάλιν]. Scribendum est παλαι, quod in
 versione secutus sum: nam illud πάλιν
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit. Hemst.

περηγήσεως ἐκ ἀκόνδυλον παντῆ πασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπερηγῆσεν δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ἐπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἂν σε ἰδεῖν καὶ ἔκαστον ἀφιβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὃ πορθεῖται. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένετο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θεῷ ἔργα, καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν ζημιᾶν 4), μὴ νεκρά γωγῶντα

officii praesentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim et adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitium, a Ioue: te sane ipsum idem impedierit, ne administres mortuale tuum munus: Platonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos

4. Τὴν Πλ. ἀ. ζημιᾶν] Rericere aliquando in vno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo accessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem; fin requiratur diuersae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωγῶντες

γυγῆντα παλᾷ τῇ χροῖα· καὶ ὁ τελευτῆς Αἰά-
κος ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβελὸν ἐμπολεῖν. ὡς δὲ
καὶ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τὰτ' ἡδὲ
σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτός, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινέεσθ' ὅ-
βελτισον· ἐγὼ δὲ εἰδέν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ἕ-
νος ὢν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἅλόν, ὦ Χάρων, ὑψη-
λᾷ τινος ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ'
ἰδοίς· σὺ δὲ 5), εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανόν ἀναστρεφῶ
δυνα-

nullos mortuos deducas longo temporis interval-
lo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obo-
lum quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
quae geruntur, capita spectes, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hospes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
ex eo formandum est aliud illius membri
sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
αὐτ' ὅμοιον quiddam τῷ κωλύσει contrarium.
Eum in modum huic loco recte suppetias
tulit Th. Wopken. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. H.
5. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Lego itaque τοὶ δὲ, vel
δυνατὸς ἦς. du Soul.

Σὺ δὲ] Nominativum tuum licet, si statuas
absq.

δυνατὸν ἦν, ἂν αὖν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ αὖν ἀκριβῶς ἀπαντα καθέκρας. ἐπεὶ δὲ ἔδε-
μης εἰδῶι οἰς αἰεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύεμε. τῶν βα-
σιλείων τῷ Διὶ, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
ρίσκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἀπὲρ εἶσθα λέγειν
ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλεῖωμεν; ὅπότεν γὰρ
τὸ πνεῦμα καταγύσαν πλαγίᾳ τῇ ἐθόνη ἐμπέ-
σῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
ὑπ' ἀγνοίας καλύετε τὴν ἐθόνην γαῖαν, ἢ ἐνδᾶ-

νοα

dendi ius tibi foret, non laborarem: ex hac enim
specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam
fas non est te, qui cum vmlris semper versaris pe-
dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
bis, vt montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
dicere vobis, quando navigamus? quum enim
ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae inperitia iuberis velum contrahere, aut
laxa-

absolutum: de te vero, vel, ad te quod adti-
nes, si potestas tibi foret in coelum ascenden-
di. Vsitata Graecis structurae forma, quam
nec Attici refugiunt. Neque tamen diffi-
teor, arridere mihi σοὶ δᾶ. Est autem πε-
ριωπή quoduis cacumen et editior locus,
etiam montium, vnde longe lateque pro-
spici possit. Hemst.

ναί· ελάχισον τῷ ποδὸς 6). ἡ· συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παραι-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βαλτίω.
 κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπως καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε εἶν. ἐγὼ δέ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμοις, σιωπῇ καθεδῶμαι,
 πάντα πειθόμενος καλεούντί σε. EPM. Ὁρ-
 θῶς λέγεις; αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
 καὶ ξενησώ τὴν ἰκανὴν σιωπὴν. ἄρ' ἂν ὁ Καυκα-
 σὸς ἐπιτῆδεσθαι, ἢ ὁ Παρνασσὸς, ὑψηλότερος, ἢ
 Ἄμφοις ὁ Ὀλύμπος ἐκείνοσι; καίτοι ἔ Φαῦλόν
 τι ἀνεμνήσθην εἰς τὸν Ὀλύμπου ἀπιδῶν· συγ-
 καμῖν

*laxare paululum pedem, aut oblectundare ven-
 to rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis,
 admonero; me enim ipsum optime scire, quid
 facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e re esse: ego, ut vectorum est officium,
 silentio sedebo, per omnia morem gerens im-
 peranti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse
 scivero, quid fieri conveniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
 pus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum*
 re

6. Τῷ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 ditur velum. *Brodaeus.*

καρτεῖν δέ τι καὶ ὑπερῆσαι καὶ σέ, δαί. ΧΑΡ.
 Πρόσταττε· ὑπερῆσώ γάρ ὅσα δυνατόν. ΕΡΜ.
 Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τὰς Ἀλφειῶς υἱὰς,
 δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, εἶτι παῖδας, ἐδελῆσαι
 ποτε τὴν Ὀσσαν ἐν βάθρων ἀνασπείσαντας
 ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπὶ
 αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξαιν ριζομένους
 καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἄραν. ἐμεῖω μὲν ἔν
 τῷ μετράκιῳ, ἀπαστάζω γάρ ἤδη, δίκας ἐπι-
 σάτην. νῦν δέ, (καὶ γὰρ ἐπὶ κρητὶ τῶν θεῶν
 ταῦτα βελεύομεν) τί ἐχέ οἰκοδομεῖν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπαλλήλα τὰ
 ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβοτέραν
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque confocia-
 re oportet. CHAR. Impera modo; adiunabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta A-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossam ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem utrique adoles-
 centuli, utpote perditissime improbi, poenas
 luerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stru-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratiorem prospectum?

4. CHAR.

ΧΑΡ. Καὶ δυσησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες
 ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;
 ΕΡΜ. Διὰ τί δ' ἐν ἐν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς
 ἡμᾶς ἀγεινεσέμεν εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις,
 καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν
 μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης
 γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμισυ ποιητικός. ὁ δὲ
 γεινῶδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν ξιχοῖν αὐτίκα ἡμῶν
 ἀμβατὸν ἐποίησεν τὸν ἕρανόν, ἔτω ῥαδίως συν-
 τιθεὶς τὰ ὄρη καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα
 τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, Φέρει, ἀνέ-
 χων

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo
 in alium extollere leuatam Pelium aut Ossam?
 MERC. Quidni, Charon? an nos statuis
 ignauiores esse puerulis istis? idque, vbi Dis
 sumus. CHAR. Non quidem: verum res
 mihi videtur improbabilem quandam habere
 operis aggrediundi magnitudinem. MERC.
 Sane; quippe literarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica facultate praeditus:
 at animosus ille Homerus binorum versuum
 opera statim nobis aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat montes. Equidem
 miror, si ista tibi esse portentosa videantur,
 quem Atlas scilicet non fugit, qui polum
 ipsam vnus fert, sustinens nos simul
 omnes.

χῶν ἡμῶς ἀπαντὰς. αἰεὶς δὲ ἰσως καὶ τῶν
 ἀδελφῶ πέρι, τῶ Ἡρακλῆος, ὡς διαδέχοιτ᾽ αὐ-
 ποτε αὐτὸν σκῆνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
 σαιε πρὸς ὀλίγον τῶ ἀχθῆς, ἀποδείξῃς ἑαυτὸν
 τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀλλῶ καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
 ἀληθῆ ἐσι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰ-
 δῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθῆστα, ὦ Χάρων. ἢ τίς
 γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδατο, ἂν, ὥς
 ἀναμυχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
 ὑμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 Ὀμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλ-
 λον· ὄρεος, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
 ἐξεργασάμεθα; Φέρε, ἂν ἀναβῆς ἰδὼν, εἰ καὶ
 ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἐτι δεήσει.

Παπαί,

omnes. Etiam inaudieris forte de fratre meo
 Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
 illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
 tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
 coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sintne ve-
 ra, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis. MERC.
 Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
 tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Os-
 sam primum, uti nobis praemonstrat carmen,
 et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
 mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
 simul et poërice rem perfecimus? Age, igitur
 adscendam videamque, istane sint satis ido-
 nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Pa-

Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπὸ ῥεῖα τῇ
ἔρανθ' ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐξ ὧν μόγις Ἰωνία, καὶ
Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἡ πλέον
Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀριτέρων,
τὰ ἐπὶ τὰδε τῇ Ἰσρα μόνῃ· καμνίδεν, ἡ Κρή-
τη ἡ πάνυ σαφῶς· μετακνητῆα ἡμῖν, ὧ πορθ-
μεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς εἴοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς
ἐπὶ πᾶσι. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον,
μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
κύνοντες πέρα τῆ πιθανῆ· εἴτα συγκαταῤῥαφ-
θέντες αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
πειραδῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
θεε

5. Papae! infra futurus adhuc in radicibus
Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
parte ~~Graecia~~ non admodum dilucide. Sedibus
suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta,
sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
imponendus. CHA R. Ita faciamus: vide
modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
cum ipsa mole deuoluti amaram nobis Ho-
meri architecturam experiamur, contritis cra-
niis. M E R C. Bono sis animo: periculo
nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oe-
tam:

Θει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός· ἰδὲ, ἐπάνειμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνέβαινε ἤδη καὶ σὺ. X A R. Ὁρεξόν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· ἔ γάρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάξεις. E R M. Εἴγες καὶ ἰδεῖν γ) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμενα εἶναι· ἀλλ' ἔχχε με τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδε μὴ κατὰ τῆ ὀλισθηρῆ πετρεῖν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σὺ· καὶ ἐπέπεσε διόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐς, μίαν, ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζόμε-

tam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. C H A R. Porrigere, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elenas. M E R C. Siquidem contemplari velis, Charon; omnia: etenim non licet utrumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus,

7. Εἴγες καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem; ο Charon, perspicere velis omnia. Hemst.

ζώμεθα. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιρρέεσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμὸς τῷ
Κωκυτῇ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ
ἀνθρώπους πάνυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐ-
τῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναι εἰσιν, ἧς Φωλεὰς
εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς
εἰδέν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρ-
νασσὸν αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα τῆς μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ.
Οὐδέν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῶ ὑψηλῷ ὁρῶ· ἐβα-
λόμην δὲ ἐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ
ἐν

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspectans, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque
lacum quendam magnam circumfluentem; tum
montes, et fluvios Cocyto ac Pyriphlegethon-
te maiores: deinde homines valde paruos, eo-
rumque quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin-
tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oe-
tæam, et alios montes loco emonimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinctum ex alto video: volebam enimvero non
vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττεισι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρα-
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκῆσας γάρ τινος ἡσθην ἐς
ὑπερβολήν. E P M. Τί δέ τῷτ' ἦν; X A P.
Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑσεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῶ τῶγες κεραμὶς ἐπι-
πεσῶσα, ἔκ οἱδ' ὅτε κινήσαιτος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἔκ ἐπιτελέσαντας τὴν
ὑπόσχεσιν. εἶκα δέ καὶ νῦν ὑπὸ καταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέποισμι, καὶ ἀκούοιμι·

E P M. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῷτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαι σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχέϊ ἀπο-
Φανῶ,

Eturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: vti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; querebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. M E R C.
Quid autem illud erat? C H A R. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
tecto in caput regula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. M E R C. Ne tu moneas: equidem ex huius
malo remedium tibi adferam, teque visu acuti-
ssimum

Φανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τῷτο ἐπω-
δὴν λαβὼν· καὶ πειδὼν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ἄρῃν.
ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ
πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα,
ΧΑΡ. Τί ἐστίν; ΕΡΜ. Ἦδῃ ὁρᾷς; ΧΑΡ.
Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὥς· σὺ τὸ ἐπὶ τῷτο προδίδασκέ με,
καὶ ἀποκρίνε εἰρωτῶντι, ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν
Ὅμηρον καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἅδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

mum breui reddam ab Homero quadam ad hunc
vsum incantatione sumta: tu vero, simul ac
pronunciauero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem, CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ira-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus: me quoque non
esse non versatum? MERC. Vnde vero

πῶθεν σὺ ἔχεις τὴ τῶν ἐκείνῃς εἰδέναί, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὄνειδι-
 σικὸν τῆτο εἰς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διε-
 πρόθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψα-
 δῆντος ἀκέσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι
 χειμῶν ἡμᾶς ἔ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἔ πάνυ αἰσιῶν τινα ὥδην τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην
 τινὰ ἐμβάλων τὴν τρίαINAN, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγη δέῖν περιέτρειψεν ἡκὶν τὴν
 νῆυν.

tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper renioque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 iiciebam fato functum, quum multa canentem
 audiuero, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occoepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauticantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxis-
 se nubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscer ver-
 sibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin nauim nobis euerteret.
 Tum

ταῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε
τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδί, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν
ἦν ἢν ἐκ τοσούτου ἐμέτε ολίγα γέν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;
ΕΡΜ. Μίλων ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς.
ἐπιμροτῆσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀράμενος φέρει διὰ τῆς σκαδίας μέσση. ΧΑΡ.
Καὶ πόσω δίκαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἐρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ολίγων
ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν
ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-
γωνι-

Tum ille nausea correptus euomuit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conferuare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicce
crassissimus est vir, formis magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta:
plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi
Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbalam, quum veniet ad nos a Morte

γωνισῶν καταπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμώ-
 ξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τάτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φροναί,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ Φορᾷ. τί ἐν;
 οἶθηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι
 ποτε; E P M. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτῳ νῦν μνη-
 μονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; X A P. Ἐα
 τῆτον εἴη εἰς μακρὰν γέλῳτα ἡμῖν παρῆξοντα,
 ὁπότ' ἂν πλεῖ· μηδὲ ἐμπίδα, εἴχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρσασθαι δυνάμενος.

Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπὲς, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; εἴχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γέν
 τῆς

adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum adstantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? M E R C. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? C H A R.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graecus, ut vide-
 tur,

τῆς σολῆς. ΕΡΜ. ~~Χαρος~~, ὦ Χάρων, ὁ Καμ-
βύσης, ὅς, τὴν παλαιὰν Μήδων ἐχόντων
νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
ἐναγχος ἄτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσή-
φατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν εἰσμεν, ὡς
καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων. ΧΑΡ.
Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ ποτε καμνείος ἐσιν; ΕΡΜ.
Ἐκείσας ἀπὶ βλεψὸν εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
τὴν τὰ τριπλὴν τείχος· Σάρδεις ἐκείναι, καὶ
τὸν Κροῖσον αὐτὸν ἑρᾶς ἤδη ἐπὶ κλίνης χεν-
σῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
μενον; βάλει ἀκίσσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγῃ-
σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἐν.

ΚΡΟΙ.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui impe-
rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper
denicit, suamque in potestatem Babylonem red-
egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
ditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croe-
so subacto, potiatur omnium. CHA R. Croe-
sus autem ubi tandem et ille est? M E R C.
Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
cumque Solone Atheniensi consabulantem: vin-
auscultemus, quidnam dicant? CHA R. Lu-
bentissime quidem.

Ο 5

10. CROES.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένη Ἀθηναίη, πῶς γὰρ με τὸν
 πλῆτον, καὶ πᾶς θησαυρὸς καὶ ὅσος ἄσημος
 χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,
 εἴπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 εἶρε; ΕΡΜ. Θάρρει· ἔδεν ἀγεννές, ὦ Χάρων.
 ΣΟΛ. ὦ Κραῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες·
 ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλεόβην καὶ Βίτωναν ἡγῶμαι
 εὐδαιμονέστατους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἕτος, τὰς
 ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντας εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐξω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα
 ἐκεῖνοι

10. CROES. Hospes Atheniensis (nam vidi
 disti diuitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHAR.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedeceat. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego noui,
 Cleobin et Bitonem statuo felicissimos extitisse,
 illos inquam sacerdotis filios. CHAR.
 Argiuae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, ἔ' σοι δοκῶ εὐδαιμόνιον εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῆ βίης· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἐλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιώναι. ΧΑΡ. Κάλισα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθεῖν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν παρὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνας ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμών,

illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix? SOL. Neodum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perueneris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam usque feliciter peractae. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod nostra non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem

χρησμών, ὃφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕπερον.
 Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπιος. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο
 γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσὶλβει;
 τὸ ὑπωχρὸν 8) μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τον εἶδον, ἀκάν ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χά-
 ρων, τὸ αἰδίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἔχ' ὄρω, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 προσέσθην, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύν-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπὶ ἀλλῇ, καὶ λη-
 σήρεια,

dem oraculorum, per quae etiam pessumabit
 breui post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus supra modum. CHAR. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari, MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionibus expetitur.
 CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. MERC. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

8) [ὑπωχρὸν]. Infra vocat ὤχρὸν καὶ βαρύν-
 κτημα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et flavescentes intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum χλωρός, sic ut ab ὤχρος saepe
 minimum discrepet. Hensl.

θήρια, καὶ ἐμπορίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμά,
καὶ πλῆθ' μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δεσμοί;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἐρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῷ διαφέρει; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ἔβο-
λὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκά-
στῃ ἐκλέγων 9). ΕΡΜΙ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥς ἐπ' αὐτῷ σπεύδεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῷ τῷ βάρει οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνορύττει· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ.

nia, perijuria, caedes, vincula, nauigatio lon-
ginqua, mercaturae, seruitutes denique. CHAR.
Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere
differt? aes enim noui, vt qui obolum, vt scis,
a vediorum vnoquoque exigam. MERC. Sane:
sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
aurum ex profundis terrae visceribus metalli fos-
sores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
oritur itidem, vt plumbum ceteraque metalla.

CHAR.

9. Ἐκλέγων] Vfus est verbo proprio in co-
gendis colligendisque vedligalibus et pen-
sionibus: quare de publicanis est frequens
ἐκλέγειν Φόρος vel τέλος. Hinc ἐκλογεῖς
non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες
καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
μοσίῳ. Hemst.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσῶτον ἐρωτα ἐρῶσιν ὥχρ᾽ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔ Σόλων γε εἰκείνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὄρχος· καταχελᾷ γὰρ τῷ Κροΐσῃ, καὶ τῇ μεγάλῃ πτωχείᾳ τῷ βαρβάρῃ· καὶ, μοι δακνῆν, ἐρεσθαι τι βέλεται αὐτόν· ἐπακῆσωμεν ἔν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροΐσε, οἶσι γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων πέν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δι'· ἔ γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδέν τοιῶτον. ΣΟΛ. Οὐκ ἔν μακάριον οἶσι τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ; ΣΟΛ.

CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriationem. Verum, nā fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πένιαν
 ἐν τῷ ἔραυῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι πρὸ
 χρυσίον δεῖσαι αὐτάς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ.
 Πᾶ γὰρ τοσῶτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ'
 ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν
 Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῷ βελ-
 τίονος ἄρα ἐνδεεὶς ἔσσι. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων
 ὁ σίδηρος χρυσίε; ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν
 ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ
 Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνως οἱ σώζοντες
 τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ
 σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν, ἣν Κῦρος,
 ὡς λογοποιῶσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in
 coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum
 ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES.
 Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?
 SOL. Quaeslo te, ferrumne etiam nascitur in
 Lydia? CROES. Non sane multum. SOL.
 Potioris ergo metalli indigeris. CROES. At
 quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si re-
 spondeas nihil indignatus, discere licebit.
 CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum,
 qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis
 servantur? CROES. Qui servant videlicet.
 SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumo-
 res nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, apertos
 enses

χαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρὸς ἀναγκῆς τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρὸς δηλαδὴ. ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τῶτον παρσκευάσαι, εὐχαιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν ἂν ἔτω ταῦτα· φαίνη δ' ἔν ἀμείνω τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αἰδοῖς ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδηρὰ ἐκείνός γε δεῖσται· ἀλλ' ἦν τε χαλκόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτὲ κτῆμα,

enses tu confici curabis exercitui; an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Absit, haec vt ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur, Apollini me iubēs ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; ac tu siue aēs, siue aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando,

10. Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infausite dictum vel factum abominantur, et procul a se facessere iubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπου incassum ponitur. Hemst.

κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφείοις αὐτοῖς, ἢ τινι τυραν-
νῷ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν II). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σὺ με τῷ πλά-
τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λά

quando, ac praedam facilem cedat dedicauiis,
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

II. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate sciorum χρυ-
σοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, huc
χρυσοποιία, compertum habeo; verum, ut
Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos
vsurpasse χρυσοποιᾶς, mihi nondum li-
quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχός, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non
alia, quam vnus *Luciani*, auctoritate id
verbi munire potuit. Idcirco animus in-
clinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχρεία, vel, ut saepe scri-
buntur, χρυσοχρία. Hemst.

λά ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἄλλ' ὑποπτήσων, τὸ δὲ περιζάμενον 12) εὐευθέως λέγων. μεμνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρώην ἀναγινωσκέσης τὰ ἐκάστῳ ἐπιμεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνει-

quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri iussu imponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper praelegente, quae cuique forent fato decreta: in quibus et haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo inue-

12. Τὸ περιζάμενον] Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, περιζασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter περιζασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Hinc τὸ παραζάν et τὸ περιζάμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Hemst.

λαύνουσιν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις
 ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῆσα τῷ
 Κύρῳ αὕτη ἐς ἄσκον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὄρας δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλῶν γέ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψειεν
 ἔτις ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 σεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσται, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἄσκῳ αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορ-
 φυρᾶν ἐφ' ἑστίδα ἐμπεπορπημένος, ὃ τὸ διάδη-
 με,

inuestam. C H A R. Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
 utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri iuuenem? iste Cambyfes est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus undiquaque
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 C H A R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post huic
 fore captivum, illum caput habiturum in vtre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-
 dema-

μα, ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι,
τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· βα-
σιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι; E P M. Εὐγε πα-
ρωδεῖς, ὦ Χάρων· ἀλλὰ Πολυκράτην ὀρεῖς τὸν
Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι·
ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτὸς, ὑπὸ τῷ παρεσῶτος οἰκέ-
τε Μαιανδρίᾳ προδοθεὶς Ὀροῦτῃ τῷ σατράπῃ,
ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐ-
δαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ
τῆς Κλωθοῦς ἐπῆκουσα. X A P. Εὐγε, ὦ
Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίσῃ,
καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνε, καὶ ἀνασκολόπι-
ζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσέτῳ δὲ
ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότε-
ρον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
γνωρί-

demate reuinctus, cui annulum coquus porri-
git pisce dissecto, in insula circumflua? regem
plane videtur prae se ferre. M E R C. Belle
versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim
Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui
se omni ex parte felicem esse putat: verum hic
ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio prodit-
us Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eie-
ctus fortunis omnibus in puncto temporis: ete-
nim haec quoque ex Clotho percepi. C H A R.
Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita
praecide, atque palo suffige, vt se sciant homi-
nes esse: interea in altum tollantur, quippe ab
excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ride-
bo sin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τάτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὀρέας, τὰς πλέοντας αὐτῶν, τὰς παλεμέντας, τὰς δικαζομένας, τὰς γεωργᾶντας, τὰς δανεύζοντας, τὰς προσαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποιμίλην τίνα τύρβην, καὶ μεζόνταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγρσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέσερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ
τ' ἀφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors: multitudinem autem, Charon, istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et vrbes eorum persimiles aluearibus, in quibus vnusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

τ' ἀφανῆς ἔτος ὄχλος τίνες εἰσὶν; EPM. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίμναι, καὶ ἄνοια, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἄμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρόμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἰχόνται, κεχρηνότας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ἔπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρῃς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

Ἦν

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? MERC. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem, infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque desituunt; quod ipsum et Tantalos vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπι-
κλωθέσας ἐκάσῳ τὸν ἀτράκτον, ἀφ' ἧ ἡρτῆ-
σθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐν λεπτῶν νημάτων
ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ'
ἐκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ
λεπτὸν ἐκάσῳ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολ-
λὰ, τέτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
Εἰκότως, ὦ πορθημεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν,
ὑπὸ τέτῳ Φανευθῆναι· τέτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομῆσαί γε τέτον μὲν ἐκείνῃ, ὅτι ἄν
ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ τέτῳ·
τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ἔν
ἀπὸ λεπτῶν κρεμασμένους ἅπαντας; καὶ ἔτος μὲν
ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρος ἔστι, καὶ μετὰ μι-
κρόν

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
iam Parcas stamina singulis versato deducentes
fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
tenuibus filis: videntur quasi aranearum fila
quaedam in singulos a fuis demissa? CHAR.
Cerno tenuissimum unicuique licium additum
inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
MERC. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
vero, ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
dam matuus inplexus significat. Perspicias tamen
a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-
cipitas

κρὸν καταπεσὼν, ἀποξέραγέντος τῆ λίνχ, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
ψόφον ἐργάσεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωράμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγισ καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακασθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
αἰτίαν, ὅπως ἐς καταγέλασα, ὦ Χάριον· καὶ
μάλιστα αἱ ἄγαν σπεῖσαι αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίθων οἴχεσθαι, ἀναρπάξας γιγνομέ-
νης ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἄγγελοι δὲ αὐ-
τῆ, καὶ ὑπηρέται μάλ' αὖ πολλοί, ὡς ὄρας, ἡπία-
λοι, καὶ πυρετοί, καὶ Φθόαι, καὶ περικνευμο-
νίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια καὶ κώνεια, καὶ
δικα-

eipitatus abruptolino, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum:
hic autem paululum modo a terra lenatus et-
iam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiat. CHAR.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon: maxime si spectes eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones,
iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τέτων ἔδέν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς' ἃν εὖ πράττωσιν· ἔταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ' αἶ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐ-θύς ἐξ ἀρχῆς ἐνετόκν, ὅτι θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τέτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἐνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς, ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέσσερον, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δ' ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἐπειδὴν ἐπισὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδύσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ, ἀγανακτᾷσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἢ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπεδῇ

iudices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent vsuros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaueritque et duxerit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur se abduci, vt qui nondum expectauerant fore, vt inde auellerentur. Quid enimvero non faciat iste,

αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν
ὄρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν καλῶν ὅντων ὅντων εἶπον ἐπιόν-
των ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυ-
τὸν ἐν ᾧ εἰποῦν, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον,
ἢ τί ἐκείνῳ ἐστίν, ὃ σκῶμενοι ἀγανακτῶσιν. EPM.
Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδὼν τις αὐτῶν, οἵπερ εὐ-
δαμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῷ ἀβελειῶν,
καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείω τῶν
ἡδέων τὰ ἀνιάρᾳ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς Φό-
βος, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβλαῆς,
καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες
ζύνει-

pependerit. Iam de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item eorum, qui coacer-
vant pecunias, tum, antequam frui liceat, ci-
tantur ab iis, quos modo dixi imminentibus
nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud
animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in
cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indi-
gnantur. MER C. Porro si quis reges eorum
intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter
instabilem eorum atque ancipitem fortunam,
multo plura iucundis ingrata inueniet ipsis ad-
esse, timores, perturbationes, odia, insidias,
iras, adulationes: in his enim malis omnes
versan-

ζύνεισιν. εὖ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ
 ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπερ δὲ τὰ
 τῶν πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ
 τινι εἰσμέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ
 βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη πατέρ πομφόλυγας 13)
 ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταρρέαττοντι
 ἀνισαμέναις τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ξυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones,
 quae scilicet in eos aequali iure atque in alios
 quosuis imperium exercent. Nunc ubi regum isto-
 rum conditio misera est atque aerumnosa, expu-
 tare commodum, qualis priuatorum sit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mer-
 curi, cuinam rei similes mihi visi fuerint homi-
 nes, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas ali-
 quando in aqua spectasti sub scatebra violenter
 praecipitante existentes; bullas istas inquam in-
 flatas,

13. Πομφόλυγας] Homo bulla: eoque magis
 senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. an-
 num agens octogesium. Πομφόλυξ au-
 tem ἡ ἐπιπλεόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ
 ὕδατι ἐπανασασις, definiente Arati Schol.
 ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter-
 ea docet, ἐπὶ τῶν διακηνῆς Φυστωμένων λέ-
 γεσθαι τὴν λέξιν. Hemst.

ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τι-
νες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσθαι ἀπέσβη-
σαν 14)· αἷο' ἐπὶ πλέον διακλάσει· καὶ προσ-
χωρεσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυστώ-
μεναι ἕς μέγιστον ἔγκον αἶρονται· εἴτα μέντοι
καίκειναι πάντως ἐξεργάγησάν περτε· ἔ γὰρ οἷον
τε ἄλλως γενέσθαι. τὐτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι,
οἱ μὲν μείζες, οἱδ' ἐλάττεες· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ
δὲ ἅμα τῷ ξυσῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
ἀπορῥαγῆναι ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χεῖρον
σὺ

flatas, vnde cogitur spuma: earum quaedam
paruae, quae statim disruptae solent extingui;
aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
est hominum vita: cuncti a spiritu quodam inte-
muerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
quidem breuissimi temporis habent et cito pereun-
tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo ru-
ptis interire necesse est. MER C. Nulla quidem
parte

14. Ἀπέσβησαν] Id est ἀποσβῆναι εἰώθασιν.
Hemst.

σὺ τᾷ Ὀμήρῳ εἰκσας, ὦ Χάρων, ὃς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιᾶτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα
ποιᾶσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἐμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει; ἔνθα ὕβολόν ἔχοντας, ἥκειν παρ'
ἡμᾶς. βάλει ἔν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλᾷ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ
πρὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ μάταιοι, τί ἐσπιδάκατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κἀμνονότες· ἔ γάρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· ἔ-
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐσιν, ἔδ' ἂν
ἀπά-

parte deteriorem, Charon, 'comparationem in-
stituiti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.:

20. CHA R. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decertent; quibus tamen omnibus
relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo vivant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepti, quid studium istis in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τιξὺν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας· εἰ ταῦτά, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπικρῶς ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, ἔτι ἂν οἶμι μέγα εὐφελήθῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἔτι οἶσθα, ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοχθῇναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσάτω κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταῖρας εὔρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἔτι ἂν ἐκείνοι δυνηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢν καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censes magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipsos ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Ulysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κεραιῶς διαφραγῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῷτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὗ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἀ ἰδοῦσιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλαί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μιᾶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ.

sint, etiamsi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad peruidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHAR. Quia illis igitur inclamo. MERC. Superuacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: videntur seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nulla-que ex parte probant: imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHA R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ. EPM. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναί, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἐσὶ τὴν περὶ ἡγήσιν πε-
ποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττῃσι, θεάσασθαι 15). EPM. Ἡρία,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβες, καὶ τάφες καλῶσι τὰ
τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χώμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficiū absolueris; scilicet conditoria cadauerum,
vbi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumen-
ta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττῃσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocalibus insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. Hemst.

χώματα ὀρέας, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν ἐκεῖνοι σεφανῶσι τὰς
 λίθους, καὶ κρίνσι μύθῳ; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νή-
 σαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρεν τινα
 ὀρύξαντες, καίεσι (16) τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
 λῇ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γέν εἰκάσαι, ἐγχεῖσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθημεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 αἵδε· πεπιτεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμ-
 πομένας

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaueribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrobo quadam effossa comburunt sum-
 tuosas istas coenas, atque in foueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίεσι] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομπάας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
πετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
ναι δὲ ἀπὸ τῆ βόθρε το μελίκρατον. ΧΑΡ.
Ἐκεῖνας ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ξηρόπατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
τα, ὁσημέραι κατὰγοντι αὐτάς. οἷσθ' ἔν, εἰ
δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνισι γε-
νόμενοι; ἐπείτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῇ,
ἐπασχον, ἐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
κατάγειν μόνον αὐτάς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
πισμέναις. ὧ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἐκ εἰδότες
ἡλίκοις ὄροις διακρίεται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ
καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumvolitantes ni-
dorem et fumum, atque haurire de scrohe mul-
sum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantue,
quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
re, ubi semel terram subierunt. Illud enim uero
mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
su dignum accideret, si oporteret non deducere
solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
qui nescitis, quam longinquo finium interual-
lo discreta sint mortuorum viventiumque nego-
ria, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβε,

Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον
ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὅρξς τὸν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοι-
τείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῇ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὡς κα-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit sortitus; vno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Therstiae parem Thetidis filium
pulcra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmæ caluariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in Khoeteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ἔς κ' ἄνω ἀνέομεν· τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπά-
 λη, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεω-
 νάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
 μαί διαπορθμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν
 μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
 Φίδιον. EPM. Ἡ Νῆος μὲν, ᾧ πορθμεῦ, ἀπό-
 λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἵχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς·
 ἐδ' ἂν εἴπης ὅπῃ πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι
 ἐκείνη

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
 danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
 ipsamque Ilion: multos equidem inde meminisse
 me traiecissem, adeo ut decem integris annis nec
 subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
 pham. MERC. Ninus iam, Portitor, interiiit, ne-
 que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
 sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi

Q 3

Baby.

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
 διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
 rae, soli exponere: quae commaduerunt
 ad solares radios flatusque venti oppande-
 re. De nauibus, quae subductae ad aë-
 rem et ventum siccescunt, vtrumque ver-
 bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
 decem totis annis quum non potuisset νεωλ-
 ῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
 erat, ne cymbula curae necessariae ex-
 pers plane corrumpetur. Hemst.

ἐκείνη ἐσίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), ἔ' μετα πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη,
ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δέ, καὶ Κλεωνάς,
αἰσχύνομαι δεῖξά σοι· καὶ μάλισα τὸ Ἴλιον.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλα μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὥ πορθεμεῖ
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρα-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν' ἔδὲ
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ἐνομά-
των,

Babylonem turribus ornatam, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaereretur, haud secus ac Ninus. My-
cenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: atta-
men olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et vrbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alueus quidem Inachi
Argis amplius superest. C H A R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον ᾧ Ἐχυσά sub-
audio. Brod.

των, Ἰλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυσαν, καὶ εὐκτίμε-
ναί Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκεῖνοι; ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύ-
σιν; EPM. Ἀργεῖας ὀρεῖς, ὧ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; XAP. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὧ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος; EPM. Ὑπὲρ τῆς
πεδίσ αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. XAP. Ὡς τῆς
ἀνείας, αἶγε εἴη ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγισ αὖ
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆς· τὸ
δὲ πε-

dor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHAR.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHAR. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pele-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολ-
 λάνις ἐν βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπώσαντες
 τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
 ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
 θετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν, κατὰ ἐξάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
 μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
 σολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
 εργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφη. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ
 τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
 ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
 σαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, εἰδείς
 λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
 lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
 aratro. MERCU. Haec quidem ita fient: nos ve-
 ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
 dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
 peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
 tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
 aduentabo tibi mortuos deducens. CHAR. Be-
 ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
 non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
 meas referam: haud enim mediocris per te fru-
 ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
 At qualia sunt hominum infaustorum negotia!
 reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
 Charontis vero nulla habetur ratio.

Περ

Περὶ Θυσιῶν.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράτ-
 τασί, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ ἃ αἰτῶσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ
 γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, ἃ οἶδ᾽, εἴ τις ἔτω
 κατηΦῆς ἐστὶ, καὶ λευπημένος, ὅστις ἔ γελᾷ-
 ται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων.
 καὶ πολὺ γὰρ, εἴμαι, πρότερον τῷ γελῶν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὸς χρῆ
 καλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὸς, καὶ κκο-
 δαίμονας, οἷγε ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἀγενεῖς τὸ
 θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥς ἐστιν ἀνθρώπων ἐνδεὲς,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λόμενον.

De Sacrificiis.

1. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae sunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indignetur.

λόμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσέτας
Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
μοιρέσεως, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν
ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθέως καθίητο
αὐτῆς ἢ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ
δρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἔρανῳ τότε μόνην, τῶν ἄλ-
λων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῶ-
σαν, καὶ σχετλιάζεσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφ-
θήσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρις-
ευδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγες ἀπομνημονεύου
τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
ρου

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Ca-
lydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri
tabem, vniuersa haec opera aiunt esse Dianae,
aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
Tam profunde in *animum illius* descendit, quod
sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
lam videre in coelo solam tunc *relictam*, reli-
quis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro si-
bi carendum sit.

2. Ah altera parte Aethiopes beatos ac ter-
felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
Iupiter, *quam in ipso* Homeri poëteos prin-
cipio

ρε ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγγόμενον καὶ τὰς ἄλλας θεάς. ἔτις ἔδέν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιῶσιν, ὧν ποιῶσιν. ἀλλὰ πωλῶσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ γαθὰ, καὶ ἔνεσι πείσασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίχ' τὸ δὲ πλατεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκχτόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλων, ταύρων ἑνέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένχ βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρούνογ, καὶ σεφάνε, καὶ λίβανωτῆ μόνε παρ' αὐτοῖς ὧγια.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tamquam umbra* secum adduceret. Ad eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum redeat, tauris nouem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pu-

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄ-
 τε ἰσθῦς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπει-
 δὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονας, ὥς
 αὖ καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δικηλογοεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
 μόνον ἐκ ἐνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτερος Ἀπολ-
 λον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀσεφάνωτον
 ὄντα, πολλάκις ἐσεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι
 μῆρκα ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βω-
 μῶν· σύ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα πεπονθότος,
 καὶ παρ' ἑδὲν τίθῃσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαρ-
 ᾶν ἔγωγε κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
 none, expostulat cum Apolline, apud quem
 in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit,
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in alta-
 ribus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

1. Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam, δυσωπία est pudor, quo fit,
 vt aegre oculos tollere audeamus. Cleric.

γων, ὥς ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῶ
 ναυσάθμῃ καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ
 λοιμῷ τὰς Ἀχαιῶς αὐτοῖς ἡμίνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βέ-
 λομαι καὶ τὰλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτῶ οἱ σοφοί
 τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τὰς ἔρω-
 τας ἐδυεύχησεν, ἔδδ' τῷ Ἰακίνθῳ τὸν Φόνον,
 ἔδδ' τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ,
 κῆρυξ ἱερισθεὶς διὰ τῷτο ἐκ τῶ ἔραν' κατε-
 πέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύ-
 χῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
 παρὰ τῷτῳ μὲν γε ἔμνος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πό-
 σειδῶ-

iecit, ut sagittis correptis infelloque editiore
 prope navium stationem loco, pestilentiae telis
 ipsos cum mulis canibusque Achiuos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
 illo homines commemorant, non quam inveni-
 stus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque
 ut Daphne adspersa illum fuerit: sed quod iu-
 dicio damnatus ob Cyclopa interfectos, testarum-
 que suffragio de coelo in terram eiectus, humana
 conditione atque sorte uti iussus est. Est vero et-
 iam, cum servili ministerio, in Thessalia apud
 Admetum; et apud Laomedontem in Phrygia
 functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed
 cum

σειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπο-
ρίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ἔδὲ ἐν-
τελῇ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τῷ Φρυγῷ,
ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλεόν ἢ τριάκοντά,
Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἔ ταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ πε-
ρὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τῶν ἱερώτερων, περὶ τε
Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας,
καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα
παρακαλέσαντες τὰς Μῆσας συνῶδές ἐν ἀρχῇ
τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ εἰ-θεοὶ γεγένηται, ὡς τὸ
εἶκος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχις ἐξέ-
τεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε
ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et
muris fruendis operam locantes ob inopiam,
et ne integram quidem a Phryge mercedem
auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt,
triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice
narrant de Diis Poëtae, et multum hisce di-
uiniora, de Vulcano, et Prometheo, et
Saturno et Rhea; totaque pene Iouis fami-
lia. Et haec faciunt, invocatis in principio
versuum Musis cantus adiutricibus, quarum
adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut
Saturnus exsecto statim Coelo patre in illo
impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
 ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείας
 ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑπεβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς αἰετράφῃ,
 καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφῃ, καὶ ὁ Πέρσης
 Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελά-
 σας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον κατα-
 βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχεμε δὲ πολ-
 λὰς μὲν ἄλλας, ὕσστην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελ-
 φήν, κατὰ τὰς Περσῶν τέτο καὶ Ἀσσυρίων
 νόμας. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κε-
 χυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν ἔρανόν,
 τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: vt Ar-
 gius Thyestes: vt deinde Iupiter, furto sub-
 ſcientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
 a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerua et a cane Cyrus superior: vt
 deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
 imperium ipse tenuerit: vt vxores duxerit
 ille quidem complures alias, vltimam ve-
 ro Iunonem germanam suam ex Persarum
 hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
 vero maximus sit, et effusus solutusque in
 Venerem, facile coelum liberis vt compleuerit;
 quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc n̄t, aperiant alii. Lu-
 cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
 vt c. vltimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul.

τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίξας δὲ καὶ νόθας ἐκ τῆς θνητῆς καὶ ἐπιγείας γένεας· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἄετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῆς Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐφύσεν, ἐκ τῆς ἑαυτῆς κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῇ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ~~ἐκ~~ καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.

Ὅμοια δὲ τέτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδασιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον 3)

αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii *matribus*, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creauerit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Mineruam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium

3. Ὑπηνέμιον] Quasi vento grvida facta fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῆς ἀνέμης. Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἔ μάλ᾽ αὖ
 εὐτυχῇ τέττον, ἀλλὰ βάνανυσον 4), καὶ χαλκία,
 καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιᾶντα, καὶ
 σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὲ καμινευτὴν, καὶ
 ἔδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευσθῆναι γὰρ αὐτὸν
 ἀπὸ τῆ πτώματος, ὁπότε ἐρρέϊφη ὑπὸ τῆ Διὸς
 ἐξ ἔρανῃ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
 τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐταδνή-
 κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστύναξ ἀπὸ
 τῆ πύργῃ καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαι-
 στῆ μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἔκ οἶδεν, οἷα
 ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
 nimis illum beatum, sed sordidum opificem,
 fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper, fauilla oppletum, qui camino
 adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
 valentem, claudum nempe ex casu, cum de
 coelo proiectus a Ioue esset: et nisi (bonum fa-
 ctum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
 excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
 cipitatus de turri Aetnae. Quanquam Vulcani
 ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
 quae

4. Βάνανυσον] Βάνανυσος est arte sordida seu
 sellularia quacstum faciens: sed πυρίτην Grae-
 cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
 satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
 τήν lapideam et gemmam quis ignorat?
 Graevius.

ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν;
καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τέτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ
Ζεὺς ἀνεσαύρωσεν ἐπὶ τῇ Καυκάσῃ, καὶ τὸν ἀε-
τὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἥπαρ ὁσημέραι
κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ
Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς
ἐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη
καὶ ἔξωρος ἔσα, καὶ τοσούτῳ μῆτρῃ θεῶν,
παιδεραζέσα δ' ἔτι, καὶ ζήλοτυπῆσα, καὶ τὸν
Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα
μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥς πῶς ἂν
ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum
homines complecteretur? abductum enim in
Scythiam Iupiter Caucaſo monti tanquam cru-
ci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quo-
tidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam ve-
ro, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis
neget indecore se gerere, et indigna facere,
quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum ma-
ter, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia
ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus
rheda tollat, cumque talem qui iam nec
utilis illi esse possit. Quae cum ita sint,
quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
τίεσθαι πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἄρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκρίσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῆς ἐστὶ τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῷ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκέ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ὧτε γενομένων,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσὲν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δέ,
πρῶτον μὲν οἰκῶσιν αἱ Ὠραι. πυλωραῖσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendentem
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsum ascendamus coelum; poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite intropexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga conuexa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora fide-
ra, ac dies vbique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nem-

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπέρ-
 ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διὶ· ἐξῆς δὲ τοῦ
 Ἥφαιστου τὸ χυλκείον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
 μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
 βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῇ τῷ Ἥφαι-
 στῷ κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει
 γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
 πᾶσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν
 ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτέ-
 μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσυσμένην πε-
 ρὶ καπνῷ. κοῦν μὲν θυή τις, εὐωχῶνται πάν-
 τες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἶμα
 πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ
 μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
 nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
 artis instrumento plena; tum Deorum domus,
 et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
 a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (deceat enim puto superna
 illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
 vem et in terram despiciunt, vbique oculos cer-
 nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
 censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
 Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
 biantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
 ro si

μυῖται. ἦν δ' οἰκίσιοι τοῖσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
 τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἔν καὶ ἄνθρωποι συνει-
 σιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
 Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι,
 ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ
 τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπὸ ῥήματος ὁ ἔρως.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
 ἄνθρωποι συνῶν τῆτοις, καὶ ἀκέραια περὶ
 τὰς θερηκεῖας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
 ὕλας ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
 ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπέφῃμισαν
 ἐκά-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
 epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
 vivium et comessionem illorum adhibebantur,
 Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
 dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
 dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
 accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
 ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
 sonantia his et consequentia circa religiones insti-
 tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
 dedicarunt, et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

unicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀ-
 πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
 ab usu promiscuo separare. Gesnerus.

ἐκείνῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβασι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥρην ὁ Ἀργεῖος, καὶ ὁ Μυγδόνιος ὁ τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες ἐγενέσθαι παρ' αὐτοῖς, εἰδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῆς δεικνύουσι, καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἡπατώμεθα χρόνον, αἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τὰλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος.

Ἐπειτα

vniciue plantas Deo adsignarunt; deinde ingentes descriptos colunt, suosque ciues declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argiuis, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursus Creteneses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iouem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putauerimus, Iouem tonare et pluere et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Creteneses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione vtitur. *Gesner.*

Ἐπειτα δὲ πᾶς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄσκη-
 και, μηδὲ ἀνέσιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν
 ἀπειμάξαι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
 Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπου
 ἰδόντες ἀναπλάττει γενεήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲ τὸν Ἀπέλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
 ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ
 γλυκυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἔν οἱ παριόν-
 τες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
 ἔτι οἰόνται ὄρεᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
 ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας
 ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον, καὶ
 τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκλευσμένον,
 καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
 mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis affi-
 milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
 cleto, aut Phidia. At hi nescio ubi viderint
 Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
 petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
 Neptunum, et glaucis Mineruam oculis. Ta-
 men qui iurant aedem, non iam Indicum
 sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
 ac Rheae filium, in terram tractum collo-
 catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
 praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 R 4 quin-

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε 7) ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια 8), προσάγχει τὰς θυσίας· βῆν μὲν ἄροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δ' πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας μόνον τὴν αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνης

quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et edictis et vasis lustralibus, hostias admouent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vitta-

7. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἑκάς, ἑκάς, etc. *Gesner*.

ἐκείνης γὰρ ἐπάνειμι) σεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελής εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ, γοερόν τι μυκώμενοι, καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμέφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ἔτι ἂν εἰκάσειεν ἡδυσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περὶ ῥάντησι, ὅσις μὴ καθαρὸς ἔστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκυα ἐξαίρων, καὶ καρδιολογῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἔτι εὐσεβὲς ἐπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut parum idoneum* mactent) admouent altari; et in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibias dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et exta eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε
 καὶ φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις
 τὸ πρόβατον. ἡ δὲ νῆσσα θεσπέσιος, καὶ ἱε-
 ροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἄρανὸν
 διασπιδναται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σινύθης, καὶ
 πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος τα-
 πεινάς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρί-
 σησι· καὶ ἔτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυ-
 ρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν.
 ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἑλθὼς, τότε δὴ τότε
 ὄψαι πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἀξία τῶ
 ἄρανός. κυριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρό-
 σωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα
 ὅλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit
 ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi
 lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo di-
 gnus alta petit, et in ipsum coelum paulatim
 diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus,
 quas humiles putat, ipsos homines ad aram
 Dianae sistit, eoque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his,
 quae apud Assyrios fiunt et Phrygas Lydosque.
 In Aegyptum quidem si veneris, tum sane,
 tum videbis magnifica multa et vere digna
 coelo: arietina facie Iouem, canina prae-
 clarum illum Mercurium, et Pana caprum
 vsque

ὅλον τρίγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ προκόδελλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς, ἀκρότη πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηχημένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ λόγος, Θύρας ὃ' ἐπιθεσθες βεβηλοὶ), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν εἰ θεοὶ Φεβηθέντες ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἰθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τρίγων· ὁ δὲ κρινὺν ὑπὸ τῇ δέξερ. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

vsque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et simiam.

Haec sc. nosse velis, ut sint tibi cognita plane, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas bodie quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

δει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπέκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἑτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περι-
ζάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτασαι
μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέ-
γιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτω περὶ
πολλῶν ποιεῖται τὴν κόμην, ὅσας ἐκ ἀπεξύρησε,
καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδεί-
ξατο, καὶ τὸν Νίσσε ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορ-
φυρεῶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
προτέρῳ χειροτονάμενος, πολὺ καλλίων, καὶ
σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτω γι-
γνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιεζόμενα, δεῖ-
σθαι

penetralibus templorum reposita servantur, scri-
pta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos ea-
dem, nisi quod lugent hostiaei, et plangunt
circumstantes modo maetatum, alii vero eam
sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus qui-
dem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti
facit comam, quin tondeat, et nudum in capi-
te luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi
cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus,
priori illi suffectus, honestior longe vulgari-
bus (*privatis*) bubus et augustior. Haec quae
ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehē-
fore

σθαί μοι δοκεῖ τᾷ μὲν ἐπιτιμήσοντος ἔδενός,
 Ἡρακλείτε δέ τινός, ἢ Δημοκρίτε, τᾷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τᾷ δὲ τὴν ἄγνοιαν
 ὀδυραμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deploret.

Βίῳ νι) Πρᾶσις.

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βᾶθρα, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνε-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. Tu scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

- I. Βίῳ] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 norat: nisi quod Satyrica prosopopœia hic
 vitae et instituta ponuntur vt personae,
 Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, vt hoc vtar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας·
 ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φα-
 νένται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ
 Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ συγκαλεῖ ἀγαθῇ τύχῃ
 τὰς ὠνητάς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύξομεν δὲ βίβας φιλοσόφας παντὸς εἶδους,
 καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἂν ἔχει
 τοπάρχυτικά τὰργύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς
 νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.
 Πολλοὶ

ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae vi-
 deantur, et emtores quam plurimos alliciant.
 Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube,
 quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapi-
 dem (forum). Praeconio autem vendemus vitas
 Philosophas omnis generis, et sectarum diuerfa-
 rum. Si quis vero praesentem pecuniā numera-
 re non possit, fideiussore dato, proximo anno sol-
 uet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit
 Lucianus in acta et sermones ipsorum ve-
 terum Philosophorum. Hoc tota dialogi
 ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες,
 cogit. Gesner.

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice ele-
 ganter pro ἐκτίειν, solvere usurpatur. No-
 ster in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύ-
 ριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἢ ἐκτίσις,
 Bos.

Πολλοὶ συνίσχιν· ὥς ἐχρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτάς. ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;
 ΖΕΤΣ. Τετονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν,
 ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.
 Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰ βῆθι, καὶ πάρε-
 χε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνελεγμένοις.
 ΖΕΤΣ. Κήρυττε δὴ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριζον βίον
 πωλῶ ;), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς
 ὑπὲρ ἀνδρωπον εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν
 τοῦ

uet. MERC. Multi conueniunt: nihil cun-
 ctandum est, neque illos retinendum. IVP.
 Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?
 IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim
 honestus esse videtur. MERC. Heus tu,
 Pythagorice, descende, perspiciendum te
 praebe congregatis. IVP. Iam fac praeco-
 nium. MERC. Optimam vitam vendo,
 honestissimam, quis emet? Quis supra ho-
 minis conditionem extolli vult, quis nosse
 concor-

3. "Ἀριζον βίον πωλῶ] Rectius veritas, *vita*
optimum, vita virilem, generosum, liberum:
 hoc est, qui optime viuít, qui viriliter, ge-
 nerose, non effoeminate, libere viuít.
Gracu.

τοῦ παντός ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιβᾶναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἔκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 ζα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν.
 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐπαιδευθῆς; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,
 ἦν πρέωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἔδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΥΘ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? EMTOK.
 Specie videtur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmetica, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem vides summum. EMT. Li-
 cetne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.
 Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? PYTH. Equidem doce-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 EMT.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη καθαράσθαι με, τίς
 ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶ-
 τον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πάντε
 ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὁρα σοι ᾧ
 βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ
 λάλος, ἐκ ἀνδριάς εἶναι βέλομαι. τί δὲ μετὰ
 τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΤΘ.
 Μουσικῇ καὶ γεωμετρικῇ ἐνασχῆσαι. ΑΓΟ.
 Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμε-
 νον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τεττέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ.
 Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΤΘ. Πῶς ἀριθ-
 μέεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.
 ΠΤΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα
 δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse;
 quis modus reponendi in memoriam? ΡΥΤΗ.
 Primum quidem longa quies, et silentium, et
 quinque integris annis nihil quidquam loqui.
 ΕΜΤ. Quin tu bone vir Croesi filium instituis.
 Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed
 tamen, quid post silentium, quid post quinquen-
 nium fiet? ΡΥΤΗ. In Musicis exercebere et
 Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius fieri
 citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

4. ΡΥΤΗ. Post haec deinde numerare. ΕΜΤ.
 Noui iam nunc numerare. ΡΥΤΗ. Quomodo
 igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, tria, qua-
 tuor. ΡΥΤΗ. Vides, quae tu putas quatuor, ea
 S decem

δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνόν ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνον ὄρκον τὰ τέτταρα, ἔ ποτε θειότερος λόγος ἤκιστα, ἐδὲ μᾶλλον ἱερός. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ὧ ζεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ· καὶ ὅποια ἔοντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ αἴρ, ἡ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τις ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τατέοισι δὲ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοις, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον,
καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non vnquam diuiniore nec sacros magis sermones audiui. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut, aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassa moveri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni, alium

καὶ ἄλλον ὄντα εἶσθαι. ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαιτάνετο. χρένω δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσθαι. ΑΓΟ. Τῆτο φῆς, ἀθάνατον εἶσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχῆϊον μὲν ἔδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τὰς κυάμους; ΠΥΘ. ἔκ' ἄλλ' ἰεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδόσης κυάμον ἔτι
χλωρόν

alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMTOR. Cur auerfaris fabas? PYTH. Non auerfor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, geniturae sunt. Si cute nudes fabam viridem,

χλωρόν ἔοντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοι-
 σιν ἐμφερέα τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἶμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
 κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς
 πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυδι,
 καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλειε,
 χρυσᾶς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ. θεός, ἔβροτός τις
 εἶναι φαίνεται ὥς ἐὼνήσσω πάντως αὐτὸν.
 πόσῃ τέτον ἀποκηρύττες; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάυτε λαβών. ΖΕΤΣ. Γρά-
 φε τῇ ὠνησαμένῃ τένομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμι-
 φὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη
 Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem,
 costam vero si destituas, in aura certo nume-
 ro noctium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Præclare omnia
 dixisti, et vt Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVΡ.
 Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡC.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crotonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα καίτοι ἐκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν ἐώνηνται κατὰ καιρὸν αὐτόν. Ζ Ε Τ Σ.

Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν
Ποντικόν; Ζ Ε Τ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὗ-
τος, ὁ τὴν κῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλ-
θε, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριζον, καὶ γεννικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡΜ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἴτα οὐ δεδίας
μή σοι δικάσῃται ἀνδρεμποδισμῶ, ἢ καὶ προκα-
λέσῃταί σε ἐς Ἀρεῖον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶστα γὰρ εἶναι παν-
τάπασι

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emerunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Ponti-
cum? IVP. Prorsus ita volo. MERC. Hens
tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ecquis emet? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat enim vbiuis se esse

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τέδ' ἂν τις αὐτῷ
 χρήσαιο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαμένως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπισήσῃ, πολὺ
 πισοτέρῃ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τ' ἐνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δὲ ἐστὶ, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κάλλισον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδιδα
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ μὲ
 ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάμῃ γε.
 ἔχ' ὅρως ὡς διήκει τὸ ξύλον; καὶ συνέσπασε
 τὰς ὀφρεῖς, καὶ ἀπειλητικόνοντι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἐστὶ.
 ΑΓΟ.

liberum. EMT. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 MERC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 EMT. Cuias est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? MERC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. EMT. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 laret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, vti clavam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtue-
 tur. MERC. Noli timere. cicur est.

8. EMT.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδαπόδεςί;
ΔΙΟ. Παντοδαπόδες. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
Τὲ κόσμῳ πολίτην ὄρες. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν ἔχει
καὶ λεοντῇν ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας
αὐτῷ. ΔΙΟ. Τῷ μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον.
σφατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, &
κλευστός, ἀλλ' ἐκέσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον
προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
ἀλλὰ τί μάλις αἰδέναί σε. Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν
τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ἱατρός τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλομαι.
ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG.
Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-
uem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
culem. EMT. Quin igitur et Leoninam sumis?
Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.
DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
lum: bellum autem gero, ut ille, contra volupta-
tes, non (*tamen ut ille alieno*) iussu, sed mea spon-
te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator
sum hominum, et medicus affectionum; in vni-
versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
do Fraeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] *Anaximam* hic verti προφήτην
voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἦν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβελῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γὰρ μὲν δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσαι· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰ-

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia concluderem, palliolo te amiciam, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugae putabis omnia: relictaque domo paterna, aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφημί etiam proloquor, praedico. Gelfner.

ἢ τὰ Φον οἰκῆταις, ἢ πύργιον ἔρημον, ἢ καὶ πικ-
 ϑον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μετ', καὶ ὅπι-
 σθογράφων βιβλίων. καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλέως. ἢ
 μασιγοῖ δέ τις, ἢ σρεβλοῖ, τέτων ἔδεν ἀνια-
 ρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῷτο φῆς τὸ μὴ ἀλ-
 γεῖν μασιγόμενον; ε' γὰρ χελώνης, ἢ καράβα
 τὸ δέρμα περιβέβλημα. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειον ἐκείνο ζηλώσεις, μικρὸν ἀναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ πικρὸν. ΔΙΟ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ
 γλῶσσα ἔσαι ἀνάληγτος.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν
 ἱταμὸν χρῆ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδο-
 ρεῖσθαι

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem
 te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum iudicabis. EMT. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parua mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώ-
ταις. ἔτω γὰρ ἀπαβλῆσθονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον
ὑπολήφονταί. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσαι, καὶ
ἀπηχῆς τὸ φθῆγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί-
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιᾷ τῷ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
είκεια, καὶ μετρίότης ἀπέξω. καὶ τὸ ἐρηθριᾶν
ἀπόξυσαν 5) τῷ προσώπῳ παντελῶς. δῖωκε δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te conicient, for-
temque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absfona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσαν] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum*,
erubescere. Forte praeferant alij Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de*
facie prorsus abstergas. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, sicum
ἀποξέω comparetur, parum vehemens.
Gesner.

τοῖς τέτοιοις μόνος, καὶ ἀκσινώνητος εἶναι θέλει
μὴ Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατάλυσες
γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ᾧ φειδὲ πάν-
των, ἃ μὴδ' ἰδέε προήσκειν ἄν τις, θαρρῶν
ποῖει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτα-
τα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμόν,
ἢ σηπῖαν φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν
εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισρὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνδρώ-
πινα λήγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾷς ἄγε, ὧ ἔτος,
καὶ

his ipsis solus et infociabilis esse postula, neque
amico admissio neque hospite. In hoc enim in-
est regni illius tui interitus. In conspectu
omnium ea fac animose, quae neque solus ali-
quis temere suscipiat, et Venerem exerce ma-
xime ridiculam. Tandem si e re videbitur, cru-
do Polypo aut sepiā deuorata mortem oppete.
Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab hu-
manitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facil-
lima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιέσθαι τινα
est aliquem ad se admittere, aditum conue-
niendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H.
c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἰποτε μάλα τισὶ χρη-
ματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων
τὰς δεομένους προσίετο. Citius vero, si
quando auditurus erat quosdam, inambulans stra-
gulis purpureis, admittebat desiderantes. Bos.

καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. ἔ γάρ σοι δεήσαι
 παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτο-
 μος αὐτῇ σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης 7)
 γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης,
 ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θαυ-
 μάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θρά-
 σος παρῇ, καὶ λαιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.
 ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ δέομαί σε. ναύτης
 δ' ἂν ἴσως ἢ κηπῶρὸς ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦ-
 τα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοσί τὸ μέγιστον
 δὴ

lima, et quae nullo negotio unusquisque obeat.
 Neque enim opus tibi erit eruditione, et litte-
 ris et nugis, sed compendiaria ista tibi ad glo-
 riam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo,
 aut fallamentarius, aut faber, aut argentarius,
 nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impu-
 dentia audaciaque adfint, et conuiciari praeclare
 didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus ha-
 beo: verum nauta forte, aut olitor, opportune
 fias, idque, hic si duobus summum ubolis te ven-
 dere

7. [Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίαν signi-
 ficare aliquando simpliciter vitam priuatam.
 hic vero pro vita rudi, indocta, impolita,
 inculta, quia opponitur sapientiae studio.
 Sic homo rudis et ignarus significatur Her-
 motimo p. 611. Sic apud Latinos quoque
 intelligenti et ingeniosa opponitur Idiota.
 Ienius.

δύ' ὀβολῶν. E P M. "Ἐχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλῶντος αὐτῶ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξάπλῳς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

Z E T Σ. "Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσεφανωμένον. E P M. "Ἄγε δὴ πρέσχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλασίῳν δεόμενον. βίος ἔτος ἡδύς, βίος τρευμακάριςτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείταται τὸν ἀβρότατον; A Γ O. Ἐλθέ σύ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδώς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἦν ὠφέλιμος ἦς. E P M. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὧ βέλτιστε, μηδ' ἀνάνηψε· μεθύει γάρ. ὥς ἐκ αὐτὸν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς, διορί-

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceffat, et clamet, et in vniuersum omnibus insultet atque maledicat.

12. I V P. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. M E R C. Ago ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? E M T. Huc veni, et dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. M E R C. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρονῶν,
 πρίαιτο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀπόλασον ἀν-
 δράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ,
 καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ
 καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσσεσιν αὐτῷ,
 καὶ ἁμετιῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον,
 συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἡμᾶνος, καὶ κω-
 μάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ
 ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπισή-
 μων, καὶ ὀψοποιός ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σο-
 Φιστῆς ἡδυκαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἔν Ἀθῆνῃ-
 σιν. ἐδῆλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράν-
 νοις, καὶ σφύδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
 δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων κα-
 ταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν
 ἐρανί-

lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corru-
 ptum adeo et nequam mancipium? quot vero
 olet unguenta! ut incerto labantique pede in-
 cedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic,
 o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet.
 MERC. In vniuersum conuiuia dexter est, et
 compotationi aptus, et qui committeretur cum ti-
 bicina apud amatorem herum et luxuriosum.
 Caeterum beilariorum coquendorum sciens, et
 obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis
 magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Si-
 cilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius
 instituti, contemnere omnia, vti omnibus, vndi-
 que

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "Ωρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλησίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδειος ἡλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. "Απρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσχεσον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσε. ἄμα γὰρ αὐτῷ πεπρᾶσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάσβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύτταμαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ' διαλείψει γελῶν, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἔτος, τί γέλῳς;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. ΕΜΤ. Circumspiciendus tibi erit alius emptor, de diuitibus illis et pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. ΜΕΡC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. ΙVP. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim vna vendi volo. ΜΕΡC. Descendere in medium: Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. ΕΜΤ. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides?
DEM.

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει
τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ.
Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἐδὲν τίθεις τὰ ἡμέτερα πράγματα;
ΔΗΜ. Ὡδε ἔχει. σπερδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν
ἐδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ
καὶ ἀπειρίῃ 8). ΑΓΟ. Οὐ μὲνεν, ἀλλὰ σὺ κε-
νὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως,
εἰ παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι
κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι
γὰρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?
DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
fines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim,

8. Ἀπειρίῃ] Caue hanc vocem de *imperitia*
aut *ignorazione* intellexeris; immensum
enim Democrito notat. Cic. I. de fin. in-
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab
illo est, i. e. Democrito. du Soul.

γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἄδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κέριον· τῷ δὲ οἰκτεῖρω τε σφῆας καὶ ὀδύρομαι,
καὶ τὰ μὲν παρσύντα εἰ δακνέω μεγάλα, τὰ δ'
εὐξέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσεως καὶ τὴν τῷ ὅλῳ συμφορὴν.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἐμπεδον ἄδεν, ἀλλὰ κως
εἰς κινεῶνα πάντα συνειλέονταί, καὶ ἐς τῶν-
τὸ τέρψις, ἀτερψή· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα,
μικρόν· ἄνω καὶ κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
μένα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ
ὁ αἰὼν ἐστὶ; ΗΡΑ. Πᾶς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἀνθρωποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Holpes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et defleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exultationes loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinnno quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
ΕΜΤ. Quid igitur est saeculum? ΗΕΡ. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. ΕΜΤ. Ho-
mines vero quid? ΗΕΡ. Dii mortales. ΕΜΤ.

Θεοί; ΗΡΑ. "Ανθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἕτος, ἢ γρίφες συντιθεῖς 9). ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, εἰδέν ἀποσαφείς. ΗΡΑ. Οὐδέν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν εἰδὲς ὠνήσται σε εὖ Φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδόν 10) οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τὰτὶ τὸ κακὸν εἰ πόρρω μελαγχολίας ἐσίν, εἰδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. "Απρατοι καὶ ἕτοι μένεσιν. ΖΕΤΣ. "Ἄλλον ἀποκήρυττε.

ΕΡΜ.

Dii vero? ΗΕΡ. Homines immortales. ΕΜΤ. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim vt Loxias ille Apollo nihil clare dicis. ΗΕΡ. Nihil enim vos curo, ΕΜΤ. Igitur neque sanus quisquam te emerit. ΗΕΡ. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. ΕΜΤ. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. ΜΕΡC. Neque igitur hi vendi poterunt. ΙVΡ. Praedica alium.

15. ΜΕΡC.

9. Γρίφες συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatibus non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. *du Soul*.

10. Ἡβηδόν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes*.

ΕΡΜ. Βέλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
μύλον; ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύτ-
τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
πέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ.
Παιδευσῆς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ.
Πῶς ἔν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδεό-
μην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμῶ γένοιτο συνεῖναι καλῶ;
καὶ γὰρ ἔ τῶν σωμάτων ἐραστὴς εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγάμαι καλὴν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
ταύτῳ

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
culum? IVP. Ego vero volo. MERC.
Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem
praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT.
Dic mihi, quid maxime nosti? SOCR.
Puerorum amator sum, et doctus artes ama-
torias. EMT. Quomodo igitur ego emam
te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
ro quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis
vero aptior me sit contubernalis pulchri?
Neque enim corporum amator ego, animam
pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
T 2 eadem

II. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutan-
dum est, *Gesner*.

ταυτόν ἱματίον μοι κατακείμενται, ἀκάρη αὐτῶν
 λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμᾶ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ.
 "Απισα λέγεις, τὸ παιδερασὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλατάκιον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρά-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἢ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ὄρξας
 τὸν Ἀνεβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν ἔρα-
 νῷ Σεῖριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλ-
 λά τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν
 ἐμαυ-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 res, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque vbi plena
 eius rei fit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. SOCR. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione viviis? SOCR. Civitatem
 incolo

ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμὰς. ΑΓΟ.

Ἐν ἐβελόμενῃ ἀκῆσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ.

Ἄκας δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶχαι μόνη, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ.

ΑΓΟ. Τί τῆτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νή Δία, καὶ ἀπλῶς γε

παῖσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ.

Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παιδῶν σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἀθλον φελλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίδος. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor nova, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Vnum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum vniuscuiusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum et audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae et

καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ
 δὴ ὄρεῖς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἄρανόν, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τῶντων εἰκόνες ἀφανεῖς
 ἐξᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πῆ δὲ ἐξᾶσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ παρ εἶεν, ἔκ αὖν εἶεν.
 ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἀπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δέ, πάντων
 ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ὠνη-
 τέος εἶ, σοφὶς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆ σύ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὀνησάμην ὅσα Φῆς.
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde soluam.

19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἐν σοι τᾶνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικύρειον σὰ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τῶτον; ἔσι μὲν τᾷ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τῷ μεθύοντος, ὃς μικρῇ πρόσθεν ἀπειρητύττομεν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναί. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδωμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridens illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Vnum autem amplius nouit illis, quatenus magis est impius. Caeterum suauis est, et gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τὸδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam. Gesner.

ἰσχύδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδεν. ὠνήμεται
γὰρ αὐτῷ παλάδας τῶν καρμῶν.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον κἀλεῖ, τὸν ἐν χρεῷ κερῖαν
ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοῦς. ΕΡΜ.
Εὖ λέγεις· εὐόκασι δ' ἐν πολὺ τι πλεῖθος αὐτὸν
περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκόντων·
αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειό-
τατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ.
Πῶς τῆτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔστος σοφὸς,
μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς,
ἐήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ἐπὶ
σα ἐστίν. ΑΓΟ. Οὐκᾶν, ὦ γὰρ θεέ, καὶ μάγει-
ρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκ-
των, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam
viro massas caricarum.

20. IVP. Alium voca; illum ad cutem rasum,
tristem illum de porticu. MERC. Bene mo-
nes, videntur sane multi eum expectare eorum,
qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem ven-
do, vitam perfectissimam: quis omnia solus
scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis?
MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pul-
cher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dices,
legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ.
Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius
fidius cerdo, et faber, et id genus. MERC.
Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ ἄγαθέ, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὀνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἀχ-
 ρῆ πιπρασκόμενος καὶ δέλος εἶν; ΧΡΤΣ.
 Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΤΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγ-
 μένα (13), τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΤΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰ δὲ κατα-
 ληπτι-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et feruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque fa-
 cultate

T 5

cultate

13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα· προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reicta, quae nulla aestimatione digna sint.
Græc.

ληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπερδαῖος ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐμαθὼν, ἔμῳνον ταῦτ'
οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαιμα, καὶ παρασύμβαιμα,
ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ:
Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθορῆς καὶ τῆ-
το εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαιμα, καὶ τί παρασύμβαι-
μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῆς ἐνθ-
μῆ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' εἰδὲς φθό-
νος. ἦν γὰρ τις χολὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
χολῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
ἀφανῆς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πρὶν σύμ-
βαιμα τὴν χολαίαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
βαιμα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
perdidicit, non haec modo nouit, verum etiam
symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-*
cidens) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
rant. ΕΜΤ. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
symbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse
numerus horum nominum, et *concinuitas*. CHRYS.
Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem,
vulnus ex improviso accipiat, ille habuit symba-
ma claudicationem, vulnus autem illud, vt pa-
rasymbama, insuper nactus est.

22. ΕΜΤ.

14. Παρασύμβαιμα] Ludit festiuus scurra in
deter-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλις
 Φῆς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλετάνας,
 αἷς συμποδίζω τὰς προσομιλῆντας, καὶ ἀπο-
 Φράττω, καὶ σιωπᾶν ποιοῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη,

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te nosse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno iniecto, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 I. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβαμα est praedicatum casui recto addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πε-
 ριπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα con-
 gruitatem notat: παρασύμβαμα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens,
 et παρασύμβαμα nomen accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una
 ire, congruere, significat, tum accidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδιδίμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
 ἀμαχὸν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκό-
 πει γὰρ ἐςί σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν;
 ΧΡΥΣ. Τὸτο ἦν πῶς κροκόδειλος ἀρπάσῃ,
 πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοὶ
 ἀπαδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τᾷλη-
 θές ἐ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέ-
 Φεις, τί φῆσεις αὐτὸν ἐγνωμέναι; ΑΓΟ. Δυσ-
 ἀπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπόρῳ γὰρ ὁπότερον εἶ-
 πὼν ἀπολύβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀπακρι-
 νάμενος, ἀνάσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθά-
 σῃ αὐτὸ κατὰ πῶν. ΧΡΥΣ. Θάρρει, καὶ ἄλ-
 λη γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ.
 Τα

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpu-
 gnabilem mihi et violentum narras. CHRYS.
 Attende igitur. Estne tibi puer? E M T.
 Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Cro-
 codilus ad flumen oberrantem rapiat, ac de-
 inde redditurum se tibi polliceatur, ea lege,
 si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo
 puero: quid dices illum decreuisse? E M T.
 Rogas, ad quod respondere, admodum sit diffi-
 cile. Anceps enim haereo, quo responso reci-
 pere illum possim. Sed tu per Iovem responso
 tuo setua mihi puerum, ne, antequam ego respon-
 deam, illum deporet. CHRYS. Bono sis animo.
 Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T.
 Quae

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυ-
 ρεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν
 ἐγκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκαλυ-
 μμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ.
 Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνο-
 νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδ' τε ἅμα, καὶ ἔκ οἶδε. παρε-
 σῶτος γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέστῃ ἔτι ἀγνώτος, οἶδε
 μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφεὸς αὐτῆς· ἔτι δὲ ἔτος
 Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκαλυμμένον, καὶ
 πάνυ θαυμαστὸν ἀκρόσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι
 τὸν πατέρα οἶσθα τὸν παυτῆ; ΑΓΟ. Ναί.
 ΧΡΥΣ. Τί ἄν; ἦν σοι παρασήσας τίνα ἐγκα-
 λυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί Φήσεις;
 ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et
 dominantem, et super omnia Electram et Oper-
 tum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Ele-
 tram narras? CHRYS. Electram intelligo nobi-
 lissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit
 simul et non nouit. Adstante enim apud illam O-
 reste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem
 esse fratrem suum, huncce hominem vero esse O-
 restem ignorat. Opertum autem illum admirabi-
 lem sermonem iam statim audies. Etenim respon-
 de mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam.
 CHR. Quid igitur, si quempiam hominem oper-
 tum adstare iubeam, teque interrogem, hunc cine
 nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς· εἰ τῷτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν· ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως
 εἴ· ἂν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσασμαι. λέγω δὲ πλῆτον, ὑγείαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονή-
 σαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσονται τὴν
 ὥψιν (15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λωκισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non nouisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego reiecto illo verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? CHRYS.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 locismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. "Ὠψιν"] Non vult puto simpliciter admo-
 neri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. *Gesner.*

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἂν θέμῃς γενέσθαι σο-
 Φόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τᾶ. ἐλλέβορος πίνῃς.
 ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρῖκά.
 τὸ δὲ γνίφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ
 γὰρ ταῦδε ἔρῳ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὲς
 ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείῃς πρὸς
 ἀρετὴν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἔν τὸ δανεῖζειν
 πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλ-
 λογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
 τὰς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
 nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT.
 Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
 sordidum esse, et foeneratorem improbum,
 (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne
 et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
 perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
 solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
 enim proprium illius sit colligere; (*syllogi-*
smos facere;) foenerari autem et coniputare
 vsuras,

16. Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem
 auctoritatem indicasset, non enim inuenio
 vsquam, quare Cl. du Sout assentior, no-
 men proprium inde facienti. Verum si
auarum tantummodo significare necesse est,
 vt versiones habuere; σκνίφον potius le-
 gas, de qua voce vid. *Kuster. ad Aristoph.*
Plut. 590. Reiz.

τὰς τόκας, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τῷ σπερδαίᾳ καθάπερ ἐκείνῳ, καὶ τῷτο. καὶ ἔ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑτέρων τῶν λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δευτέροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὅποιᾳ φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δευτέρον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δευτέρον.

ΑΓΩ. Οὐκὲν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, ὅς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπερδαῖος μισθὸν ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae: folius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque alias vsuras capere. An enim ignoras, vsurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἔ γάρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντος
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐσιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκήσῃ εἶναι πε-
 ριεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τῶναντίον ἔΦης, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὧ οὗτος; ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογιμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορίᾳ, καὶ σιωπῇ, καὶ διασραφῆναι τὴν
 διάνοιαν.

Ὁ δὲ

num mercedem virtutis nomine capturam.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 henforem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus dives es, effusorem (*liberalem et
 magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιζά σε ἀποδείξω 16) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; εἰ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτισε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως, ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, εἰ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γὰρ. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσέν με πρὸς τῷ Διὶ, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπάλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solue me per Iouem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. Gesner.

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δὲ ὦν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὦν. ΑΓΟ. Εὖ γ'
 ἐποίησας, ὥς ἤδη με τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιοβῆς ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρως. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὤμους κρετεροί, καὶ τοῦ θερίζον-
 τος λόγου ἄξιοι.

Z E T Σ.

mihi, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempe. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant.
 Verum emam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Hem cape. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa meliora digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ.
 Τὸν Περιπατητικὸν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν
 πλάσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτα-
 τον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος
 δέ τις ἐσί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπεικὴς, ἀρμό-
 διος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓΟ.
 Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν Φαι-
 νόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς τε
 ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν,
 τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
 γνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγα-
 θὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ.
 Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσας δὲ ἐσιν; ΕΡΜ. Εἴ-
 κοσι μυνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ
 ὦ μα-

26. IVP. Noli tempus terere, voca alium.
 MERC. Peripateticum te iam dico, pulchrum,
 diuitem. Agite, emite prudentissimum, sci-
 entem in vniuersum omnia. EMT. Qualis
 est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus,
 et, quod maximum est, duplex. EMT. Quid
 ais? MERC. Alius est, qui extra appa-
 ret, intus autem videtur alius. Itaque si illum
 emeris, memento illum quidem interiorem,
 exteriorem vocare alterum. EMT. Quid
 maxime statuit? MERC. Tria esse bona,
 in anima, in corpore, in rebus externis. EMT.
 Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Vigin-
 timinarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non,
 o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἔσον δὲ βάρυτος ἢ θά-
λασσα ὑπὸ τῆς ἡλίκ καταλάμπεται, καὶ ὅποια
τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκίσοις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδερκέερα, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρυῶν πλαστικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπος μὲν γε-
λασικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελασικόν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωιζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cūr cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et ut homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque emam
illum viginti.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῶν καταλέλειπται;
 ὁ Σκεπτικὸς ἔτις σὺ, ὁ Πυρρῆας 18), πρόσ-
 θι, καὶ ἀποκηρύττε κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑποῤῥέχουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις
 ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται; ΑΓΟ.
 Ἐγώ γε. ἀλλ' ἔν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 σσαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἔφη-
 σθα; ΦΙΛ. Ὅτι ἄδὲν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμεν τινές; ΦΙΛ. Οὐ-
 δὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγ-
 χάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Iam enim plures paullatim
 recedunt, vt inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc emet? E M T. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?
 PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis
 hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse videtur. E M T. Ergo neque nos quid-
 quam sumus? PHIL. Neque hoc noui equi-
 dem. E M T. Neque te aliquid esse nosti?
 PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro.
 E M T.

18. Πυρρῆας.] Seruani Graecum nomen, quod
 seruire alioquin est, et *rufum* significat: ne
 periret, quem subesse putabam ad *Pyrrho-*
nis nomen, respectus. *Gesner.*

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ σάθμια ταυτὶ βέλεται; ΦΙΛ. Ζυγος αὐτῶ ἐν αὐτοῖς τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τῷτο σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὡς γὰρ, ἔ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
ἄλλα

· EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, et exaequo, cumque ad amissimam pares et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num. quid facere recte et ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. Gesner.

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως ΦΙΛ.
 Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.
 ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς
 εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι,
 καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σκώληκος ἔδῃ
 διαφέρων. ΑΓΟ. Ὀνητέος εἴ δια ταῦτα.
 πῶς τῷτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ, Μνᾶς
 Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ᾧ ἔτος
 ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδελον. ΑΓΟ. Μηδα-
 μῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκέπτομαι.
 ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολέθει μοι, καθάπερ χρὴ
 ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦ-
 τα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ
 παρόν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil
 discere, et nihil audire, nihil videre. EMT.
 Surdum igitur simul et caecum esse dicis te
 ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis exper-
 tem, et sensus, et summum a verme nulla in
 re differentem. EMT. Propter haec emendus
 mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?
 MERC. Mina Attica. EMT. Sume tibi. Heus tu
 quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est.
 EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam
 numeraui. PHIL. Cohibeo me hac de re, et
 dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par
 est meum servum. PHIL. Quis novit utrum ve-
 re illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et
 praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 Ἄλλ' ἐγώ γε σε ἤδη ἐμβλῶν ἐς τὸν μύλωνα
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον 20
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τῆς. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἀλλ' ἤδη γε ἀποφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦ-
 σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολέθει τῷ πριαμένῳ·
 ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλέμεν. ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραίους
 βίβας μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adsunt ergo nobis qui-
 dam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum
 compacto planum faciam, dominum me tuum
 esse, secundum rationem deteriore. P H I L.
 De hoc cohibeo adfensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Define contra
 niti, et sequere emptorem, vos autem in crasti-
 num inuitamus. Nam idiotas, et sellularias,
 et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρω λόγον] Κρείττω λόγος est,
 quum verborum industria s. sophismatibus,
 causa infirmior sit fortior: ἥττω autem
 vel χεῖρω λόγος, eius, qui vincitur, etiam-
 si causam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεὺς, ἢ Ἀναβιδόντες.

ΣΩΚΡ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς
ἀφρόνοις λίθοις· ἐπιβάλλε τῶν βίω-
λων. προσεπίβάλλε καὶ τῶν ὀσρέων· παῖς
τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ.
καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ αὐ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν
ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἑστὶν ἐν τῇ αἰσῇ
ἐχ' ὑβρίσει. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλο-
τε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότη τὴν
ἀξίαν,

Piscator, vel Reuiviscentes.

ΣΩΚΡ. Feri, feri execrabilem faxis copiosissi-
mis: adiace glebas: insuper adiace te-
stas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat.
Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam
nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu
vero Diogenes, si vnquam alias, claua nunc
vtere; nec remitte quidquam. Iam dignas ma-
ledico.

ἔξιαν, βλάσφημος ὢν, τί τῷτο; κεκμήκατε,
ὦ Ἐπίκρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν ἐκ ἐχρῆν.

Ἔςέ σοφοί, μνήσασθε δὲ θάριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ἐπισπᾶσθαι ἔτι θᾶσσον. κα-
λῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μιᾶρέ. εἴση γὰρ αὐτίκα, ὅς τινας ὄντας ἡμῶς
ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καθ' ἑκάστων ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολο-
πίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τὰς ὀφθαλμὰς ἐκκεκίφθω, τὴν
γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολύ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

*Iedico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam*

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pties unicuique nostrum pereat. ΠΛΑΤ. Εγώ
κενσεό ἡγέλλης καὶ καὶ παλὸν φέρι, ὀφθαλμοὺς
ἐκκεκίφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολύ
πρότερον ἀποτετμήσθω.
tibi

σθω. σοὶ δὲ τί' Ἐμπεδοκλῆς, δοκεῖ; ΕΜΠ.
Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι
μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα,
λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν
καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱερούς Φεί-
σασθε μὲ. ΣΩΚ. Ἄραρεν· ἔκ' ἂν ἀφεθείης ἔτι.
ὄρα' δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον αὖ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔσι λέασι καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιεῖν;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσσεσθε γάρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
ἐπαρόψεσθε ῥαψωδῆσαντά με.

Ζω-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
teres deiici Aetnae, vt discat non maledicere
melioribus. P L A T. Quin optimum fuerit,
eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
tem illius habens quisque discedat.

3. L V C. Minime vero: sed per Iouem sup-
plicum praesidem mihi parcite. S O C R. DECRE-
tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

L V C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
supplicabo: reuerebimini forte versus, neque
adspernabimini consuentem carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σο-
Φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' ἔδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκχε δὲ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγέρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴνεο χεῖρας ἐς αἰῶς.

ΛΟΤΚ. Οἷμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὲ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν
ἐκείνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην· ἔ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἔχει κακτεῖναι Εὐριπίδα ἐστίν,
Οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Acre, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homericæ re-
sponso: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbæ, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea præda fuisti.*

LVC. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν ἔν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
Ἀχαλίνων σομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδοκται πάντως
ἐποκτινῶμαι, καὶ ἑδεμία μηχανὴ τῷ διαφυ-
γεῖν με, φέρετε, τῷ γὰρ εἶπατέ μοι, οἳ τι-
νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν
ἀνήκεσα ὀργίσεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλ-
φατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργάσσα ἡμᾶς
τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὧ καίκε, καὶ τὰς
παλὰς ἐκείνας πε λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε
αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patravertit.

L V C. Sic verba propter ergo nos occiditis?

P L A T. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

*Effrenis oris et stuporis impij solet esse finis in-
fortunium.*

4 L V C. Igitur cum stat sententia, omnino
interficere me, nec vlla arte licet mihi esuge-
re, agite, hoc mihi dicite, qui fitis, aut quam
inimedicabilem a me iniuriam passi sine vlllo re-
medio mihi irascamini, et supplicii causla me
comprehenderitis. P L A T. Quibus nos iniuriis
adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et prae-
claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
ipfi

αὐτὴν, κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκρῦπτων σοφῆς ἀνδρας·
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρως. ἐφ' οἷς ἀγανακτῆ-
σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι
πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἑτοσί,
καὶ Ἐπίκωρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἕτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ἐπὶ σέ διέσυνες
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΓΚ. Ἀνέπνευστα· εἰ γὰρ ἀποκτενεῖται
με, εἰ μάθετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥς τε ἀπορρίψατε τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάτ-
τετε. χρῆσθε θε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέ-
ναι.

ipſi maledixiſti, et contumelia nos adfecisti,
tamquam in foro vendens praeconio viros ſa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indignati, contra te ab inferis huc veni-
mus, commeatu breui a Plutone impetrato,
Chryſippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LVG. Respiravi. Nec enim interficietis
me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me
praeberim. Itaque abiciite lapides. quin ſer-
uate potius: vtemini enim iis contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim periſſe te oportet.
Quin

ναί. καὶ ἤδη γε Λαίινον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας. ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ Φορτινὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴξε, ἀποκτενᾶντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσχῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὀρᾷτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιεῖτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργήλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακῆγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
καταλο-

Quin faxea adest toga tantorum tibi poena malorum. L V C. Enimuero scitote, viri optimi; me si interficiatis, quem vnum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum et beneuolum, et earumdem sententiarum, et nili dictu graue est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati-que, iracundi, et parum officii memores videamini aduersus virum bene de vobis meritum. P L A T. Impudentiam hominis videre! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius caussa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πᾶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβριμα; δὲ αἰὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἔς καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἅ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστω τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅττι, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλῶσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λεσιμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήσασθε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἰ
τις

bis imputabis contumeliam tantam; et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam; re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρω. ἔσθ' ὅσις ἐν ταῦτα εὖ πεποιθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὴν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταῖς Μύσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὥδην, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρς ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τέτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τὰς ῥητορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἔσι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέρων σε ἐπιδείκνυσιν τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσ-
 εσιν,

si quidem legere illos sciat aliquis et necitare et concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, et eo importuniorum ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui
 acceptis

εἰν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τεξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τῆτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήφαμεν, ἀνδρῶν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, ἐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥς τε διάγῃς τῆτο μάλισα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκχετε, καὶ ἐδὲν τῶν δικαίων προσίσθε. καίτοι ἐκ ἂν ὤνηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρβω εἶναι τοῦ
τοικ-

acceptis a nobis, quod faterē, telis, contra nos iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male vti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LVC. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri vnquam posse, vt ad Platonem, ad Chrysippum; aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perueniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τοιαύτα. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκριτέον γε ὧ θαυμά-
 σιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτέ με. ὑμέτε-
 ρον γὰρ καὶ τῷτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ
 ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφο-
 ρα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους
 ἐν τῷ μέρει· ὥςτε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορή-
 σατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χει-
 ροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογή-
 σομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ τα εἰ μὲν τι ἀδι-
 κῶν φαίνωμαι, καὶ τῷτο περὶ ἐμῶ γινῶ τὸ δι-
 καστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἄξιαν. ὑμεῖς δὲ
 βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας
 ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρί-
 σκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ,
 εἰς

mi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri
 admirabiles, nec ante iudicium me occideritis.
 Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec
 prout quis robustior est, rem gerere, sed iure
 lites dirimi, redditis inuicem auditisque ratio-
 nibus. Itaque iudice capto accusate me vos
 aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuer-
 sis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego ve-
 ro criminibus respondebo. Si deinde pareat,
 me fuisse iniuriam, idque de me statuerit iu-
 dicium, sustinebo nimirum iustam poenam,
 vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, co-
 gnitione facta, purus vobis et reprehensione
 indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,
 vos

εἰς τὰς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας
καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τὸ ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον,
ὡς παρικρεστάμενος τὰς δικαστὰς, ἀπέλθοις.
Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι,
καὶ πανῆργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικα-
σὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκή-
σας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σὲ
ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρσύνετε τὰ ταῦτα ἐν-
τι· ἐδένα τοιῶτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμ-
φίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀπο-
δώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν φι-
λοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιᾶμαι δικάσειαν
ἐγώ γε.

vero in eos iram verteritis, qui deceperunt vos,
et contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in
tampum*, vt tu impulsis in fraudem iudicibus
abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causi-
dicum et versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non
muneribus corruptum, vt multa iniuste faci-
tis, inducas, vt secundum te ferat senten-
tiam. LV C. Hac quidem cura vos libero:
suspectum id genus iudicem, aut ambiguum,
quique calculum mihi suum vendat, esse ve-
lim neminem. Videte enim, ipsam vobis-
cum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἔδεν· ἔδὲ τᾶτα δέδια. τοσῶτον ὑπερφέρω τοῖς δίκαιοις, καὶ ἐν περιστάσις ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἀλογαπροκαλείσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκῶσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχ᾽ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλεσι,

κατα-

PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus. LVC. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem prouocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius in manu ponentium. Praebehimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si in-

καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον
ὑπὲρ ἐαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῃ καὶ
Μελίτῃ περὶ, τῶν ἐμῶν κατηγαρησάντων, ἢ
τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ἕτος τεθνήξεται, μηδὲ
τοπαράπαν ὕδατος I) μεταλαβῶν; ΠΛΑΤ.
Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥς ἀπίωμεν
ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ
ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
τα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους φυ-
λάττετε ὡς ἔφην. δέησει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕε-
ρον

si indicta caussa virum lapidemus, idque homi-
nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua
quidem attributa (et clepsydra) moriatur? PLAT.
Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. illa iudicer, et nos sententia il-
lius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora
ista et magis legitima. Verum lapides serua-
te, vti dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

- I. [Ὑδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei lo-
cum dare dicendi et causam suam agendi,
ad aquae enim mensuram certam oratores
dicebant et clepsydram. *Adol. Vorst.*

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πῦρ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν
 εὖροι τις ἄν; ἔ γάρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων
 ἄντισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγων-
 νας βαθεῖς καθευμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν
 Φάσκουσιν, οἷόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμᾶ ἀγνοῶντες, ἢ ἔδ' ὅλως
 ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο ἐκ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἂντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. ἔδῃπω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἦγον ἂν ἐπὶ τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitat, uouit, quam-
 quam longo tempore oberrauit domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine vterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γένεσθαι· τεκμαίρομενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν
 συμπαράβυσθεις, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα
 ἑώρων γυναῖον τι ἔχαι ἀπλοῖκον, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδῃ τὸ
 ἄφետον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον· ἔωσα,
 ἔδῃ τῇ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλασσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθραππεύτῳ δοκῶντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τὰ καὶ ψιμύθιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudine intrantium et
 exeuntium, qui seueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidī mulier-
 culam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, vsa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerusiae et fuci;

Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιριμά. καὶ ἐπαινέμενη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τὰς πλεσιωτέρας αὖν παρακλιθεῖσάμενη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν ἐδὲ προσέβλεπε. πολ- λάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκέ- σιον, ἁώρων περιδέτρια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πέδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς νακοδαίμονας ἐκείνας ἐλκομένης πρὸς αὐτῆς, ἐκ τῆς ῥινόος, ἀλ- λά τῆς πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώ- λῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῆτα μὲν ὀρθῶς ἔλαξας· ἐγὰρ πρό- δηλας ἐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' ἐδὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum ditioribus prope adsideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam moni- lia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso qui- dem, sed barba duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caete- rum

ἔδεν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῇ ὑπομενᾶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πρὸς ἀφίξεσθαι, ἐπανιᾶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεις καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῆτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῶν σχήματες, τὴν προσηνὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγῃ σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθνεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cagitabunda placide incedit. LVC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
 κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ εὐίκατε. καὶ τίνα τῶν
 τον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πε λωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νῆ
 Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱερόσυλων ἀσε-
 βέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπῃ σοι
 τί παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς κατα-
 λελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανάκτησατε λοιδο-
 ρησαμένε τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκχοῦσα ἐν Διονυσίοις, ὁμῶς
 Φάλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ ἔτε ἐδικασάμην,
 οὔτε ἡττίαςάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παί-
 ζειν

ipfa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
 in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
 captum hic ducitis? furtive vestium est, an ho-
 micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus,
 qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
 apud te didiceramus, posteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati estis maledicente
 nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionysiiis, tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim nunquam, ne-
 que accedens cum illa exposculauerim; sed pa-
 tiar

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; αἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τῶναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσὶλβει, καὶ φανερώτερον γίγεται. ὑμεῖς δὲ, ἐκ αἶσα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί ὁ ἐν αὐτὸν ἀγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διηγέλλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καὶ ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. [Ἀγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philoſophia, δηλός inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. *Gesner.*

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης εἰδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῆτο ποιήσας τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῆς σύ; ΛΟΤΚ. Τῆτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τάληθές ἐξευρεῖν δύναται. μόλις γὰρ εὐρύομην πολλὰ ἰκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὃ κατάρατε, δέσποινα αὐτὴν καλεῖς, πρῶτον δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσέτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἕκασον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἔ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe inuenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetraui, tibi ut cognitio causae seruetur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus vnumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri

τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττον-
τας, ἡγόρευε κακῶς. ΛΟΤΚ. Εἶση αὐτίκα,
ἣν ἐθάλης ἀπολογεμένε ἀκείν. μόνον ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρό-
πολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταΦα-
νείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἔγω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΤΚ. Τίνες δέ εἰσιν ὦ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμια καὶ αὐταὶ δεκταί.
ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ
προηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὴς τὸ χροῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΤΚ.

Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. L V C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L V C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore Veritas est. L V C.

Non

Οὐχ ὁρῶ ἢν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλ-
κώπισον ἐκείνην ἔχ ὄρεξ, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑπο-
Φεύγασαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνεσαν; ΛΟΤΚ.
Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἐχὶ καὶ ταύτας ἀ-
γεις, ὥς πληρὲς γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέ-
δριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀνα-
βιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλωμαι. ΦΙΛ.
Νῆ Δία, ἀπολεθῆσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γὰρ
μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμε-
τέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ ἄδεν δέο-
μαι ἀκρίβειν, ἔ πάλα οἶδα ὅποῖα ἐσιν. ΦΙΛ.
Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν,
ὥς καὶ καταμηνύοις ἕνασα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν
ἐπά-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides
fuci illam expertem, nudam, subducentem se
semper et elabentem? L V C. Nunc tandem
vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut
plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veri-
tatem vero etiam advocatam mihi adducere in
ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos,
nec enim molestum erit, vnam iudicare causam,
eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo
audire, quae olim sciam; uti se res habeat. LVC.
Verum nostra interest, Veritas, te adesse in
iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραπευινιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοῖκωτάτῳ μοι ὄντι. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπό-
σας ἀν. ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δει-
λαιὸν τῆτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνήθωμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῷ περιμένον. ΛΟΓΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποιν-
α... ἡκέτω δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ ταῖς τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμήσαι δεή-
σει μοι, ἀλλ' ἀλλὰζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοῖς, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὥς
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν' ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν παραλάβ-
ῃς.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, ut formidolosum hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem servare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnand-
um mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero se-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.
Y Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐκείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καὶ ἡμῶν ὦ φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ἔσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥς παραπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρύνετε· ἔδεν ἔ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαράσης. ἀπίωμεν ἄν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκτικέου. ΦΙΛ. Πατέρις δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος,

Sequitur omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, b Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*). PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
 ἀλλὰ τί τῷτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
 ἀντιείκων μου, ἔχ' ἥπταν ἐμᾶ βαρβάρους τὸ
 γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία ἔκκατὰ Σο-
 λέας, ἡ Κυπρίαις, ἡ Βαβυλωνίαις, ἡ Σταγειρί-
 τας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδέν ἂν γένοιτο ἔλατ-
 τον, ἐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρεβαρος εἴη τις, εἴπερ
 ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσθαι. ΦΙΛ.
 Εὖ λέγεις. ἄλλως γέν' τῷτο ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίσασθαι
 τῷτό γε. ΛΟΤΚ. Μισαλαζών. εἰμι, καὶ μι-
 σεγός, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος, καὶ
 μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μιαιφῶν
 ἀνθρώπων.

tria? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
 Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
 horum etiam aduersariorum meorum noui, non
 minus quam ego sum genere barbaros; mores
 vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
 Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum.
 Quamquam apud te quidem nihil quid-
 quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
 ce sit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
 reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
 lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
 dem scire refert. LUC. Ofor superbiae sum,
 et praestigiarum, et mendaciorum, et tumoris
 inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν ὡς οἶσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τῆς Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ἕσα τῶ Φι-
 λεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύ-
 τας ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταπτόμενοι, καὶ τῶ μίσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμῦριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀργίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sim, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate noui: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆς Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φιλο incipientibus respondeant. Gesner.

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἡκριβω-
κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρῆν. τῷ γὰρ αὐτῷ
καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε· ὥς μὴ διαίρει τῷ
τέχνα· μία γὰρ ἐστὶν, δύο εἶναι δοκῆσαι. ΛΟΤΚ.
Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὧς Φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιῦτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ Φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν·
ἐνταῦθά περ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικά-
ζωμεν· ἡ Ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάρη, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τοσοῦτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.
ΛΟΤΚ. ὦ Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losoφia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo vrbicae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos vrbis, praesidio mihi veni con-

Y 3

tra

4. ὦ Πολιάς] Id est Minerua vrbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀνκμνησθεῖσα ὅποσα ἐπι-
 ορηκόντων ὁσημέραι ἀκχεῖς αὐτῶν· καὶ ἃ πράτ-
 τασι δὲ μόνῃ ἐρεῖς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ᾔσα. νῦν
 καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτὰς. ἐμὲ δὲ ἦν πρὸς κρα-
 τέμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαινα, σὺ
 προσθεῖσα τὴν σεκυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθή-
 μεθα ἑτοιμοὶ ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ,
 προβεβημένοι τινα ἐξ ἀπάντων, ὅσις ἄριστα κατ-
 ηγορεῖ-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
 periuria quotidie audias Quae faciunt, sola
 vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
 est illos vlcisci. Me vero si qua succumbere vi-
 deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto
 me ferua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
 ratae vestras audire rationes. Vos autem
 electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
 turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ.
 Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5. Τὴν σεκυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec
 ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
 quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum
 suffragio liberavit. *Brod.*

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
 habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis
 cunctatum. *Gesner.*

ἡγορήσας ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν,
καὶ διελέγχετε. εἰ γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ ὦ Περρηνιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὰ
μετὰ τῆτο. ΑΝΑ. Τίς ἔν' ὁ ἐπιτηδείστατος
ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ.
Σὲ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμασὴ, καὶ
καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμέ-
νον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ
ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀπο-
δείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσσεσιν.
ὥς τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάν-
των εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάν-
των ἐκείνων, καὶ συμφορῇ εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί
σσι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον,
ἢ Ἴπ-

turus videatur, actionem componite, et reum con-
vincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes
dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesia-
de. REV. Quis igitur nostrum huic indicio aptissi-
mus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis subli-
mitas, et mere Attica vocis suavitatis, et gratia illa,
quae tantum in persuadendo valet: tum pru-
dentia, et exquisitum illud artificium, et illae,
ubi demonstrandum erat, verborum illece-
brae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque
orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea,
quibus opus est, profer. Nunc recordare om-
nium illorum, et in eundem locum confer, si
quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodi-
cum,

ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπί-
 παττε ἔν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
 ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶν σοι δοκῇ κῆκεῖν
 πρὸ παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχῃ
 τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδρο-
 τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
 Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιπ-
 πε. εἰ γὰρ δὴ κάλλος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
 νότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγ-
 κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
 ὁ ΠαρρΗΣΙΑΔΗΣ ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
 αὐτῷ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
 magis formidandus est. Itaque adsperge etiam
 aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
 interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
 iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
 volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
 si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
 rum aliquem deligamus; Diogenem hunc, vel
 Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chry-
 sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
 in scribendo vim quamdam praefens tempus de-
 siderat; sed apparatus convincendi et iudici-
 alem. Orator autem est Parrhesiades. ΔΙΟΓ.

Ego

αὐτῷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ ἐδὲ πάνυ μακρῶν
 οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ,
 ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δὴ ἔβολῶν πρῶην
 ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ
 Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
 μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
 πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ἐρεῖν·
 εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
 λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ἕως
 ἔσιν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δέ, ὑπὲρ Φι-
 λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
 κακῶς ἀκράτης ἐν τοῖς Παρρησιαῶδε λόγοις. καὶ ἴας
 προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
 ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
 oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
 omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
 bus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.
 PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omni-
 bus. Memento autem, vir generose, ne tuum
 modo in accusatione negotium agas, sed com-
 munem causam spectes. Si quid enim inter
 nos non conuenit de nostris disputationibus, tu
 in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
 sit verior ratio definire: sed in vniuersum mo-
 do pro philosophia ipsa indignationem ostende,
 contumeliis obruta, et male audiente in Parrhe-
 siadae sermonibus: relictisque sectis, quibus
 dissidemus, quod commune habemus omnes,

ἅπαντες ἔχομεν, τῷτο ὑπερμάχει. ὄρα, σὲ μόνον προεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιςευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρείτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι διαβελύηται αὐτόν, ἀλλ' ἔτι τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ἱξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τῷτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' ἔν. ἤδη γὰρ ἐγνέχεται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικασήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clauam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam claua res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium instuetur.

LVC.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μετ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐδέδιαις ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἔν. σύ δ' ὦ Διόγενης, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ
 ἔδεν

LUC. Adfideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adfidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* Brod.

8. Περὶ] Περὶ iussit reponere *M. du Soul*, et usitatus et rectius quidem, ac forsitan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum περὶ cum accusatiuo, pro *secundum*, etiam *Aristot. I. Hist. Anim. c. I. ὕστερον δὲ περὶ ἑκάστων γένους ἐπιστήσαντες ἐρῶμεν*. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vi-*

ἔδεν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
 ἀλλὰ Πυθαγόραν τῆτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 τίς ἔκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
 το; ἀ δὲ τοιαύτας ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρ-
 τος ἔτοσι Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἥδη ἐρῶ. ῥή-
 τωρ γὰρ τις ὥς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικα-
 ζήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ἐπό-
 στον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λό-
 γοις, τῆτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ
 παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπα-
 τεῶνας

est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem, et Aristotem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehementiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
 collectis, male loqui de nobis non desinit, cum
 praestigiatores atque impostores appellet, ac
 persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec varitatio περὶ
 et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reiz.

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπεΐθων
καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
πολλῶν ἤδη πεποιήκειν αὐτὲς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνάφες, καὶ λήρες ἀπο-
καλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπχδαιότατα, ὧν ἡμᾶς
ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥς ἐαυ-
τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιῷ-
τόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρει τοῖς ἀποσκώ-
πτουσι, καὶ λοιδορῶμένοις; καὶ μάλιστα ἔταν
τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥς-
περ ἀμέλει καὶ πάλα ἔχαιρον Ἀριστοφάνει,
καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τῆτον ἐπὶ χλευασίᾳ
παράγχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδᾶσιν ἄλ-
λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
quam nihil simus, contemnat. Quin et in o-
dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
et ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus
ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero in-
sultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
sus causa in scenam producentibus, et absurdas
quas-

λοκότας τινὰς περὶ αὐτᾶ κωμωδίας. καίτοι
ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦ-
τα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν.
καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς·
καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως τις ὢν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστας ζυγκαλῶν, ἐκ πολλᾶ φρον-
τίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφη-
μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγά-
λῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυ-
θαγόραν, Ἀριστοτέλην τῆτον, Χρύσιππον ἐκεῖ-
νον, ἐ μὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ὅτε ἐορτῆς ἐφει-
σης, ὅτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γάρ
ἦν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυ-
νόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἐδρασε. καὶ τὸ
πάντων

quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam
illi quidem unum contra virum audebant talia, id-
que Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum
pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
ille forse gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste convocatis optimatibus, diu mal-
tumque commentatus et paratus, conscripto in
maledictis quibusdam libro crasso, magna voce
male differt Platonem, Pythagoram, Aristote-
lem hunc, Chrysippum illum, me, et in uni-
versum omnes, nec solemnitate permittente,
neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Ha-
beret enim sane ea res veniam, si defendens in-
iurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium
vero

πάντων δεινέτατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεσθαι· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα,
τάτῳ ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρεῖται καθ' ἡμῶν·
ἐτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὃς
μόνος ἔπαρξεν, ἔδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο-
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ
σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων;
χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαυθέντα, ὥς μὴδὲ ἄλ-
λος τις ἐτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ
τόγα

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro,
certaminis adiutore actoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaferit, nostro sodali,
ut comœdias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire aequum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res grauissimas tot sub testibus
traducens: utile igitur etiam hisce tale supplici-
um, si puniri istum videant, ne quis alius in
posterum Philosophiam contemnat: quandoqui-
dem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέ-
 χεσθαι, ἔ' μετριοτήτος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ
 εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τε-
 λευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράπο-
 दा παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
 κήρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὥς. Φάσι,
 τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δέ, μὲν Ἀττι-
 κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δύο ὀβολῶν·
 οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε
 ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιῶ-
 μεν τιμωρήσεν ἡμῖν, τὰ αἰσχισα ὑβρισ-
 μένοις.

ΑΝΑ. Εὐγε ὦ Διόγετες, ὑπὲρ ἀπάντων κα-
 λῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας. ΦΙΛ.

Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
 ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia
 videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
 bilia? cum mancipiorum instar in forum nos
 productos, praecone constituto, alios, ut nar-
 rant, magno, quosdam vero mina Attica; me
 quidem pessimus duobus obolis, cum risu prae-
 sentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi
 indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
 ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis con-
 tumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, Praeclare quae
 opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
 Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογα-
μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἔν.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
ηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, ἐκ οἷδ' ὃ, τι παθὼν παρέλιπεν.
ἐγὼ δὲ τοσάττε δέω ἕξαρκος γενέσθαι, ὡς ἐκ
εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς
ἀφίχθαι, ὥς καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς,
νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
ἕς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἡγόρευον,
ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μό-
νον

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito:
tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et dif-
ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
misit. Ego vero, tantum abest vt ea negem
me dixisse, aut meditatus eorum defensionem
huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
se reticuit, aut ego dicere nondum occupavi,
nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus
male, superbos et impostores appellando, dixe-
rim.

9. Ἐγχει] Aquam infunde. Brod.

νον τὸ το παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ πρᾶχὺ φαίνεται ἔχων ὁ λόγος, ἔ τὸν διελέγχοντά ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνης ἀν σῆμα δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῶντας. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ δὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύεσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκάσιον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠδισμὸς, καὶ μωρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὡς φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἤξιον ὅπσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίης, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Καὶ πει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perpexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καίπειδὴ μόνον παρέκλυφα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ἔντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα παραινῶντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὐς προτεδείκατε, πρὸς τέτλες ῥυθμιζοι, καὶ ἀπειθύνει τὸν ἑαυτῷ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν κατ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐλίγοι ποιῶσιν.

Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῶν πράγματος, τὰ μὲν πρὸ χειρὸς ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ἅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾷδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hocce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis et publicis, quaeque imitari unicuique facile est,

μάλα ὁμοίως ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τῷ βίῳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενος τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάντην· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη πρὸς τὴν Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῷ μετρίῳ αὐταῖς προσεικίστα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστα ἂν ἐπιτρίψαι

est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa
persona

τῷ ῥοπάλλῳ παίῳν τὸν τοιᾶτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἄτῳς ἀτίμῳς κατατεθλησμένος πρὸς αὐτῷ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, ἐκ ἡνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθῃκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτόν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίῳν τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὧ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ
ἄνθρω-

persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non ho-

ἀνδραγαθίαι, εἴ τις τέτις ἕως πενήτην, ἢ
 ἄσχημα ἢ ἀσέβης τι ἐπιτρέψοντα, ἐκ ἑσθ
 ἑσθὺς οὗ Φύσεσθαι κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸν
 Χρυσίππου εὐδίας, ἢ Πλάτωνος, ἢ Πυθαγόρου,
 ἢ ὅτε κατὰ τὸν ἐπὶ τῶν δὲ διαμαρτυρῶν ἑαίνος
 ἐπικρίνεται, καὶ ἡ τὰς ἀσέβειας ἐπικρίνεται. καὶ ἀπὸ
 τοῦ κακῆς βίουτος, ποτὲ καὶ περὶ ὑμῶν εἰκα-
 ζον, τῶν περὶ τοῦ τοῦ τετυγμένων (οὗ γὰρ πα-
 ρὰ ζῶντας ὑμεῖς ἢ ἀσέβεις κατὰ τὸν ἥλικόν, ἀλλ'
 ὑμεῖς μετ' ἐκ τοῦ κακοῦ) ἑαίνοντες δὲ ἑαίνοντες σαφῶς
 ἀπαντες δεσπῶν καὶ ἀσέβεις ἐπιτρέψοντα, ὥστε
 ἐχθρὸν ἡμῶν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν
 ἐκείνου διαβολὴν συγκατεπέσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum prave aut indecore,
 aut libidinose quidquam facere videret, ipsam
 statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum,
 aut Platonem, aut Pythagoram. aut cuiuscumque
 se cognominem peccator ille ferret, disputa-
 tionesque haberet. Itaque ab male illo viuen-
 te, male de vobis coniectabant, olim mortuis:
 neque enim ad vos viuentes exigebatur: sed
 vos discesseratis e medio; illum vero aperte vi-
 debant omnes indigne et inhoneste se geren-
 tem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo
 damnati, et in simile cum illo crimen pertracti
 estis.

33. Haec

Ταῦτα ἐκ ἡνεγκα. ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτάς, καὶ δίσκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τέτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκ-
 θῶν ἔν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγα-
 γεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχά-
 μενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελσέξω, ἐμὲ τὸν
 ἄτεβέντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἔ δίκαιον. ἐπεὶ
 καὶ οἱ ἀποκρίεται μασίγῃν εἰώθασιν, ἢν τις
 ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία
 ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἑδένπε ἐργίζονται αὐταῖς
 ἐκαῖνοι, ὅτι τὸν περιεκείμενον αὐτῶν τὰ προσω-
 πεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν
 παίζειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreui. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebaris habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obferuans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praefidos flagris obiurgare soleant, si quis histrio Mineruae aut Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit; non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis caedendum

παίειν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοίντο
 αὐτῶν, οἷμα, μασιγχεμένων. οἰκίτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ
 πταῖσμα. τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρόπαιον ὥς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε πάντων ἀτοπώτατόν
 ἔστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάντῃ ἀκριβοῦσιν
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τῷ μόνον
 ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὥς
 τὰναντία ἐπιτηδεύοιεν, ἔτω βίῃσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημάτων κατὰ Φρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν,
 καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τού-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere, paruus fuerit error. Io-
 nem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectatoribus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lorum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπερορῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὧ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσίους τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχρήασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλανεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαρὲν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλεσίων θύρας ἀλλήλους παρωθέμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τῆτοις ἐπαινῶντες Φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχον-

dos hosce despicere, et tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapientia, et vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundiores sunt, et leporibus timidiores, magis adulatorēs quam simii, libidinofiores afinis, felibusque rapaciores, et in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conficiantur, et circa diuitum ianuas alii alios detrudunt, et celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis sine more modoque laudant, et ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-

ἔχοντος ἐμφορέμενοι, καὶ μειψίμοιροι φανόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπωδὰ φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἄκρατον ἐκφέροντες, οἱ ἰδιῶται δὲ, ἀπόσοι ξυμπίνεσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἰσχίζον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλέσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕψεραι αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὄρθην τιάρην ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίῃ, τῶν ὑπαδεσέεων θεόμενος. ὅταν μὲν ἂν αὐτὰς τι δεῖ λαμβάνειν, πολὺς

rentos produnt, et in vino insuavia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conviviae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiam rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa

πολὺς ὁ περὶ τῆ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ ἀργύριον, ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρειν; ὅταν δέ τις ἐπικαρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιῆ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορίᾳ, καὶ ἀμαθίᾳ καὶ παλινωδίᾳ τῶν λόγων πρὸς το ἐναιτίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἔκ οὗτο ὅπη ποτὲ εἶχεται, - πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πτερύεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατρίβαῖς σκιαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τῆς, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προσκείμενον ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, et a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, incitiae et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, et virtus, et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem auolarunt, volucra vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim vsque vnusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λελυταί μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅσῃν ἐς μέσους αὐτὰς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνυσιν ἀλλήλας, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃν ὑλακτῆσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκας ποτὲ πυρρῆχιζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχις καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλκουργίας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλῶν εὐδοκίμειν τὴν θέαν, ἄχρι δὲ τις θεατῆς ἀζειός, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum vnum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exsiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibus purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti

πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχή-
σεως, τᾷδ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
πυρρίχισιν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα,
καὶ τὴν ἐσθῆτα κτερεῖν γυνοῦν, καὶ ἐμάχοντο
περὶ τῆς ὀπίρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγ-
μα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τᾷ θεάτρῳ.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς
τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔ ποτε παύσο-
μαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δέ,
ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμε-
τέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανεῖν
ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν.
ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιᾷ-
το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis si-
milii, quod erant scilicet, facti, laruas contriue-
re, laceratisque vestibus de fructibus inuicem
depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio
dissoluta risui fuit spectatoribus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus
ego maledixi, nec vnquam desinam convincere
illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare:
de vobis vero vestrumque similibus, (sunt
enim, sunt quidam vere sectantes Philosophi-
am, legumque vestrarum obseruantes:) absit a
me infamia illa, vt contumeliosum quidquam,
aut finistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζόνας ἐπείνας, καὶ θεοῖς
 ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀρι-
 στότελες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
 οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγεῖες ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 τῇ Δία Ἡρακλῆς 10), Φασι, καὶ πύθης. ἢ
 διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκου-
 σι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τὸτο χρὴ ὑμῖν
 εἰκάζειν αὐτάς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πύθαιοι γὰρ
 ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ
 θάπτον ἂν γούψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ ἔτοι φι-
 λосоφες.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puto; fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius Iulciniam vultur imiteretur, quam isti Philosophos.

10. Ἡρακλῆς.] Hercules et simia, prouerbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Reiz.

λοσόφους· εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῶ ἐπόσα εἶχον·
σύ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτὰς, εἰ
ἀληθῆ ἔσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρώ-
τέρω ἔτι· τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
λοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτῶ, κατὰ τῆς
γῆς δύναι ἡυχόμεν· ἔτιως ἀληθῆ πάντα εἶπεν.
ἐγνώριζον γὰρ ἀκούεσσα ἕκασαν τῶν ποιόντων
αὐτὰ, κακῶς ἤμενοι μετὰ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν, ἐς τάνδε· τοῦτο δέ, ὁ δεῖνα ποιεῖ.
καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθά-
περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, re-
cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philo-
sophia illo dicente terram mihi hircere optabam
prae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
scebam enim inter audiendum unumquemque
qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
quiebam, facit. Et omnino ostendit homines
dilucide, ut in pictura quadam similes per
omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
quoque

ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.
 ΦΙΛ. Κἄγω πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετῇ. ὑμεῖς
 δὲ, τί φασί; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τᾷ ἐγκλήματι, καὶ Φίλον ἡμῶν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλίων
 ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδὸν τινα τῆτον ἐφ'
 ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφο-
 ράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐντραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρέμενα, καὶ Φίλον ποιῆσαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.
 ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδῃ· ἀφίμεν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις II) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπὸν,

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid
 aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Iliensium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracto crimina, eumque, ut
 virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrhesiade,
 solvimus te accusatione; vincis suffragiis omni-
 bus,

II. Ἀπάσαις] Ψήφοις. Brod. Vid. supra
 hoc Dial. c. 21. Reiz.

λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος εἶν. ΠΑΡΡ. προσκύνη-
σα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
αὐτὰ ποιήσιν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
γα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ
μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕΤ. Οὐκ ἔν δευτέ-
ρῃ κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
μεν καὶ σείνες, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνδ' ὧν εἰς
ἡμᾶς ὑβρίζεσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης
ἐνάσας. ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλαξας·
ὥς σὺ, παῖ Συλλογισμῆ, κατακύψας ἐς τὸ
ἄστυ, προσκήρυττε τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΑ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
dida quaeso Victoria, me comitare tuum, viri-
di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
perfoluant. Accusabit unumquemque Parrhesi-
ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
morem veterum, qui primum craterem a-
licui deorum libabant, a secundo autem au-
spicabantur. *de Soul.*

A a

- ΣΤΑ. Ἄγε, σίγα· τὰς φιλοσόφους ἤκειν 13)
 εἰς ἀκρόπολιν ἀπολεγόμενες ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς,
 καὶ φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). ΠΑΡΡ. Ὁ-
 ρῆς; ὀλίγοι συνέχονται, γινώσκοντες τὸ κή-
 ρυμα. ἄλλως γὰρ δεῖσθαι τὴν Δίκην. οἱ πολ-
 λοι δὲ αὐτῶν, εὐδὲ σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς
 πλυσίνας ἔχοντες. εἰ δὲ βέλαι πάντας ἤκειν,
 κατὰ τὰδε ὧ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μη-
 δαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὧ Παρρησιάδῃ, προσκάλει,
 καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τὰδε χαλεπὸν. ἄγε· σίγα,
 ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν
 αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, tace. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicendi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conueniunt agnito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa diuites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertine-
 re se

13. ἤκειν] Sic solet in formula praeconio-
 rum omitti χρῆν aut simile quid. du. Soul.

14. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης. du. Soul.

αὐτοῖς οἶοντα τῷ ὀνόματι, ἤκειν ἐς ἀκρόπο-
λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἐκάσῳ δοθή-
σονται, καὶ σησαμαῖς πλακῆς· ὅς δ' ἂν πώ-
γωνα βαθύν 15) ἐπιδειξήται, καὶ παλάθην
ἰσχύων ἔτος γε προσεπιλήψεται. κομίζουσιν δ'
ἕκασον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἣ
ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
τά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν.

re se iudicant, veniunt in artem ad congia-
rium. binae unicuique minae dabuntur, et de
sesamo placenta. Quicumque vero prolixam
barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum mas-
sam accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
Aa 2 absque

15. Πώγωνα βαθύν] Sic noster iterum in
Ioue Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
gna, *Ael. V. H.* 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.
Generaliter de omni fere magno, vt πλε-
τος βαθύς. *Ael. V. H.* III. 18. Immo et
de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII.
1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχή-
ματα, ἐπιμήσεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ἐς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἶη.

Βαβλὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠφισομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μόνον. πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρειον πάγον
ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμε-
νοι κλίμακας, αἰέρεσσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἐς μὲν δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ καὶ κτεῖνεν εὖ μάλα πολλοί, καὶ ντεῦθεν

Mu-

absque illis esse sapientem. Proposita in medio
sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superauerit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus inuicem
se trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aescula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscu-
rorum aedem scalis admotis cum bombo in al-
tum enituntur, atque examinis instar apum
glomerantur in vuam, ut Homeri verbo utar.
Verum inde etiam bene sane multi et hinc
sexcenti,

Quot

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ. τ. λ. Gesner.

Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθρα γίνεται ἤρι.

Μεσῇ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχῶς πῆρα, πώγων, νολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φίλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ἐπεί σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθάσιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τῆτο γὰρ τὸ δεινότερον ἐστίν, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαι τό σὲ μάλισα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόνι-
τες ἔτοι καλλὰκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi inuicem adfidentium, et ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, auaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbam immisti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illi nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliore.

ΦΙΛ. Ἐσὶν τὰτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβαῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· αἰεὶνὰς ἡμεῖς· οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐν γὰρ τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῆ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλεονέκτας δότε, καὶ τὰς παλάδας· περὶ δὲ τῶν μισθῶν περιμενεῖμεν, καὶ ὕψατος δὲ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πᾶτα δύο τάλαντα; δεῖξάμεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωικῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Portica. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis expectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μὴτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μὴτε τοῖς ξύλοις παῖετε· εἰς ἄλλα γὰρ ἴσθι κεκλημένοι· καὶ κύνεργος ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτῇ, καὶ ἡ ἀληθεία, δικασόμεν τίνες σὶ ὀρθῶς φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτε οἱ μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῶν δοκῶντα βιάντες, εὐδαιμονήσων, ἄριστοι κεκριμένοι· τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῶν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρέψομεν, οἷς μὴ ἀντιποιώμεθα τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ πᾶν γε κρημνὸν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; καὶ ὁ δὲ ἦ ἀκρόπολις; πληρὴ ὀλίγων τάτων, ὅσοι μεμενήκασι, καὶ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. Definite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsat: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inuenientur ex nostris placitis vinere, beari erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπερέτοι ἀνέλθοιτέ τὴν πύλιν, ἣν ὁ Κυ-
νικός ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἰδοὺ τί
καὶ ἔχει, ἥπερ θέριμα, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
τοῦν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον ταμί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυπε-
καν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβηκ. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἤξεις λαιδορεῖσθαι
ἅπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν ἔσσι. χρὴ δὲ ὑμῶς σκοπεῖν
ἂν τινὰ τρόπον ἀγνοήμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσκονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινας οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινας αὖ πάλιν οἱ τῷ ἐτέρῳ
βίη·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et vnguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sint, et qui alterius sint vitae,
Tū

βίη· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξέτρισκε, ὑπὲρ σῶ-
 γκε τῆτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ
 ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνουσιν οἱ
 Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεστὰς μαινεγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ,
 ποιησάμεθα τὸ τοῦτον, ἐπεὶ χρῆστος ὤπται
 καὶ εὐνὴς ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα
 θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτὲ τὸν Ἐλεγε-
 χον, ἅπασι τοῖς Φάσκεισι Φιλοσοφεῖν ἐντυ-
 χάνειν· εἰδ' ὅν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀλη-
 θῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλᾶ σεφά-
 νη, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι-
 νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ
 Φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβάνιον περιπα-
 σας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e-
 tua hoc re fuerit, ne inualescat contra te men-
 dacium, neque ignorantia quadam lateant pra-
 vi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si viderur, Parrhesiadae hoc
 permittamus, quandoquidem bonus vir depre-
 hensus est, et nobis beneuolus; et tuus, Phi-
 losophia, admirator maximus, vt adsumto Elen-
 cho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philo-
 sophos. Deinde si quem inuenerit germanum
 vere philosophiae, coronet enim oleagina coro-
 na, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in
 aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem
 virum, Philosophiae histriionem, detracto pallio,

σας, ἀποκείρατόν τὸν πώγωνά ἐν χερσὶ πάνυ τρα-
 γοκρητῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ ρετώπε στίγματα
 ἐπιβαλλέτω· ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον.
 ὁ δὲ τύπος τῆς καυτῆρας, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πάθηκας.
 ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δὲ Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
 ρησιάδη, τοιοῦτος ἔστω, υἱὸς δὲ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν
 ἥλιον εἰναλίσγεται· ἔμα Δίᾳ, ὥς ἐκ κελκίνος ἀν-
 τιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκείνο δοκιμάζε-
 σθαι· ἀλλὰ προδείξ χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
 νήν, ὃν μὲν οὖν αὐτῶν εἶδης ὑπερροῶντα, καὶ μηθα-
 μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν οὐρανὸν, ἔτος ἔστω, ὁ δὲ θαλάσ-
 σε φέμενος· ὃν δὲ ἀνὴρ αἰεὶς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
 χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τῷ χρυσίῳ, ὁπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
 τήριον τῆτον, ἀποκείραται πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

barbati illi in ipsa cute eo genere cultri, quo
 capri rudentur, refecer, et stigmata frondi
 illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
 pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
 PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
 Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
 lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
 men contueantur, et ad illud examinentur.
 Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
 quem illorum videris despicere ista, et nequa-
 quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
 oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
 cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
 cauterium memento; detonsa prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσαι ταῦτα, ὦ φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀλωπεκίας 17), ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγας δὲ καὶ ἐξεφανωμένους· εἰ βέλυσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξων τινὰς ὑμῖν, νῆ Δι', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τὰς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἰέρεια μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρησάμενη τὴν ὀρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἀγκιστρὸν, ὅπερ αἰλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐν Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδὲ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκ ἂν ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχυράς μεί τινας δὲς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τῷ χρυσίῳ. ΙΕΡ.

Λάμψ

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, et videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi; cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, et pauxillum auræ.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφορέας, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Δάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;
 ΛΕΡ. Δελεύσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχύδι, καὶ χρυσίῳ,
 καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ταυρίας, καθήκεν
 εἰς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησίαδῃ;
 ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας
 ἐκ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ
 Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ
 Πόσειδον ἀγρεύῃ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλη, παλ-
 λὰς ἡμῖν ἀνέπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρυσοφρευν. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλῶδες ἐστὶ
 προσέρχεται δὴ τῆς ἀγκίστροφ κακῶν. ὁσφραῖ-
 νεται τῆς χρυσίας, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἐψαυσεν, εἰ-
 ληπται, ἀνασπώσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ε-
 λεγχε,

ΑΝΤ. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ΑΝΤ. Escam hamo impositam ficum et
 aurum, sedens ipse in lorica muri demisit ver-
 sas urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas o
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philoso-
 phia, et capturam expecta. Tu vero, pisca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum bians, iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

αγγχε, νῦν ξυνεπιλαβῶ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐσί·
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ᾧ βέλτισε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί πᾶτο ᾧ
 γενναϊότατε; εἴληψα λιχνεύων περὶ τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλ-
 λὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 νισρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὸ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξε-
 μασάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δολοάσωμεν.
 ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, ubi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΓ. Per Io-
 vem enomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.
 ΠΑΡΡΗ.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platónico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν ἀρpellat.
 Hunc vocauerat modo γαλέον. Iam γαλέος
 s. mustelus piscis, κύων, carcharias, cogna-
 tarum specierum nomina aequè Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενης; οἶσθα τᾶτον ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;
 ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρή Φάναί; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶτην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολυλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστίν, καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενης· κἄφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλαφρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis fit, et ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Multum narras. neque enim edulis est, et horridus adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metüere, Diogenes, leues enim sunt et minoris

19. Ἀφυῶν] Glossa Paris. *Apbyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scatuerientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua et pluvia procreentur. Reiz.*

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφύεσται γε·
ἀνάσπα δὲ ὅμως.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ· τίς ἄλλος ἔτος ἐ πλατὺς, ὥς
περ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις
μεχηνῶς ἐς τὸ ἀγνίσρον, κατέπιεν, ἔχεται,
ἀνασπᾶσθω. Ἑλ. τίς ἐστίν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλα-
τωνικός εὐνα λῆγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κα-
τάρατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χερσίον; ΠΑΡΡ. Τί
Φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ.
Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθεῖσθω. ΠΑΡΡ. Καί
μην ὀρῶ τινα πάγκλην προσίοντα, (ὡς ἂν ἐν
βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροῖαν,) ταινίας τινὰς
ἐπὶ

ris quam apuæ ponderis. D I O G. Ita sane:
maxime sunt cognari apuls, infelicissimi inge-
nii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH. Vide quis alius ille latus
(Platys) et quasi dimidiatus piscis accedit? Pas-
ser est hians ad hamum, deglutiit: tenetur:
extrahatur. quis est? D I O G. Platonicum se
dicit. PLAT. Et tu, facerrime, ad aurum
venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo
faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam,

50. D I O G. In alium iam demittatur hamus.
PARRH. Et sane video quendam undique
pulchrum accedere, ut in profundo videri pot-
est, vario colore, taenias quasdam per tergum
aureas

ἐπὶ τῷ νῶτῳ ἐπιχρίσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλέγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἔτιος ἔστιν· ἤλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, ἐληπτῶν, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέξη με περὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἔστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδὲ πολλὰς περὶ τὰς ἰχθύας ὁρᾷ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἤπου σαγήνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει· ἄλλ' ἔπαρεσιν. ἰκανὸν εἰκὼν ἓνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δηλαδὴ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel vnum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτερος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθετες, εἰ δοκῇ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὕμειας, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδῶσι καταπιῶν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἀγῶν. βαβαί, μάχονται περὶ τῷ θαλάτῃ. καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχύα· οἱ δέ, προαφύπτης, ἔχονται τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει. περιπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῷ; ΕΛΕΓ. Χρύσιππον ταυτονί. ΠΑΡΡ. Μαυθαίω, διότι χρυσίον εἶμαι. προσῆν τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet. PARRH. Demissi: tu vero Neptune piscatum perface. Vah! pugnant de esca: et alii quidem, simul multum ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus robustissimus. Age videam cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magistrum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH. Iam percipio: ideo quod aurum (Chrysus) in-

τῷ ὀνόματι· σύ δ' ἐν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἶπε, οἶσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τί ἡμῶν ὑπολαμβάνων, τοιότῃς ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκάνθωδης ἐστὶ καὶ δένος μὴ διαπαρῆ. τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παρρησιάδῃ τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τί σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, εἰχνηταὶ ἀποπλάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγαιζρον· εἴτε σε ἀποτίσαι τῇ ἱερεΐᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσασα, καιρὸς δὲ καὶ ὑμεῖς ἀπιέναι ἔσθαι

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac rudeinde dependere Antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatetum*) sed tempus etiam est, vos abire, vade

ὅθεν ἤκετα, μὴ καὶ ὑπερήμυροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὦ Παρρησιάδη, κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σεφανεῖτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. PARR. Ἔσαυ ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγγε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν· ὅθεν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀνὰ πέλθωμεν, ἐλίγων μὲν τῶν σεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistis : ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in urbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite vt iussi. PARRH. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum noui ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vitur et Orig. c. Celsum V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων vt supra c. 46. et infra Απ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum fuisse καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. **Εἶεν** 1), ὦ Κλωθᾷ, τὸ μὲν σκάφος
 τᾷτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰσὺς ἔρρωται, καὶ ἡ
 ὀθόνη παρακέρχεται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη
 τετρώπεται. κωλύει τε ἔδεν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀπεπλεῖν. ὃ δ' Ἑρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβα-
 τῶν ὡς ὄρεᾷς τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀνα-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. **S**atis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectum pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 vnusquisque remus; neque quidquam in me
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras neclit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, vt vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat:
 et

1. **Εἶεν**] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιδανόν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. *Gesner.*

πεπλευμένην δυνάμεινον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βε-
 λυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, εἰδέντες δὲ, ὀβολὸν ἐμπε-
 πολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλάτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ
 ῥαθυμεῖν ἐν ταῖς ὑπολήψεσιν· καὶ ταῦτα
 παρ' ἄλλω ἔσθ' ἡ αἰτία. ὁ δὲ καλὸς ἡμῶν
 μαγαθὸς νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐ-
 τὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πηκτικῶς, ἀνατρέ-
 ψας πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλησεν. καὶ ἦτοι πηλαίει
 μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ καθαρίζει, ἢ λόγους τι-
 νὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
 αὐτοῦ· ἢ τάχα· που καὶ κλωπεύει ὁ γενναί-
 ος παρελθὼν. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῇ τῶν
 τεχνῶν. ὁ δ' αὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obdum-
 nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui,
 me omiffiore esse animo putabit, idque cum
 alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster
 et bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*,
 ita supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos
 obliuiscitur, et vel luctatur cum adolescentulis,
 vel cithara canit, aut orationes quasdam expli-
 cat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter
 etiam furatissimam facit generosus ille: est
 enim haec quoque una ipsius artium. Licenter
 igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse no-
 ster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλέον δευθέντος ἀποχρησασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κακεινός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' ἔχῳς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ μέτρῳ δεσπόζειν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ ἔχῃ ἡμεῖς πᾶσι αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχῆκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μένρον, καὶ χοαί, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ ἔρηνῳ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἀφθονον· ὥς μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἴοιμε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia? Herus autem et ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est et libationes, et placentiae, et inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum ultra inuidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem euolat,

μὲν ἀνέκταται, καθάπερ ἐν δεσμοτηρίᾳ πινος
ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατίσται,
αχλὴ καὶ βάδην, μόγις κατὰ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων,
πλησίον γὰρ αὐτός· ἔπος ὡς ὄρεας, πολλὰς τι-
νας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰσχύλιον 2),
ἀθρόος αὐτὰς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τέ-
πο; δεδεμένον τινα ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶν-
τα, ἔνα δὲ τινα καὶ πῆραν ἐξημεμένον, καὶ ζύ-
λον ἐν τῇ χειρὶ ὄρω ἔχοντα, δρμητὴ ἐκορῶντα,
καὶ τις ἄλλης ἐπισπύδοντα. ἔχ ὄρεας δὲ καὶ
τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥέομενον, καὶ τῷ πό-

de

euolas, tanquam e carcere quodam fugiens,
cum vero descendendi tempus est, otiose, et
lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, pro-
pe enim est, ut vides, multos nobis adducens,
vel potius ut gregem caprarum confertos vir-
ga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam in-
ter hos, et alium ridentem, alium vero peram
ab humeris suspensam, et clauam in manu ha-
bentem video, toruum tuentem, et cogentem
urgentemque reliquos. Nonne vides autem
Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere

B b 4

opple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium,
appellat, quippe facile dilabitur caprinum
genus; et palatur, ægre autem contine-
tur. Gesner.

ΕΡΜ. Απεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος ἄνθρωπος, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήγησέ με, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγόν. ἀφ' ἧ γὰρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπός, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντάτεινε, καὶ ἀντίσπα, καὶ τῷ πόδε ἀνταρείδων πρὸς τὰ δαφροῦς, καὶ πάντεσσι εὐαγῶνος ἦν. ἐνώστε δὲ καὶ ἰκέσθε, καὶ κατελιπαρεῖσθε ἀφ' ὁδοῦ πρὸς ὀλίγον ἀξιών, καὶ πολλὰ δώσιν ὑπισχνέμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰπὼς, ἐκάνισιν ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφίεμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ σόμιον 4) ἤμεν, αἰοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum claua, adiunisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat. Ex qua enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicauit etiam et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paulum rogauit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumeran-

B b 5

re

3. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudio. Brod.

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam

ἔθος ἀπαριθμῆντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνῃ λαγχρο-
 μένῃ αὐτὰς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, ἐκ αἰδ' ὅπως,
 ὁ τρισηκτάρατος ἀπινὼν ᾤχετο. ἐνδίδει ἔν νε-
 κρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀναστείνας
 τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι,
 χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλῃ σοι αἰ ἐν ἔραυνῷ παι-
 δία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκρίβη, καὶ ἔδαμᾶς λαθεῖν
 δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὀρῶς πρὸς τοῖς χιλίαις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐμμεχαραγμένους· σὺ δέ μοι
 παρ' ἑνα ἤμεις ἄγων· εἰ μὴ τῷτο Φοῖς, ὡς πα-
 ρακελόγισαί σε ἡ Ἀτροπός. ἐγὼ δὲ ἐρυθρία-
 σας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tes-
 seram a tua sorore missam eos recensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti: satis tibi apud
 superos lusus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cislacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa poni decuit. du Soul.

κατὰ τὴν ὁδόν. ἀπείδῃ περιβλέπων ἑδαμῆ
τῆτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς
εἶχον τάχως κατὰ τὴν ἄγασαν 5) πρὸς τὸ Φῶς.
εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ἔτος· καὶ
ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγοῦ θρόνους, καταλαμβάν-
νομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσῶτον
ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλγωρίαν
ἤδη τῇ Ἑρμῇ κατεγγινώσκομεν. ΧΑΡ. Τί
ἔν ἐτι διαμέλλομεν, ὡς ἔχ' ἰκανῆς ἡμῖν γεγενη-
μένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνει
τῶσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
circumlatis oculis nusquam hunc viderem, in-
tellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
cem itur persecutus sum; sua vero sponte inso-
cutus me est vir optimus hicce, itaque velut
emissi carceribus currentes comprehendimus
hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligen-
tiae Mercurium damnabamus. CHA R. At
quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
rarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, incen-
dant.

5. Κατὰ τὴν ἄγασαν] Vid. Bos de ellipsi, p.
180. qui docet, modo τὴν Φέρσσαν, omis-
so ἑδόν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . .
omisso participio. Reie.

τωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον,
καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος,
ἐπιβάνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσσομαι, τίς
καὶ πόθεν, καὶ ἂν τινὰ τεθνεὺς τὸν τρόπον.
σύ δὲ παραλαμβάνω σάβηζα, καὶ συντίθει,
ὦ Ἐριμή. σύ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρώτῃ ἐμβα-
λᾷ· τί γάρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι; Ε.Ρ.Μ.
Ἰδὲ δὴ σοί, ὦ πορφεμεῦ, τὸν ἄριθμόν ἔτοι οἱ
πριαρόσθιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. Χ.Α.Ρ.
Βαβαί τῆς εὐαγγελίας, ὁμφανίας ἡμῖν νεκροὺς
ἔκκει· ἄγων. Ε.Ρ.Μ. Βάλαι, ὦ Κλωθοῦ, τὰς
ἁκλαύστες ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
Τὰς γέροντας λέγεις; ἔτω ποίει. τί γάρ με δεῖ
πραγματὰ εἶχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου ὅ) πῶς νῦν
ἐξετά-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
adfidens, uti mos est, ingredientem unum-
quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumptos
stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
mum injice, quid enim mihi respondeant?
MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecen-
ti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah diues
captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeplora-
tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
dicis. Quid enim molestiam subeam exquiren-
di nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos iam
acce-

6, Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-
co

ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη
 τί τῆτο; εἰς ἐπακχασί με, βεβυθισμένοι τὰ ὦτα
 ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀρά-
 μενον παραγγεῖν. F.P.M. Ἴδὲ γὰρ ἄλλιν ἔτοι θυεῖν
 δέοντες τετρακέσισι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέ-
 πειροι 7), καὶ καὶ ὥραν τετραγυημένοι. ΚΛΩΘ
 ΝῆΔι', ἐπεὶ ἄσαΦίδες 8) γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῆ πα-
 ράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὥπως ἀπο-
 θανόν-

accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non
 exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
 illis aures. Opus furte erit, ut hos quoque sub-
 latos admoneamus. MERC. En tibi hos et-
 iam duodequadringentos maturitate mites om-
 nes et suo tempore vindemiatos. CLOTH.
 Ita sane: passi enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, ad-
 moue: et primum mihi dicite, qua ratione
 mortui

co. cum Athenienses Lacedaemonii supe-
 rassent, Athenis potiti triginta tyrannos
 statuerunt, quibus tandem depulsi, Εὐ-
 κλειδὲς ἄρχοντας, ἵνα μὴ μνησικαχῶσιν
 ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σφῆκας ἐποίησαν,
 ὥς τε τὰ πρὸ Εὐκλειδὲς ἄνδρα εἶναι. Hoc igi-
 tur nunc dicit ὅτι τῶν πανυ γέροντων ἀνα-
 ζητῆσαι τὸν βίον εἰ βέλομαι. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ὀμφαλίαι. Bourdel.

8. ἈσαΦίδες] Alludit ad proverbiū ἀνδρὸς
 γέροντος ἀσαΦίς τὸ κρανίον. du Sonl.

θανόντες ἦκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτη υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γωβάρη. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι'
 ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρό-
 θεν. ΕΡΜ. Οὐτοί᾽ πλησίον. ΚΛΩΘ. Πᾶ
 δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθα-
 νόντες; ΕΡΜ. Παρεῖσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τᾷ μοιχᾷ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς; ΕΡΜ.
 Ἴδ' εἰ πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
 δῆτα παράγαγε. λέγω δὲ τὰς ἐκ τυμπάνου 9),
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscam. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adfunt.
 CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensē meretricem. MERC. Hic prope te
 isti. CLOTH. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interemti sunt? MERC.
 Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero et
 uxore interfectus? MERC. En prope te.
 CLOTH. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus et fidiculis excruciatos,
 item-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκολοπισμένους. εἰ δ' ὑπὸ λησῶν
ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πᾶ εἰσιν ὧ' Ἑρμῇ; EPM.
Πάρεισιν οἶδε οἱ τραυματίαι, ἕς ὀφθαλμοῦ. τὰς δὲ
γυναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μά-
λιστα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆ δέ, καὶ τὰς ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡς, καὶ πρὸς ταῦτοις γε, σπείαν
ὡμὴν

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecti vbi sunt, Mercuri? MERC.
Adfunt faucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia cruda, mori oportuit.
CYN.

Plut. v. 470. ostendit, tum fustium suppli-
cium, tum fideiularum cruciatum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim *crucem* vertere, quae *σαυρός* est, et τῆ
T figuram habet. Ἀπὸ τῆ σκολοπος acu-
ti notio separari, puto, non potest. *Gesner.*

ὤμην 10), ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλα σοι παρή-
 σηκα, ὦ βελτίση Κλωθοῦ. τί δέ με ἀδικήσαν-
 τα, τοσῶτον εἰσας ἀνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
 γὰρ ὅλον μοι τὸν ἀτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν·
 ἀλλ' ἐκ οἷο' ὅπως ἄρρηκτόν ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
 ρῶν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρ-
 τημάτων 11) ἀπελίμπνον· ἀλλ' ἐμβαίνει ἀγα-
 θῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε
 τέτονε τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια
 γὰρ μὴ σε παρακτεῖσθαι δέοντες.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod vero peccatum meum diu adeo me apud
 superos reliquisti? fere enim totum mihi fustum
 glomeraveras: quamquam saepe tentarem ab-
 scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector essem et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed inscende, quod faustum felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne
 precibus te suis praeter fas moueat.

8. CLOTH.

10. Σηπλίαν ὤμην] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.

11. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore, noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰᾶσομαι ὦ Μίκυλλ-
 λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰᾶσθαι ἂν
 τὰ γυγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστίν. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακύνδα, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθεῖ.
 ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι
 αὐτόμοσλος ἦξω, καλῆντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν, ἔχαιριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γάρ ὁ δόμος καταλείπεται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν
 δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικί
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θησαυρὸν κατορυγμένον. ΚΔΩΘ. Ἄραρεν·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius caussa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 catam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 inscende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnum thesaurum defossus habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυτὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτουγε ἕνεκα. Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ φάθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώνεταιί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιοτάτοις διανέμουςα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
 ἔν.

quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus et vestem et aurum tuum vniuersum. MEG. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc iugulatis. MEG.
 Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἥδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. "Ακυσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδία μηδενὸς ἀκόντος εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀποστήτε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσίῳ ἐπισήμε δώσειν ὑπισχνῆμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. "Ετι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὰς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βέλαι προσθήσω, ἃς ἔλαβον ἀπικτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. "Ελκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ εὖν ἐπεμψέσθαι ἡμῖν ἐκόν. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμῶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput? ΜΕΓ. Et duo crateres si vis, adiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Rapire hominem. Sponte enim sua inscensurus non videtur. ΜΕΓ. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et navale quae perfectu-

τέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιᾶς πέντε μὲνας ἡμέ-
ρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλοις τειχίει. ΜΕΓ.
Καὶ μὴν τῷτό γε πάντως εὐγνωμοναίτω. ΚΛΩΘ.
Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῷτον ἐπιβιῶμαι, μέ-
χρῃς ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπι-
θῶ τὴς Φόρες, καὶ μνημαῖα ἑαυτῷ παμμέγεθες
ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα
καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗ-
τος, ἐν ἑτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν
εἰκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἑτοιμος πα-
ρασχέσθαι τῷ τάχῃ, καὶ τῆς ἐπανόδου 12) εἰ
βέλε-

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere ad-
huc licuisset. CLOTH. Omitte curam, stru-
et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino
aequum postulo. CLOTH. Quid illud est?
MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas
subegero, et Lydis tributa imposuero, et mo-
numentum mihi ipsi maximum excitauero, cui
inscribam, quot et quanta imperatoria in vita
facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non
iam diem unum postulas, sed viginti fere anno-
rum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus
sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succe-
daneum

12. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχῃ, καὶ τῆς ἐπανό-
δου] H. e. atqui celeris mei reditus sponsores
vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν δια-
δυοῖ

βέλεσθε δέ, καὶ ἀντάνδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ
 παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. ὦ
 μιὰρὲ, ὃν ἦυχε πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάλα ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἡξεὶ καὶ κεῖνός σοι μετ' ὀλί-
 γον, ὑπὸ τῷ νεωσὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκ ἄν ἀλλὰ τῷ γὰρ μὴ ἀντεῖπης αἶ
 Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέ-
 ναι βέλομαι τὰ μετ' ἡμῶν ὅν τινα ἔξει τὸν τρό-
 πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me-
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu-
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatum.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura
 sint.

C c 3

δυοῖν dictum est τῷ τάχως καὶ τῆς ἐπ' ἀνό-
 δα. L. Bos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἀντάνδρον *succedaneum* da-
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in-
 terficat, aemulum scilicet imperii et pater-
 nae necis ultorem metuens. *Gesner.*

πον. ΚΛΩΘ. "Αγε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μα-
 θών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δῆλος ἔξει,
 καὶ πάλαμ δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρκτος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀΦῆκα
 ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σε, ταῖς
 παλλακίσι τῷ νυνὶ τυραννῆντος ἐγκαταλεχθή-
 σεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, εἰς ἣ πόλις
 ἀνέστησέ σοι πάλαμ, πάντες ἀνατετραμμένοι,
 γέλωτα περὶ ἑξοσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν Φίλων δὲ εἰδείς ἀγανακτεῖ τοῖς
 δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ
 τίνος αἰτίας δικαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
 πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραττομένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ Φόβῳ, ἢ ἐλ-
 πίσι,

fint. CLOTH. Audi, magis enim iis audiris
 Iugebis. Vxorem tuam Midas habebit, servus,
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuæ, quas olim tibi posuit resp.
 euerfæ omnes, ludibrium præbebunt spectan-
 tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quæ fiunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta cæussa fuif-
 fer? Ignoras, etiam qui adorabant te, et quæ-
 eumque diceres faceresue laudabant, eos vni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperii

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐπηύχοντά μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ ὅλως, ὄρκος αὐταῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαρὲν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθέν, ἐμείνο δαυρὶ κατέπεμψε σε. ΜΕΓ. Ἐξτ' ἄρα πικρὰ τῶς ἡσθόμην. τί βεβλόμενος δὲ ταῦτ' ἐπραξες; ΚΛΩΘ. Παλλὰ με ἀνακρίνεας· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάστις, ὦ Κλωθοῖ, δίοπερ' ἐπόθεν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι

imperii tui amicos, et rationem habentes temporis? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuiis magna voce multa mihi et magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: et omnino per genium meum iurabant. ΚΛΩΘ. Igitur apud vnum illorum coenatus heri periisti. Vltimum enim quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. quo vero consilio haec fecit? ΚΛΩΘ. Multa interrogas, cum incendendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maxime, Κλωθο, propter quod cuperem vel paxillum in
Cc 4 lucem

κύνψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῆτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δαίλην ὀψίην ἀνελθὼν εἰς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς ἔσης, (ἔδεις γὰρ ἔδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαί, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ ἄδενός ἐνδον παρόντος· εἴτα ἐπεὶ δὴ αἷλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας εἰς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μισέρον ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κατὰ κόρυός ἐπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύ-
σας

lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi iacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleuisset libidinem, me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, et cum his dictis vellicavit me, et malas mihi percussit: denique piritam lato screatu adductam
in me

σας με, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἀπιθὶ ἐπειπὼν ὤχετο. ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν, καὶ εἶχον δὲ ὅμως ὁ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν, αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσιόντων τινῶν ἤσθητο, σιέλῳ χρίσασα τὰς ὀφθαλμύς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοί, κωκύεσα, καὶ τένομα ἐπικαλεμένη, ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθί, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει, κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamuis
excandescens, non habebam quo ulciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelesti vero puella, strepitu quorundam su-
peruenientium, animaduerso, salina madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabeliam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
dem

14. Ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigere. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

κατὰ νεκρῶ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐν αὐτίκῃ μάλα
 ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐμά-
 ρω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτριβε.
 ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησεν ὦ Μοῖρα τῶν
 πενήτων ἕνα, καὶ ἄλλον ἀντὶ τῆς πάλας βασι-
 λέως· ἀναβιώναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ.
 Ἡδὲ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ'
 αὐτὸν εἰσω τῆς ποδῆς. ἔ γάρ ἂν εὐβραχὴ ἐκὼν.
 ΕΡΜ. Ἐπεὶ νῦν δραπέτα· ἐσχῆς τῆτον σὺ
 πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμείλει πρὸς τὸν ἰσὺν δεδῆσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὲν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαι με δεῖ.
 ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ
 Δία, τυράννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυ-
 ρίας.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tius necitere noli. ΜΕΓ. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. CLOTH. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit. ΜΕΡC. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum
 adligabitur. ΜΕΓ. Atqui loco primo adfidere
 me oportet. CLOTH. Quid ita? ΜΕΓ.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίας. ΚΛΩΘ. Εἴτ' ἂν δικάίως σε παρέτιλλεν
ὁ Καερίων, ἔτ' ὡς σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν
τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου
ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί
μοι τὸ βᾶκτρον; ἂν ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι εἰσέ-
θερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός,
μικρὰ δεῖν προσεπαττάλευσθαι; ΚΛΩΘ. Τοι-
γαρὲν μανεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσεπαττάλευ-
μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς
ὕμῃν λόγος; ἢ διότι πόνης εἰμὶ, διὰ τοῦτο
καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ κυντοτόμος Μίμνα-
λος. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ
ὁρᾷς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
barbam tibi vellit Cario, scaeuo aileo mortali?
Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius
subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi baculum? Non ego te
nuper, cum procax nimium et asper esses, et
increpare me ausus, vix continebar quin clauis
adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nul-
la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?
CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Mi-
eyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non
vides

ὁρᾷς ὅπόσῃ ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθείς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. Ἄκυστον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· εἰ πάνυ με ἡ τῆ Κυκλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δώρεα, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι. ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένεσιν. ἄλλως τε, εἰ ὁμοῖα τὰ μὲν τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τσαῖτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἡνιάτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin deorabo: siue primum enim siue ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, et vestibus, et equis, et coenis, et pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, et ferebat

ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἐξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιάτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδένυται ξυμβέβηκεν αὐτὰς· ἀμέλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτὰς μετὰ βίας, ἀναγκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀθην φέρουσιν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τὴν πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶ ταῦτά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγὼ

bat grauiter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, vt inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἄτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, ἔκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, ἔ δόξαν, ἔκ εἰκόνας, εἰκότως εὖζωνος ἦν. καὶ περὶ δὴ μόνον ἡ Ἀτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπερρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθύς ἀγυπόδετος, ἔδδὲ τὴν μελανθηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἠγάμην ἐς τὸ πρόσω ὀρώων. ἔδδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέσρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὀρώω. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τῶν πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδισον ἔμοιγ' ἔν δοκεῖ. τεκμαίρομαι

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, et ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpello et coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel praeiui potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant aduertit me et reuocavit. Et Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror autem,

καὶ δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρῆα τὰς ἐφείλοντας
ἐνταῦθα, μὴδὲ φόβος ὑποταλεῖν· τὸ δὲ μέγι-
στον, μὴδὲ ῥιγῆν τῷ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ'
ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ
πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τεῖνπαλιν ἀνεστραμ-
μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἰπένητες, γελωμεν, ἀνιῶν-
ται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλείοσι.

ΚΛΩΘ. Πάλαί ἔν σε ὦ Μίκυλλε γελωῶντα
ἐώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνησε γελῶν; ΜΙΚ.
Ἄκχσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γυγνόμε-
να ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότεῖς ὁ θεὸς τις εἶ-
ναι. τῆς τε γὰρ περ φύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἐμακά-
ριζον

autem, neque aes alienum reposci hic debito-
res, nec tributa pendere; et quod maximum,
neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, et
res plane in contrarium versae: nos enim ri-
demus pauperes, at illi diuites affliguntur et
plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere
obseruavi, Micylle. Quid vero est, quod ri-
sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
fierent ab illo obseruavi, et videbatur mihi
nonnumquam par Diis esse. Quippe florem
purpurae quum viderem et ministrantium mul-
titudi-

ρίζον καὶ τῶν ἀκολυθάντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων εἰς τὸ δεῖπνον, ὠπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονεχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλω πήχει 15) βασιλικῶ ἐπαιρόμενός τῃ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὦφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καίμαυτ' ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷεν καὶ θάρμα ἐτεθή-

titudinem, et aurum et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublarus fortuna, et procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi vsquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem,

15. Πήχει] Πήχυς βασιλῆιος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. *Adol. Vorst.*

ἐτεθήκειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῆτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν
Γνίφωνα ἰδὼν σέβοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ἔτι μὴ ἀπέλαυσσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἑαίαν ἀπολιπὼν (ἔτος γὰρ ἄγχισα ἦν αὐ-
τῷ γένος, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον διαλείπειν
κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
ἦν, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον
ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλυστῶν,
οἷς

sem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
milentem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; haec inquam
cum viderem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues digitis, quibus

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἔλσ' ἔζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ἐλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τῇ μακαρίᾳ Ῥοδοχάρᾳ. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μετὰξὺ γὰρ πλέοντες, τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρώντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμήσῃται ὁ πορθημὸς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῇ περίμενε· ἐς αὖριον ἔωθ' ἐν σὲ διαπορθεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νακρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἱμοὶ τῶν κακῶν· ἤδη πλεύουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιελείψομαι. καίτοι, τί σὺ δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOT H. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauigant, ego vero solus hic destituar: quanquam cur

διανέχομαι κατ' αὐτάς; ἔ γάρ δεῖδια μὴ ἀπα-
γόμευσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεάς· ἄλλως τε
ἔδὲ τὸν ἐβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.
ΚΛΩΘ. Τί τῆτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· ἔ
θέμις ἔτι σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως
ὕμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μη-
δαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐ-
τὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασαν.

ΧΑΡ. Πῶ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάν-
τα ὡς ἐρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμους, εἰ δοκεῖ,
τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς δ' Ἑρμῆς ἐνε-
νόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ
ἀκίτηρῖου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.
ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim me-
rui, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum
mortuus, praefertim cum nec obolum habeam
vnde nautum solvam. CLOTH. Quid hoc?
Expecta Micylle: non est fas ita te transire.
MIC. Quin forte citius quam vos deferar.
CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus
eius recipiendi causa, et tu Mercuri, vna illum
manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim,
ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si
videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogita-
vit illud Mercurius. Ascende igitur et cerui-
ces impii conculca. nobis vero felix cursus con-

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀκη-
θείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν εἰ
ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον
γὰρ αὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν ὄρῃς, καὶ τούτου
τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἔ-
τοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μῆμψη δὲ ἄδεν,
ἣν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἔρετμόν δῶς μένον.

ΧΑΡ. Ἐρεττα· καὶ τούτῳ γὰρ ἱκανὸν παρὰ
σαῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκλεῦσαι δεή-
σαι. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἣν περ εἰδῆς κέλυσμά τι
τῶν νευτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χά-
ρων τῶν νευτικῶν. ἀλλ' ὄρῃς, ἀντεπηχαῖσιν
οὗτοι δακρύοντες. ὥς ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιτα-
ραχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Cha-
ron, verum dicere. Ego obolum, quem post
traiectum tibi soluam, non habeo: neque enim
mihi quidquam praeter hanc quam vides peram,
et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis,
aut remigare, paratus sum: nihil autem de me
querere, modo commodum et robustum mihi
remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim
fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Num-
quid etiam cantu incitare remiges oportebit?
CHAR. Sane; si nosti celeusma quoddam nau-
ticum. CYN. Noui, Charon, et plurima qui-
dem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus:
itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΓΕΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλειπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μὲ παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' ἄδεν οἰμώζεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλαῦσαι τινα. ΜΙΚ. Ἀπάγε. ἄδεν ἐςιν ἐφ' ὧ τῷ ἄν οἰμώξομαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιτρέψατον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δρυσὶ οἶμοι τῶν κακτυμάτων· οἶμοι τῶν κρηπιδῶν πῶν παλαιῶν ὅττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· ἐκ ἐτι ὁ

καλο-

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIVS. Hei mihi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo! ALIVS. Quos talenta heres meus a me accepta per luxum effunder! ALIVS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trahere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

422. LUCIANI CATAPLVS,

κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄστυς διαμεῖν,
 ἔδὲ τῷ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμέγυμνος
 περνοσῆσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῇ κρύε συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα μετ' ἡν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

XAP. Ἄγε δὴ τὰ παρθεμία πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δέ, δέε· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὧ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ζεις, ὧ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φᾶσιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετραγῶ-
 νον ἔστιν ὀβολός, ἢ σφαγγύλον. XAP. Ὡ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδαῦς τήμερος· ἀποβαί-

NE TE

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vecturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon; aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ὁμως· ἐγὼ δ' ἵππες, καὶ βῆς, καὶ κύ-
νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευσά-
μεν γὰρ κἀκεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτάς, ὦ
Ἑρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτή, εἰς τὰ ἀντι-
πέρας ἀποπλευσέμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμί-
θρην πρὸς Σήρας διάξω. ταδνᾷσι γὰρ δὴ πρὸς
ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
Προΐωμαι ὦ ἔται· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπε-
σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῷ ζῴῳ. πᾶν νῦν ὁ καλὸς
Μεγίλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
Φρύνης Σιμίχης; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμοχροα,
καὶ ἔδὲν ἔτε καλὸν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη
καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boues,
et canes, et reliquas animantes transeo; traici-
enim et has oportet. CLOTH. Accipe istos,
abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ri-
pam renavigabo, Indopatē et Heramithrē.
Seras transductata: mortui enim sunt in pug-
na de finibus commissa. MERC. Heus pro-
cedamus, vel potius sequimini me deinceps
omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! ubi
nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
scat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha?
omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἀπαρξέον εἰ-
 κα δοκῆν, ἰσότημον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τῆ
 βασιλείας. ἀφανῆ γὰρ αἰμῶν, καὶ ὑπὸ τῶ αὐ-
 τῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυρίως, σὺ δὲ πᾶ
 ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἄμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὐ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἐτελεύτησ' γὰρ ὦ Κύνσκι, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχ' ὅμοια τοῖς ἐνεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;
 ΚΥΝ. Εὐ λέγεις· ἴδὲ ἔν προσέρχεται ἀσπε-
 ρχσά τις, φοβερὴν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέψα· ἢ ἄρα πᾶ Ἐριννὺς ἐστίν; ΜΙΚ. Ἐοι-
 κεν ἀπ' αὐτῆς σχήματος.

EPM.

iam detrita illa laborna, quæ turpis paulo ante
 videbatur, æquum honorem regis purpuræ
 obtinet: speciem enim neutra habet, easdem
 viraque tenebras subijt. Tu vero ubi es Cy-
 niscæ? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mo-
 nes; manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 rax quiddam tuens. Numquid, ista Erinnyis
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23. MERC.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνετε τάς, ὦ Τισιφώνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πά-
λαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.
ΡΑΔ. Πρόσσευε αὐτὰς ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ ὦ
Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. ὦ
Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον
ἐπίσπευαι παρασκαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἐνεκα;
ΚΤΝ. Πάντως βέλομαι κατηγορεῖσθαι τίνος, ἃ
συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν
βίον. καὶ ἂν ἐν ἀξιοπίστως εἶην λέγων, μὴ ἔχῃ
πρότερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ αἰὶν τινα
ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ; ΚΤΝ. Κυνί-
σκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ.
Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἔς τὴν δίκην κατὰση-
θι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορεῖς.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra
mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic
vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnyes:
tu vero, Mercuri, praeconium fac et aduoca.
CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rha-
damanthe, me primum inspiciendum admoue.
RHAD. Qua causa? CYN. Onuphino decre-
vi accusare aliquem criminum, quae me con-
scio in vita patrauit: neque vero fide dignus
ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse,
et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem
es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia
philosophus. RHAD. Huc accede, et primus
sta in iudicio. tu vero accusaturos aduoca.

24. MERC.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκῃς τέττι' κατηγορεῖ, δέω-
 ρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'
 ἔχ' ἰκανὸν τέττο ἢ Κυνίσκῃς· ἀπόδυθι δὲ ὅπως
 ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΤΝ.
 Ἰδὲ γὰρ ἐγὼ σιγμαστίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅπο-
 σα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσσηται παρὰ τὸν βίον,
 καὶ ἑκάστον αὐτῶν ἀφανῆ σίγματα ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς περιφέρει. ΚΤΝ. Ἰδὲ σοι γυμνὸς παρ-
 ἔστηκ' ὥς ἀναζητεῖ ταῦτα, ἀπερὸς δὲ Φῆς τὰ
 σίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν ἔτοσί,
 πλὴν τέττων, τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ,
 καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέττο; Ἰχνη-
 μέν; καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, ἐκ οἷδα
 δ' ὅπως ἐξαλλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται.
 πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
 velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo ac-
 cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
 re, vt inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
 ego, notis compunctus essem? RHAD. Quae-
 cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
 rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
 animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
 Purus vt plurimum hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, euanidas omnino et vix cognos-
 cibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
 dem et signa notarum inuistarum adsunt, sed
 nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.
 Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπ' ἀρχῆς ἀναπέφηναι; ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Φρασῶ. Πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τῶτο ἐμπλήσας σήματα, ἐπεὶ δὴ τάχιστα Φιλοσόφειν ἤρξαμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελευσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, ἄτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιδι ἐς τὰς Μακάρων νῆσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον ἔφη τυράννη, ἄλλας προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τῶμόν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνὸς εἶμι, ὥς ἐπισκόπει.

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, ὦ Rhadamanthe, et breui exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicere igitur.

RHAD.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτο-
τόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, κα-
θαρός ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἀπιδι καὶ σὺ
παρὰ Κυνίσκον τετονί· τὸν τύραννον ἤδη προα-
καλεῖ. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακώδε ἡκέτω
ποῖ ἔρεφῃ; πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκα-
λῶ· πρόσβαλ' αὐτόν, ὦ Τισιφώνη ἐς τὸ μύ-
σθον, ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε,
κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνῆρ
οὔτοσί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἔδε λόγων ἔδει· γνώ-
ει γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν
σημάτων· ἡμῶς δὲ, κἀντὺς ἀποκαλύψω σοὶ
τὸν ἄνδρα, καὶ τῷ λογῷ δείξω φανερώτερον·
ἔτοσί

RH A D. Quis es? MIC. Sutor Micyllus.
RH A D. Euge, Micylle, purus plane es et
nulla nota inscriptus; abi et tu ad Cyniscum
illum. Tyrannum iam aduoca. M E R C. Me-
gapenthes Lacydae F. prodito. Quo te vertis?
accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum,
Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero,
Cynisce, accula iam et conuince: prope enim
homo est.

26. C Y N. Vniuersim quidem neque opus
erat oratione. Statim enim illum, qualis sit,
cognosces ex notis: tamen et ipse detegam ti-
bi virum, et oratione mea clarius ostendam.
Quae

ἔτοσι γὰρ ὁ τρισμυτάρης, ὅποσα μὲν ἰδιώτης
 ὦν ἔπραξε, παραλείψιν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θρασυτάτας προσεταιριζόμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπανκῆας, τῇ πόλει τύραννος κατε-
 ἔστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ ἄλλας ἐκάστων ἀφαιρέσας, καὶ πλέτε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἐδεμίαν μὲν
 ἀκολασίας ιδέαν παρατέλειπεν· ἀπάσῃ δὲ ὥμο-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφῆ-
 βας κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κούοις ἐμπαραινῶν· καὶ ὑπερβολὰς μὲν γε, καὶ τὴν
 Φε, καὶ τὰ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φευγάμα-

Quae igitur sacerrimus isto, quamdiu priuatus
 fuit perpetraverit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit; crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est,
 virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-

tes

τος 16), εὐδὲ κατ' ἀξίαν δύνατο ἀν παρ' αὐτῷ
 λαβεῖν τὴν δίκην· φάειον γὰρ ἂν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τῆτον ἀσκαρδαυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινεργὸν
 αὐτῷ τίς ἂν διηγήσασθαι δύνατο, ὅσγε μὴδὲ
 πῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι
 μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτῷ διαβολή, αὐ-
 τῷ εἰσὴ, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῷ πεφο-
 νευμένους· μᾶλλον δὲ ἀκλητοὶ ὡς ὄρεος πάρεϊσι.
 καὶ περιστάντες, ἀγγισσὶν αὐτόν· ἔτοι πάντες,
 ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τῷ ἀλιτηρίᾳ τεθναῖσιν·
 οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευ-
 οντες·

per insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis et nihil conniventibus ad-
 spectisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solertiam, quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto
 interemtos. Quin introcari, ut vides, adsunt,
 et circuli fusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine petierunt: alii
 quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis
 struxit;

[16. Φρυάγματος] Φρυάγμα equorum est so-
 nitus naribus exeuflus, irae et ferociae
 nuncios, quem *fronitum* latini dicunt, ut
 Φρυάγμα Graeci. Gesner.

Θέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλάτυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μικρὸν σύ;
ΜΕΓ. Τὰς μὲν Φόνες εἰργασμαι, ἔς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχεύας, καὶ τὰς τῶν
ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσα-
το. ΚΤΝ. Οὐκὲν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθυ,
παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέτρε λέ-
γεις; ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν
λύχρον αὐτῷ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσασσι γὰρ
αὐτοῖ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
tumeliae causa ad ipsum perductis; alii quod
essent diuites; alii, quod dextri essent ac pru-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, re-
spondes? MEG. Caedes quidem perpetravi
quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, ado-
lescentum contumelias, corruptelas virginum,
haec omnia, inquam, contra me Cyniscus men-
titus est. CYN. Igitur et horum exhibebo ti-
bi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos di-
cis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam
ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio

Εε

dicent,

αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίζαντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθης παρέξω· εὐγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἰπατε ἔν ὑμεῖς ἂ σάνισε Μεγαπένθει τάτω· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα· Ραδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τρίαῦτα ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετα. ΡΑΔ. Σαφέςατα μὲν ἔν καταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἐκ οἶδα· ἔ γὰρ παρὴν· ἂ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἐπασχεῖν, οὐκ ὦ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐσχεσάμην γε πολλὰ, καὶ ἀρεῖται,

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Le-
xus et Lucerna Megapenthis adsunto. Bonum
factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT.
Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
pia erant, quae in me patrauit. RHAD. Pla-
nissime igitur contra illum fers testimonium,
qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
cerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius
facinora non novi; neque enim aderam: quae
vero noctibus fecerit, passus fuerit, piger dice-
re. Verum vidi equidem infanda multa, et
contu-

ῥηται, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα 17). καίτοι πολλάκις ἐκὼν τέλαιον εἰς ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοισι, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίσκινεν.

ΡΑΔ. Ἄλλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν σιγμάτων. παπαῖ, ὅλος οὐτοσί πελιδνός, καὶ κατὰ γράφος, μᾶλλον δὲ κυανός· ἐσιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἐν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐσιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;
ΚΤΝ.

contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non hiberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est liuidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?
Ee 2 CYN.

17. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλεις, ἐγὼ σοι και-
νὴν τινα καὶ πρέπεσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι· ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ
τῷ χάριν εἴσομαι. ΚΤΝ. Ἐθός ἐστὶν οἶμα
τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν μόνος ἐξ
ἀπάντων ἀποτος ἔξω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον
ἐδύνατο ἐν ταῖς ἀνῶ, καὶ ἀναπεμποζόμενος τὴν
τρυφὴν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις, καὶ καταδεδικασθῶ,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς ἔττοι, δε-
δέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Damnas esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi.

D iogenis et Pollucis	2
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilochoi et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantae et Callidemidae	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- verforum	41
Crateris et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantali	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therstae et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiae	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostrati	147

Menippus, siue Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Reuiviscentes	314
Catapulus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
p. XXXIV. sq.

Quaesitum est viris doctissimis, quid esset
apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed.
Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλοις. Micyllus inter-
pretatus est *appetibilis amicis*. I. Fr. Gronovius
autem *utilis adiutor amicis*, quod probant fi-
lius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πανύ, idque
conuenit satis contrario Φοβερός ἐχθροῖς. Ego
autem nondum potui intelligere, quomodo et
forma verbi, secundum analogiam linguae, et
origo eius, possit hanc significationem admittere.
Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam
nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικασθῇ,
quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδικάζων-
ται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, ut Ku-
sterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare*
de hereditate, petere hereditatem. Hinc factum,
sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa
parte diceretur, id usurparetur deinde de ge-
nere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι *expetere*
aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua con-
sequenda, sibi vindicanda. Hoc sensu planissime
dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. de-
monstrans Strepsiaden se ἀγοικον vocare, non
deprimendum, sed fur causa, sed quarum diuinarum
indicandarum: ἂ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ πλάσιος
ἔν,

ἤν, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτῇ ἡ γυνή, nobilis et urbana femina, nisi valde diues fuisset, eum non appetisset, eius conditione uti notuisset. Vnde cogi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις esse, quem, utilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam conservare expetant, in quo colendo, observando, retinendo, certent. Idque etiam confirmat locus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae vnum illum Luciani locum exhibent) Antiqu. IV, 2. 4. ed. Hav. vbi Moyses dicit Aaronem, etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id κατὰ τιθένα ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut de eo consequendo certent, qui velint, ut petat, qui velit.

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.